ο Τροχος της Ζωης

ο Νομος της Δρασης και Αντιδρασης

Κιρπαλ Σινγκ

Ο ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ Νόμος τῆς Δράσης καὶ Ἀντίδρασης

ΚΙΡΠΑΛ ΣΙΝΓΚ

Τίτλος Πρωτοτύπου:
THE WEEL OF LIFE

45 175 Naperville Rd., Naperville. IL 60563
and 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi 110009, India

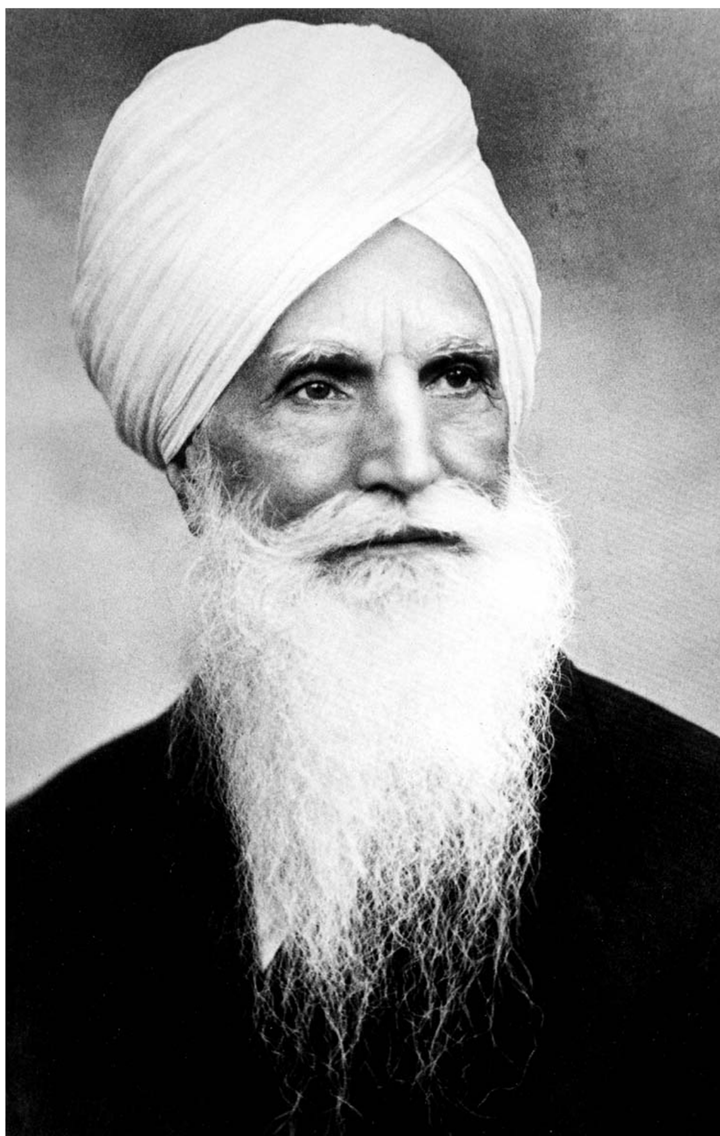
Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
https://www.sos.org/el

Sawan Singh Ji Maharaj
(1858-1948)

'Α φ ι ε ρ ω μ έ ν ο

στὸν 'Παντοδύναμο Θεὸ

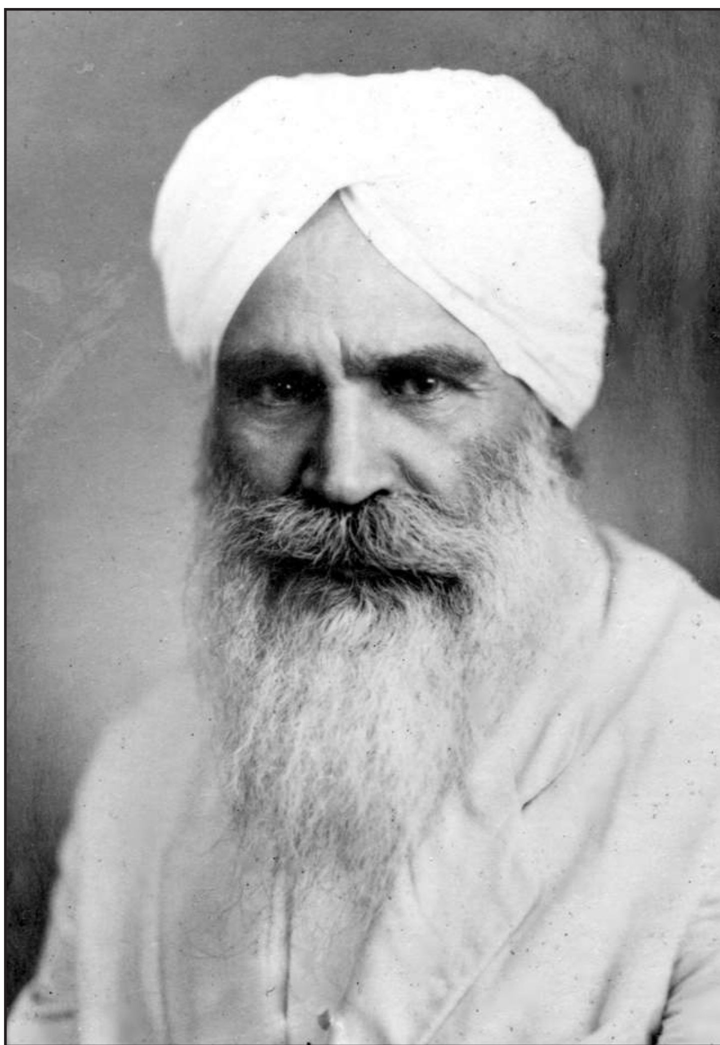
ποὺ ἐργάζεται μέσο ὅλων τῶν Διδασκάλων ποὺ ἦρθαν

καὶ τοῦ Μπάμπα Σαουὰν Σὶνγκ Τζὶ Μαχαρὰτζ

στοῦ ὁποίου τὰ ἱερὰ πόδια

ὁ συγγραφέας ἀπορρόφησε τὸ γλυκὸ ἐλιξήριο τοῦ

'Ιεροῦ Λόγου — Νάαμ.

Sant Kirpal Singh Ji
(1894-1974)

Πρόλογος

Ἡ ἔκδοση αὐτοῦ τοῦ τελευταίου ἔργου ἀπὸ τὴν πένα τοῦ Σατγκουροῦ Κιρπὰλ Σὶνγκ σημειώνει μιὰ ἀξιοσημείωτη εὐκαιρία στὴν ἱστορία τῆς ψυχολογίας τοῦ ἐσωτερισμοῦ καὶ μυστικισμοῦ, γιατὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ τόσο εὐκρινὴς παρουσίαση τῶν διαφόρων πλευρῶν τοῦ Νόμου τῆς Αἰτιατότητας — τοῦ Νόμου τοῦ Κάρμα — ἐκδίδεται στὰ Ἀγγλικά. Πολλὰ ἔχουν γραφεῖ στὴ θεοσοφικὴ καὶ τὴ συναφὴ φιλολογία πάνω στὸ Νόμο τοῦ Κάρμα, ἀλλὰ στὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν ἔχει ἀγγιχτεῖ παρὰ μόνο ἡ ἄκρη αὐτοῦ τοῦ βαθιοῦ θέματος. Αὐτὸ τὸ βιβλίο ἀκολουθεῖ τὰ διακεκριμένα βιβλία ποὺ προηγήθηκαν πάνω στὰ διάφορα καὶ πολύπλευρα ἔργα γιὰ τὴν Ἐπιστήμη τῆς ψυχῆς, καὶ ποὺ ἐκδόθηκαν προηγουμένως ἀπὸ τὸ Ρουχάνι Σάτσανγκ.

Ὕστερα ἀπὸ μεγάλο δισταγμὸ παραθέτω αὐτὸ τὸ μικρὸ εἰσαγωγικὸ πρόλογο σ᾽ αὐτὸ τὸ ἔργο ἑνὸς τέτοιου μ α χ ά τ μ α ἢ μιᾶς τέτοιας μεγάλης ψυχῆς ὅπως ὁ Κιρπὰλ Σίνγκ. Ἡ αἰτία ποὺ κάνω αὐτὸ εἶναι γιὰ νὰ προσθέσω τὴ μαρτυρία καὶ ἑνὸς ἄλλου ἀτόμου — γεννημένου στὴ Δύση, μέσα σὲ ἕνα Δυτικὸ σῶμα — γιὰ τὴν καθολικότητα τῶν διδαγμάτων καὶ τῆς τεχνικῆς τῆς Πνευματικῆς Ἐπιστήμης ποὺ δίνεται δωρεὰν σὲ ὅλους τοὺς εἰλικρινεῖς ἀναζητητὲς ἀπὸ τὸν τωρινὸ Διδάσκαλο τῆς Ἀνώτατης Ἐπιστήμης τῆς Ψυχῆς. Εἰλικρινὰ ἐλπίζω ὅτι τὸ μήνυμα ποὺ δίνεται μέσα σ᾽ αὐτὲς τὶς σελίδες

θὰ ὁδηγήσει τὸν ἀναγνώστη στὰ ἀπὸ λωτὸ πόδια ἑνὸς τέτοιου Ὑποδειγματικοῦ Ἀνθρώπου τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ψυχῆς ὅπως τὸν Κιρπὰλ Σὶνγκ Τζί. Ὅπως μὲ ὅλα τὰ πνευματικὰ θέματα, ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῶν ποὺ ἀνακοινώθηκαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, βρίσκεται στὴν προσωπικὴ ἐμπειρία. Ἕνας ἀληθινὸς Διδάσκαλος μπορεῖ νὰ ξεκλειδώσει τὶς πόρτες τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας γιὰ τὸν ἀναζητητὴ ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀκολουθήσει τὸν ἠθικὸ κώδικα ποὺ ἔχει παρατεθεῖ καὶ νὰ ἀσκεῖ τὰ ἀναγκαῖα πνευματικὰ γυμνάσματα. Ὁ συγγραφέας αὐτοῦ τοῦ προλόγου μπορεῖ μόνο νὰ ἀντιλαλήσει τὰ λόγια τοῦ Πλωτίνου καὶ «νὰ δείξει πρὸς τὸ δρόμο ἀπὸ τὰ λόγια στὴν Ὅραση». Ἡ Ἐσωτερικὴ Ὅραση εἶναι ἕνα Δῶρο τοῦ Θεοῦ — καὶ μεταδίνεται μέσο ἑνὸς Ζωντανοῦ «Κέντρου Δύναμης» τοῦ Θεοῦ: ἑνὸς πρακτικοῦ Διδασκάλου τῆς Πνευματικῆς Ἐπιστήμης. Διαβάστε αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ ἀνακαλύψτε πῶς αὐτὸς ὁ Νόμος τῆς Αἰτιατότητας ἐργάζεται μέσα στὴ ζωή σας καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ὑπερβληθεῖ ἀπὸ ἕναν Μεγαλύτερο Νόμο: Ἐξετάστε αὐτὰ ποὺ παραθέτει αὐτὸ τὸ βιβλίο μὲ τὸ νὰ ἔρθετε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ ζωντανὸ Διδάσκαλο ἢ μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους Του. Θὰ λάβετε τὴ μεγαλύτερη εὐλογία ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει ἕνα ἐνσαρκωμένο ἀνθρώπινο ὄν.

Μετὰ ἀπὸ μακριὰ μελέτη καὶ κοπιαστικὲς ἔρευνες μέσα στὰ διδάγματα τῶν περισσότερων ἀπὸ τὶς κύριες ἐσωτερικὲς καὶ φιλοσοφικὲς σχολές, ὁ συγγραφέας αὐτοῦ τοῦ Προλόγου ἔχει πειστεῖ ὅτι αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἔργο εἶναι ἀπὸ τὴν πένα Ἑνὸς ποὺ ἔχει φτάσει τὸν κολοφῶνα τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας. Ὁ Κιρπὰλ Σὶνγκ εἶναι ἕνας Διδάσκαλος τῆς Ἐπιστήμης τῆς Σούρατ Σάμπτ Γιόγκα — τῆς Γιόγκα τοῦ Ἀκουστοῦ Ρεύματος τῆς Ζωῆς — μιὰ καθορισμένη μεθοδολογία ἐπικοινωνίας μὲ τὸ ἐσωτερικὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ὑποψήφιο στὸ Ἀληθινό του Σπίτι: τὸ Βασίλειο τῶν Οὐρανῶν ἐσωτερικῶς.

Αὐτὴ ἡ Ἐπιστήμη ἐλευθερώνει τὸν ὑποψήφιο ἀπὸ τὴ

σκλαβιὰ τῶν τριῶν κατώτερων κόσμων τῆς Μ ά γ ι α — τῆς ἐφήμερης ἀπάτης — ποὺ κυβερνιοῦνται ἀπὸ τὸν σιδηρόδετο Νόμο τοῦ Κάρμα: τὰ παντοτεινὰ μεταβαλλόμενα ἐπίπεδα τοῦ νοῦ, τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς ὕλης. Ἡ Γιόγκα τοῦ Ἀκουστοῦ Ρεύματος τῆς Ζωῆς εἶναι μία ἐπιστημονικὴ μέθοδος εἰσδοχῆς καὶ πραγματοποίησης τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐνῶ ἀκόμη ζεῖ κανεὶς ἐδῶ μέσα στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἕνας Ζωντανὸς Διδάσκαλος δίνει αὐτὸ τὸ θαυμάσιο δῶρο σὲ ὅλους τοὺς εἰλικρινεῖς ἀναζητητές, ἄσχετα μὲ τὸ χρῶμα, τὴν τάξη ἢ τὴν πίστη τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδὶ γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκεται μέσα σας.

Στὸ παρελθὸν ἡ Ἀνώτατη Ἐπιστήμη ἦταν τὸ προνόμιο τῶν «προσεχτικὰ διαλεγμένων ὀλίγων». Σήμερα μπορεῖ νὰ δοθεῖ σὲ ὅλους ποὺ διψοῦν γιὰ Πνευματικότητα καὶ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ζήσουν μιὰ ἠθικὴ ζωή. Ἡ τωρινὴ ὤθηση τῆς παρουσίασης τῆς Ἀνώτατης Ἐπιστήμης σὲ ἕνα μεγαλύτερο ἀριθμὸ πνευματικῶς πεινασμένων ἀνθρώπων ἄρχισε ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Ἁγιότητα τὸν Χαζοὺρ Μπάμπα Σαουὰν Σὶνγκ Τζί. Μοναχογιὸς εὐσεβῶν καὶ συγκεντρωμένων στὴν πνευματικότητα γονιῶν, ὁ Σαουὰν Σὶνγκ γεννήθηκε στὶς 27 Ἰουλίου τοῦ 1858, στὸ Παντζὰπ τῶν Ἰνδιῶν.

Τὸ 1894 ὁ Σαουὰν Σίνγκ συνάντησε τὸν Μπάμπα Τζαϊμὰλ Σίνγκ, Διδάσκαλο τῆς Ἀνώτατης Ἐπιστήμης. Μὲ τὴν καθοδήγηση αὐτοῦ τοῦ Διδασκάλου τῆς Ἀλήθειας, ὁ Σαουὰν Σὶνγκ ἔγινε πεπειραμένος καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πρακτικῆς τῆς Ἐπιστήμης τῶν Διδασκάλων. Ὅταν τὸ 1903, ὁ Μπάμπα Τζαϊμὰλ Σὶνγκ πρόκειτο νὰ φύγει ἀπὸ τὸ φυσικό Του περίβλημα γιὰ τελευταία φορά, ἐμπιστεύτηκε τὸ ἔργο τῆς Πνευματικότητας καὶ μετάφερε τὸ Μυστικὸ τοῦ Λόγου (Μύησης στὸ Ν ά α μ) στὸν Χαζοὺρ Σαουὰν Σίνγκ.

Ὁ Διδάσκαλος Σαουὰν Σὶνγκ συνέχισε τότε νὰ ξαναζωογονεῖ τὰ διδάγματα αὐτῆς τῆς πιὸ ἀρχαίας Ἐπιστήμης καὶ τὰ ἔθεσε ἐμπρὸς σὲ πολὺ πιὸ πλατὺ κοινὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε ἐπι-

τραπεῖ μέχρι τότε. Αὐτὸς ἔβαλε πολὺ κόσμο στὸ ἱερὸ Μονοπάτι τῆς Ψυχῆς. Τὸ 1947, ὁ μεγάλος αὐτὸς Διδάσκαλος φώναξε τὸν καλύτερο μαθητή Του — τὸν Κιρπὰλ Σίνγκ — κοντά Του. Πληροφόρησε τὸν Κιρπὰλ ὅτι τὸ ἔργο τῆς Μύησης στὸ Ν ά α μ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐργασία θὰ ἐμπιστευόταν σ' αὐτόν. Τὸ Νοέμβριο αὐτῆς τῆς χρονιᾶς, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ Διδασκάλου Του, ὁ Κιρπὰλ Σίνγκ πρότεινε στὸ Διδάσκαλο Σαουὰν Σίνγκ τὴν ἵδρυση τοῦ Ρουχάνι Σάτσανγκ, ἑνὸς Σχολείου καθοθήγησης στὴν Ἐπιστήμη τῆς Ψυχῆς. Οἱ κύριοι σκοποὶ αὐτοῦ τοῦ Σχολείου ἦταν ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ καλυτέρευση τῆς ἀνθρωπότητας γενικά, ἄσχετα τῆς φυλετικῆς τάξης, τοῦ χρώματος ἢ τῆς πίστης.

Ὁ Διδάσκαλος Σαουὰν Σίνγκ κατεύθυνε τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ νὰ βάλει σὲ πράξη αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ἔτσι οἱ εὐλογίες ποὺ ἔρευσαν ἀπ' αὐτὴ τὴ Μεγάλη Ψυχὴ δημιούργησαν τὸ Ρουχάνι Σάτσανγκ. Αὐτὸ τὸ Σχολεῖο τῆς Πνευματικότητας, ὅπως καθοδηγήθηκε, ἐργάζεται μὲ ἐπιτυχία στὸ Κέντρο του στὸ Δελχὶ καὶ μὲ πολλοὺς κλάδους σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Στὶς 2 Ἀπριλίου 1948, στὸ 90ό του ἔτος, ὁ Χαζοὺρ Σαουὰν Σίνγκ ἄφησε τὸ φυσικό του σῶμα καὶ ξαναγύρισε στὰ ἀνώτατα πνευματικὰ ὕψη.

Ὁ τωρινὸς Ζωντανὸς Διδάσκαλος τῆς Ἀνώτατης Ἐπιστήμης εἶναι ὁ συγγραφέας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. Οἱ ὁμιλίες τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητας Κιρπὰλ Σίνγκ, μέσα στὰ τόσα βιβλία ποὺ γράφηκαν ἀπὸ Αὐτόν, θὰ δώσουν στὸν ἀναγνώστη μιὰ περιεκτικὴ ἰδέα τῆς θεωρίας τῆς Ἀνώτατης Ἐπιστήμης. Τὸ ἑπόμενο βῆμα εἶναι ἡ πρακτικὴ ἐμπειρία — καὶ αὐτὴ ὁ Ἀληθινὸς Διδάσκαλος εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴ δώσει. Ἡ εἰλικρινή μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ἐμπνευστεῖ ὁ ἀναγνώστης γιὰ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς θεωρίας ποὺ παραθέτεται τόσο καθαρὰ στὶς ἀκόλουθες σελίδες.

Ὁ Ζωντανὸς Διδάσκαλος σᾶς περιμένει. Ἡ πνευματικό-

τητα εἶναι δ ω ρ ε ά ν, δὲν πουλιέται στὴν ἀγορά. Οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι πάντοτε ἔδωσαν — μέσο τῆς χάρης τοῦ Θεοῦ — δωρεὰν τὴν Εὐλογία τοῦ Ἱεροῦ Λόγου τοῦ Ζωντανοῦ Ν ά α μ, σὲ ὅλους ποὺ ἀληθινὰ Τοὺς πλησίασαν μὲ εἰλικρίνεια, ταπεινότητα καὶ ἀγάπη.

1965

Georges Arnsby Jones
Litt. D., Ph. D.

Περιεχόμενα

Πρόλογος	σελ.	9
Ὁ Τροχὸς τῆς Ζωῆς: Ὁ Νόμος τῆς Δράσης καὶ Ἀντίδρασης	»	17
Παράρτημα I: Ἀληθινὸς τρόπος Ζωῆς	»	87
Ἀχὰρ ἢ Δίαιτα	»	91
Βιχὰρ ἢ Κοινωνικὴ Συμπεριφορὰ	»	101
Παράρτημα II: Ζωὴ Αὐτοπαράδοσης	»	105
Γλωσσάριο ξένων Ὅρων καὶ Ὀνομάτων	»	112

Ὅλα μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι καρπὸς ἑνὸς Δίκαιου Νόμου, τοῦ Νόμου τῆς Αἰτιατότητας, τοῦ Νόμου τῆς Αἰτίας καὶ τοῦ Ἀποτελέσματος, τοῦ Νόμου τοῦ Κάρμα.

Γκωτάμα Βούδδας

I

Μὴ πλανᾶσθε ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται·
ἐπειδὴ ὅ,τι ἂν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος,
τοῦτο καὶ θέλει θερίσει.

Πρὸς Γαλάτας Κεφ. 6 : 7

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ μὲ τὶς περιπλοκὲς τῆς ζωῆς ποὺ εἶναι δεμένη στὴ γῆ, ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ Διέξοδο. Ὁπουδήποτε στρέψει, βρίσκει τὸ πρὸς τὰ πάνω πέταγμά του νὰ ματαιώνεται ἀπὸ ἀθέατους φραγμούς. Γιατὶ ὅλες οἱ φαινομενικὲς ἀνισότητες μέσα στὸν κόσμο; Γιατὶ εἶναι κλειστὸς ὁ δρόμος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἀρχικό του Σπίτι — τὸ Σπίτι τοῦ Οὐράνιου Πατέρα του; Γιατὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπολυτρώσει τὸ ἄγνωστο παρελθόν του; Ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ στρέψει γιὰ τὸ σωτήριο Φῶς τῆς «Ἁγνῆς Ἐπιστήμης τῆς Ὕπαρξης»; Αὐτὲς οἱ ἐρωτήσεις ὁδηγοῦν τὸν ἐρευνητικὸ νοῦ σὲ μιὰ ἔρευνα γιὰ τὸν παγκόσμιο νόμο τῆς δράσης καὶ ἀντίδρασης.

Ὁ ὅρος «κάρμα» ἐμφανίζεται συχνὰ σὲ διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ θρησκευτικὰ Ἰνδικὰ συγγράμματα. Πράγματι, αὐτὸ ἔχει τόσο πολὺ συζητηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἱεροκήρυκες ποὺ πολλοὶ ἔφτασαν νὰ τὸ θεωροῦν σὰν ἕνα ἐμπόδιο στὸ μονοπάτι τῆς πνευματικῆς σωτηρίας. Καθὼς εἶναι ἕνας ὅρος ξένος γιὰ τὴ Δύση, συχνὰ μεταδίνεται χωρὶς ἀρκετὴ διευκρί-

νηση. Ὅλοι οἱ Διδάσκαλοι τῶν χαμηλότερων ἐπιτευγμάτων ἢ βαθμῶν ἀνόδου, μιλοῦν γιὰ ἀπελευθέρωση μὲ τὴν ἐκτέλεση δράσης χωρὶς προσκόλληση σ' αὐτὴ καὶ χωρὶς ἐπιθυμία γιὰ τὸν καρπὸ ἢ τὸ ἀποτέλεσμά της. Αὐτό, ὅμως, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μέρος τῆς ἀλήθειας καὶ μισὴ γνώση.

Ὁ νοῦς εἶναι συνηθισμένος νὰ γεύεται τὸν καρπὸ τῶν πράξεών του. Πῶς θὰ ἀφήσει αὐτὴ τὴ συνήθεια; Τὰ Σ α ν τ ά ν ς, (δηλ. διανοητικὰ καὶ σωματικὰ γυμνάσματα) μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, ὡς μέσα γιὰ νὰ πειθαρχήσουν τὸ νοῦ, μέχρι ἑνὸς ὁρισμένου σημείου. Ἀλλὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἡ συνήθεια τοῦ νοῦ, νὰ ἀπολαβαίνει τῆς ἐμπειρίες του, θὰ ἐπιβληθεῖ. Ὁ νοῦς μπορεῖ νὰ παρατήσει τὶς γήινες ἀπολαύσεις μόνο ὅταν πάρει κάποια ἀνώτερη ἀπόλαυση.

Οἱ Ἅγιοι ἔχουν γευτεῖ μιὰ πάρα πολὺ πιὸ ἐκλεκτὴ ἀπόλαυση — τὴν ἐκστατικὴ μακαριότητα — μὲ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ Νάαμ (τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ ἢ τὴ θεία Ἀρχὴ τοῦ Ἤχου). Μιᾶς καὶ ἀπορροφηθεῖ στὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα ἢ Ν ά α μ, ὁ νοῦς σύρεται μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὁ νοῦς ἔχει τὴ συνήθεια νὰ τρέχει πίσω ἀπὸ τὰ γήινα ἀντικείμενα καὶ νὰ πηδᾶ ἀπὸ τὸ ἕνα πράγμα στὸ ἄλλο. Αὐτὸ ποὺ πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε, δὲν εἶναι τὸ νὰ σταματήσουμε αὐτὴ τὴν τάση του, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ τὸ φυσικό του χαρακτηριστικό, ἀλλὰ μόνο νὰ στρέψουμε τὴν κατεύθυνσή του ἀπὸ πρὸς τὰ κάτω στὸν ἐξωτερικὸ κόσμο σὲ πρὸς τὰ πάνω στὸν ἐσωτερικὸ κόσμο. Αὐτὸ σημαίνει νὰ χαλιναγωγήσουμε τὴ σκέψη ποὺ πλανιέται καὶ νὰ διοχετέψουμε τὴ διανοητικὴ ἐνέργεια σὲ μιὰ σωστὴ πορεία ποὺ ἐξασφαλίζει ἀποτελέσματα μιᾶς διαρκοῦς καὶ μόνιμης φύσης. Αὐτὸ ἔρχεται μὲ τὴν τακτικὴ ἐξάσκηση ἢ τὴν ἀπορρόφηση στὸ Νάαμ. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη μέθοδος μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ ἐξασκηθεῖ σιγὰ - σιγὰ καὶ τελικὰ νὰ γίνει ἀβλαβὴς μὲ τὸν ἐξαγνισμὸ τῶν διανοητικῶν ρευμάτων· ἡ ψυχὴ τότε ἔρχεται στὸν ἑαυτό της καὶ μπορεῖ νὰ προχωρήσει ἀνάλαφρη καὶ ἀνεμπόδιστη στὸ δρόμο της πρὸς τὴν ἀρχικὴ πηγή της: τὴν Ὑπερψυχὴ ἢ τὴν

Ψυχὴ τῶν Πάντων. Ἔτσι οἱ Ἅγιοι ποὺ ἔχουν οἱ ἴδιοι διαβεῖ τὸ Μονοπάτι — τὸ Μονοπάτι τῆς Σούρατ Σάμπτ Γιόγκα (ἀπορρόφηση στὸν Ἱερὸ Λόγο ἢ τὸν Ἱερὸ Ἦχο) — μποροῦν ὄχι μόνο νὰ μᾶς κάνουν ἱκανοὺς νὰ ἀπελευθερώσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ τὸν καρμικὸ κύκλο τῆς δράσης καὶ ἀντίδρασης, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς δώσουν ἕνα μέσο γιὰ νὰ πλησιάσουμε καὶ νὰ μποῦμε στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκεται μέσα μας.

Τώρα γεννιέται ἡ ἐρώτηση: Πῶς μπορεῖ τὸ Κάρμα νὰ διεκπεραιωθεῖ ἢ νὰ γίνει χωρὶς ἀποτέλεσμα; Μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν νόμων τῆς Φύσης, ὅπου εἴμαστε μπλεγμένοι χωρὶς διέξοδο, ὑπάρχει ἕνα μέσο διαφυγῆς ποὺ ἔχει προνοηθεῖ γι' αὐτοὺς ποὺ πραγματικὰ ἐρευνοῦν γιὰ τὴν Αὐτογνωσία καὶ τὴ Θεογνωσία. Τὸ πλησίασμα αὐτῆς τῆς ἐξόδου ἢ ὁ Δρόμος διαφυγῆς ἀπὸ αὐτὴ τὴν πυκνὴ ζούγκλα τοῦ κάρμα, ποὺ ἁπλώνεται πολὺ πίσω μέσα στὸ πανάρχαιο παρελθόν, φανερώνεται μὲ τὴ σωτήρια χάρη τοῦ Ἀληθινοῦ Διδασκάλου. Μιᾶς καὶ μᾶς συμπεριλάβει στοὺς ὀπαδούς Του καὶ μᾶς συνδέσει μὲ τὸν αἰώνιο Ἱερὸ Λόγο ἢ τὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα, εἴμαστε ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ Γιάμα ἢ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀρνητικὴ ἄποψη τῆς ὑπέρτατης Δύναμης καὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ μοιράζει δικαιοσύνη μέσα στὸ σύμπαν, στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὶς πράξεις του.

Κάθε πράξη ἑνὸς ζωντανοῦ ὄντος, ποὺ ἔγινε «ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ» του, ἀδιάφορα ἂν αὐτὴ εἶναι ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς λανθάνουσας κατάστασης ἢ σὲ μορφὴ σκέψης — μιὰ νοητικὴ δόνηση, ἢ ἔχει προφερθεῖ μὲ λόγια ἢ ἔχει πραγματικὰ γίνει σὰν μία φυσικὴ πράξη, ἀποτελεῖ κάρμα.

Γιὰ νὰ μὴν μπερδευτεῖ ὁ ἀναγνώστης μὲ τὸν ὅρο «κάρμα», εἶναι καλύτερα νὰ καταλάβει αὐτὴ τὴ λέξη στὴ σωστή της ἔννοια. Ἀρχικά, ἡ λέξη κάρμα σήμαινε καὶ ἀντιπροσώπευε ἱεροτελεστίες καὶ τελετουργίες θυσίας, καὶ γιάτζνας ποὺ ἐκτελοῦνταν ἀπὸ διάφορα ἄτομα ὅπως ὁριζόταν ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα. Ἀργότερα, ὅμως, ἔφτασε νὰ συμπερι-

λαβαίνει όλων των ειδών τις αρετές, κοινωνικές και αυτοκαθαρισμού, όπως φιλαλήθεια, αγνότητα, αποχή, εγκράτεια, ά χ ί μ ζ α, παγκόσμια αγάπη, ανιδιοτελή εξυπηρέτηση και όλες τις πράξεις που είναι φιλανθρωπικής φύσης. Με λίγα λόγια, δινόταν μεγάλη έκφραση στην καλλιέργεια των Ά τ α μ - γ κ ο ύ ν ω ν που συντελούσαν στην πειθαρχία του νου και στη στροφή των νοητικών δυνάμεων στη σωστή κατεύθυνση, έτσι ώστε να εξυπηρετούν τον ανώτερο σκοπό, που είναι η απελευθέρωση του ά τ μ α ν ή πνεύματος από τη σκλαβιά.

Το Κάρμα γενικά κατατάσσεται σε απαγορευμένο, επιτρεπόμενο και προσταζόμενο. Όλο το Κάρμα (οι πράξεις) που είναι ταπεινωτικής και εξευτελιστικής φύσης (Ν α σ έ ν τ χ) κατατάσσεται ως απαγορευμένο, γιατί το να παραδίνεται κανείς στα πάθη του είναι αμαρτία και η πληρωμή της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Αυτό ονομάζεται Κ ο υ κ ά ρ μ α ή Β ι κ ά ρ μ α. Μετά έρχονται οι πράξεις που εξυψώνουν και βοηθούν τον άνθρωπο να φτάσει σε ανώτερα επίπεδα όπως τα Σ ο υ α ρ ά γ κ, Μ π ε ϊ κ ο ύ ν θ, Μ π α χ ί σ τ ή Παράδεισος. Αυτό είναι Σ ο υ κ ά μ α Κάρμα ή Σ ο υ κ ά ρ μ α, δηλαδή κάρμα που εκτελείται για να εκπληρώσει τις φιλάνθρωπες επιθυμίες και φιλοδοξίες μας και γι' αυτό επιτρέπεται.

Τελικά έχουμε τις πράξεις που η εκτέλεσή τους θεωρείται ότι επιβάλλεται, όπως ορίζεται από τις γραφές, για τα πρόσωπα που ανήκουν σε διάφορες β ά ρ ν ς ή κοινωνικές τάξεις. (Οι Μ π ρ ά χ μ α ν ς ή η ιερατική τάξη που ασχολείται με τη μελέτη και τη διδαχή των γραφών. Οι Κ σ α σ τ ρ ί γ ι α ς ή η τάξη των πολεμιστών που αποτελείται από δυνάμεις που μάχονται για σκοπούς άμυνας, οι Β ε σ ί α ς ή οι άνθρωποι που ασχολούνται με το εμπόριο ή με γεωργικές επιδιώξεις, και οι Σ ο ύ ν τ ρ α ς ή οι άνθρωποι που υπηρετούν τις προηγούμενες τρεις τάξεις)· και αυτά που ανήκουν στα διάφορα στάδια της ζωής ενός ανθρώπου που ο-

νομάζονται Ἄσραμς (Τὰ Μπραχματσάρια, Γκρεχάσθα, Βανπράσθα καὶ Σανίας ποὺ ἀντιστοιχοῦν περίπου στὴ μορφωτικὴ περίοδο στὴν ἐκπαίδευση ἑνὸς ἀνθρώπου, στὴν περίοδο τῆς ἔγγαμης ζωῆς του ὡς οἰκογενειάρχης, στὴν ἀσκητικὴ περίοδο ὡς ἀσκητὴς ἢ ἐρημίτης ποὺ ἀσχολεῖται μὲ βαθὺ διαλογισμὸ στὴ μοναξιὰ ἑνὸς δάσους καὶ τελικὰ στὴν περίοδο τοῦ πνευματικοῦ προσκυνητοῦ ποὺ δίνει στοὺς ἀνθρώπους τὸν καρπὸ τῆς ἐμπειρίας ποὺ εἶχε κατὰ τὴ διάρκεια ὁλόκληρης τῆς ζωῆς του. Κάθε τμῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ 25 χρόνια, ὑπολογίζοντας τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς ὅτι εἶναι 100 χρόνια). Αὐτὲς ὀνομάζονται Νετία κάρμα ἢ πράξεις ποὺ ἡ τέλεσή τους εἶναι καθημερινὸ «καθῆκον» γιὰ τὸν καθένα στὸ ἐπάγγελμά του καὶ γιὰ ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.

Εἶναι πολύτιμη ἡ συνεισφορὰ τοῦ νόμου τοῦ κάρμα, σὰν κανόνας ἠθικῆς συμπεριφορᾶς, στὴν ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ εὐημερία τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴ γῆ, καὶ χαράζει τὸ δρόμο πρὸς μιὰ καλύτερη ζωὴ στὸ μέλλον. Καὶ στοὺς τέσσερεις τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς — κοσμικῆς, ὑλικῆς ἢ οἰκονομικῆς, θρησκευτικῆς καὶ πνευματκῆς, ὅπως δηλώνονται μὲ τοὺς ὅρους Κάμα (ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν)· Ἄρθρα (οἰκονομικὴ καὶ ὑλικὴ εὐημερία)· Ντάρμα (ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ βάση ποὺ κρατᾶ καὶ συγκρατεῖ τὸ Σύμπαν)· καὶ Μόκσα (σωτηρία) — οἱ πράξεις ἢ τὸ κάρμα παίζει ἕνα ζωτικὸ ρόλο. Βεβαίως φαίνεται ὅτι ἡ ἠθικὴ ἁγνότητα εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη γιὰ νὰ ἐπιτύχει κανεὶς στὶς προσπάθειές του. Γιὰ νὰ φέρει τὸ κάρμα τὸν ἐπιθυμητὸ καρπό, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐκτελεῖται μὲ ὅλη τὴ σκέψη καὶ τὴν προσοχὴ στὸ σκοπὸ καὶ μὲ γεμάτη ἀγάπη ἀφοσίωση.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ εἴδη τοῦ κάρμα ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη εἶδος κάρμα — δηλ. τὸ Νὶσ - Κάμα κάρμα, αὐτὸ εἶναι κάρμα ποὺ ἐκτελεῖται χωρὶς καμιὰ προσκόλληση ἢ ἐπιθυμία γιὰ τὸν καρπό του. Αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη τοῦ κάρμα ποὺ λίγο πολὺ εἶναι πηγὲς σκλα-

βιᾶς, ὅμως αὐτὸ τὸ εἶδος βοηθᾶ λίγο στὸ νὰ μᾶς ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ κάρμα ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κάρμα. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ κάρμα τὸ ἴδιο δὲν ἔχει κανένα ὁποιοδήποτε δεσμευτικὸ ἀποτέλεσμα. Εἶναι μόνο τὸ κάρμα ποὺ γεννιέται ἀπὸ ἐπιθυμία ἢ Κ ά μ α ποὺ ὁδηγεῖ σὲ σκλαβιά. Εἶναι γι' αὐτὸ τὸ λόγο ποὺ ὁ Μωϋσῆς δίδαξε «Μὴν ἐπιθυμεῖτε» καὶ ὁ Βούδδας καὶ ὁ δέκατος Γκουροὺ τῶν Σίκχ, ὁ Γκουροὺ Γκομπὶντ Σίνγκ, ἐπανειλλημένως τόνισαν τὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμε. Λοιπὸν τὸ Κάρμα εἶναι συγχρόνως τὸ μέσο καὶ τὸ τέλος ὅλων τῶν ἀνθρώπινων προσπαθειῶν. Εἶναι μέσο τοῦ κάρμα ποὺ νικᾶ κανεὶς τὸ κάρμα καὶ ὑπερβαίνει τὸ κάρμα. Κάθε προσπάθεια νὰ ξεπεράσει κανεὶς τὸ Νόμο τοῦ Κάρμα εἶναι τόσο μάταιη ὅσο τὸ νὰ περάσει πάνω ἀπὸ τὴ σκιά του. Τὸ ἀνώτερο ὅλων εἶναι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς Ν ὲ - Κ ά ρ μ α ἢ Κ ά ρ μ α - ρ ε χ ά τ · αὐτὸ θέλει νὰ πεῖ, νὰ κάνει κάρμα σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Σχέδιο, ὡς ἕνας συνειδητὸς συνεργάτης μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ νὰ μὴ δρᾶ κανεὶς ἐνῶ εἶναι σὲ δράση, σὰν ἕνα ἀκίνητο σημεῖο μέσα στὸν αἰώνια περιστρεφόμενο Τροχὸ τῆς Ζωῆς.

Ἐπίσης, ὁ ὅρος «κάρμα» πρέπει νὰ ξεχωρίζεται ἀπὸ τὴ λέξη Κ ά ρ α μ. «Κάρμα» εἶναι ἕνας Σανσκριτικὸς ὅρος ποὺ σημαίνει δράση ἢ πράξη, καὶ συμπεριλαβαίνει καὶ τὶς νοητικὲς δονήσεις καὶ τὰ λόγια, ἐνῶ κ ά ρ α μ εἶναι μιὰ Περσικὴ λέξη ποὺ σημαίνει καλοσύνη, εὐσπλαγχνία, ἔλεος ἢ χάρη.

Τώρα γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ φύση τοῦ κάρμα: σύμφωνα μὲ τὴ φιλοσοφία τῶν Τζέϊν, τὸ κάρμα ἀνήκει στὴ φύση τῆς ὕλης, καὶ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς, συνδεμένα μεταξύ τους σὰν Αἰτία καὶ Ἀποτέλεσμα. Ἡ ὕλη σὲ μιὰ λεπτὴ καὶ ψυχικὴ μορφὴ διαπερνᾶ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Αὐτὴ διαπερνᾶ τὴν ψυχὴ ἐξαιτίας τῆς ἀλληλοεπίδρασής της μὲ τὴν ἐξωτερικὴ ὕλη. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μιὰ Τ ζ ί β α κτίζει γιὰ τὸν ἑαυτό της μιὰ φωλιὰ ὅπως ἕνα πουλί, καὶ δεσμεύεται ἀπὸ

αὐτὸ ποὺ ὀνομάζεται Κάρμαν - Σρίρα ἢ τὸ λεπτὸ σῶμα καὶ παραμένει δεμένη ἐκεῖ μέσα ὥσπου ὁ ἐμπειρικὸς ἑαυτὸς νὰ ἀπροσωποποιηθεῖ καὶ νὰ γίνει μιὰ ἁγνὴ ψυχὴ ποὺ νὰ ἀκτινοβολεῖ μὲ τὴν φυσική της λαμπρότητα.

Τὸ Κάρμαν-Σρίρα ἢ τὸ καρμικὸ ὄστρακο, ποὺ περικλείει τὴν ψυχή, ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀκτὼ Πρακρίτις ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ ὀκτὼ εἴδη τῶν καρμικῶν ἀτόμων καὶ ποὺ παράγουν διαφορετικὰ εἴδη ἀποτελεσμάτων. Αὐτὰ εἶναι δύο εἰδῶν: (1) κάρμα ποὺ θολώνει τὴ σωστὴ ἀντίληψη, ὅπως π.χ.: (α) Ντάρσαν-ἀβάρνα, ποὺ ἐμποδίζει τὴν ὀρθὴ ἀντίληψη ἢ κατανόηση γενικά· (β) Τζάναν-ἀβάρνα, αὐτὸ ποὺ σκοτεινιάζει τὴν ὀρθὴ νοημοσύνη ἢ ἀντίληψη· (γ) Βεντανίγια, αὐτὸ ποὺ σκοτεινιάζει τὴν ἔμφυτη μακάρια φύση τῆς ψυχῆς καὶ ἔτσι φέρνει εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα συναισθήματα καὶ (δ) Μοχανίγια, κάρμα ποὺ σκοτεινιάζει τὴν ὀρθὴ πίστη, τὴν ὀρθὴ πεποίθηση καὶ τὴν ὀρθὴ διαγωγή. Ὅλο αὐτὸ τὸ κάρμα εἶναι σὰν μουτζουρωμένα γυαλιὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα βλέπουμε τὸν κόσμο καὶ ὅλα ὅσα ἀνήκουν στὸν κόσμο. Ἡ ζωὴ ἔχει περιγραφεῖ ποιητικὰ σὰν «ἕνας θόλος ἀπὸ πολύχρωμια γυαλιὰ» ποὺ «κυλιδώνουν τὴ λευκὴ λαμπρότητα τῆς Αἰωνιότητας».

(2) Ὕστερα ὑπάρχει κάρμα ποὺ κάνει ἕναν ἄνθρωπο νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ εἶναι, γιατὶ αὐτὸ καθορίζει: (α) Τὴ σωματικὴ διάπλαση· (β) τὴν ἡλικία καὶ τὴ μακροβιότητα, (γ) τὴν κοινωνικὴ κατάσταση, καὶ (δ) τὴν πνευματικὴ κατασκευή. Καθένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τύπους εἶναι γνωστὸς ὡς Νάμαν, Ἄγιους, Γκότρα καὶ Ἀντράγια ἀντιστοίχως.

Ἐπιπλέον ὑπάρχουν διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις κάτω ἀπὸ αὐτούς, ποὺ πηγαίνουν σὲ ἑκατοντάδες διακλαδώσεις.

Τὰ καρμικὰ μόρια διασπαρμένα μέσα στὸ διάστημα, ἕλκονται θέλοντας καὶ μὴ ἀπὸ κάθε ψυχὴ σύμφωνα μὲ τὴν πίεση τῆς δραστηριότητας στὴν ὁποία αὐτὴ κάνει κατάχρηση. Αὐτὴ ἡ συνεχὴς εἰσροὴ τοῦ κάρμα μπορεῖ νὰ σταματήσει μὲ

τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἑαυτοῦ ἀπὸ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς δραστηριότητες τοῦ σώματος, τοῦ νοῦ καὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ τὴ σταθεροποίησή του στὸ δικό του κέντρο· ἐνῶ τὸ συσσωρευμένο κάρμα μπορεῖ νὰ περικοπεῖ μὲ τὴ νηστεία, καὶ τὰ τ ά π α ς, σ ω ν τ χ ι ά γ ι α, Β α ϊ ρ ά γ κ ι α, π ρ α σ τ σ ί τ ν τ ι ὰ ν καὶ τὰ παρόμοια· αὐτὰ σημαίνουν: αὐστηρότητες, διάβασμα τῶν κειμένων τῶν γραφῶν, ἀποκόλληση, μετάνοια καὶ διαλογισμὸ κ.τ.λ.

Καὶ ὁ Βούδδας ἔδωσε ἐπίσης μεγάλη ἔμφαση στὴν συνεχὴ προσπάθεια καὶ πάλη, μὲ σκοπὸ τὴν τελικὴ νίκη τοῦ νόμου τοῦ κάρμα. Τὸ παρὸν μπορεῖ νὰ προκαθοριστεῖ ἀπὸ τὸ παρελθόν· τὸ μέλλον εἶναι δικό μας, καὶ ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ κάθε ἀτόμου, γιατὶ αὐτὴ δίνει τὴν κατεύθυνση. Ὁ χρόνος εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη συνέχεια — τὸ παρελθὸν ὁδηγώντας ἀσυγκράτητα πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ παρὸν πρὸς τὸ μέλλον, ὅπως θά μᾶς ἄρεσε νὰ εἶναι αὐτό. Τὸ κάρμα σταματᾶ νὰ ἐπιδρᾶ μόνο ὅταν φτάσει κανεὶς στὴν ἀνώτατη κατάσταση τοῦ νοῦ, ποὺ εἶναι πάνω καὶ ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ ἀπὸ τὸ κακό. Μὲ τὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ ἰδανικοῦ ὅλος ὁ ἀγώνας φτάνει στὸ τέλος του, γιατὶ τότε ὁτιδήποτε κάνει ὁ ἀπελευθερωμένος, τὸ κάνει χωρὶς προσκόλληση. Ὁ παντοτεινὰ περιστρεφόμενος τροχὸς τῆς Ζωῆς παίρνει τὴν ὤθηση τῆς κίνησής του ἀπὸ τὴν καρμικὴ ἐνέργεια καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἐνέργεια ἔχει ἐξαντληθεῖ, ὁ γιγάντιος Τροχὸς τῆς Ζωῆς ἀκινητοποιεῖται, γιατὶ τότε φτάνει κανεὶς στὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ ἐκτὸς χρόνου, ἕνα σημεῖο ποὺ εἶναι πάντοτε σὲ δράση καὶ ὅμως ἀ κ ί ν η τ ο στὸ κέντρο του. Τὸ κάρμα προμηθεύει τὸ κλειδὶ γιὰ τὶς διαδικασίες τῆς ζωῆς· καὶ ἡ συνειδητότητα ἑνὸς ἀνθρώπου ταξιδεύει ἀπὸ σταθμὸ σὲ σταθμὸ ὡσότου γίνεται κανεὶς ἕνα πραγματικὸ ξύπνιο ὂν ἢ Βούδδας (ὁ φωτισμένος, ἢ αὐτὸς ποὺ βλέπει τὸ Ἅγιο Φῶς). Γιὰ τὸ Βούδδα, τὸ σύμπαν, ποὺ ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἁπλῶς ἕνας μηχανισμός, ἦταν ἕνα Ν τ ά ρ μ α — Κ ά γ ι α ἢ ἕνα σῶμα ποὺ ἔπαλλε ἀπὸ Ν τ ά ρ μ α ἢ τὴν

ἀρχὴ τῆς ζωῆς, καὶ ποὺ ἐξυπηρετοῦσε συγχρόνως ὡς τὸ κύριο στήριγμά του.

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Νόμος τοῦ Κάρμα εἶναι ὁ ἄκαμπτος καὶ ἀδυσώπητος νόμος τῆς Φύσης ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει διαφυγὴ καὶ στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεση. Τό: «ὅπως σπείρεις θὰ θερίσεις» εἶναι μιὰ ἀρχαία ἐπιβεβαιωμένη ἀλήθεια. Εἶναι ὁ γενικὸς κανόνας γιὰ τὴ ζωὴ πάνω στὴ γῆ. Ἐπεκτείνεται ἐπίσης καὶ σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀνώτερες φυσικοπνευματικὲς περιοχές, σύμφωνα μὲ τὴ διάταξη τῆς πυκνότητας καὶ τὴν ἰδιορρυθμία καθεμιᾶς. Τὸ κάρμα εἶναι μιὰ ὑπέρτατη ἀρχή, ἀνώτερη καὶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ καὶ οἱ πρῶτοι ἐπίσης, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἔρχονται κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία του. Οἱ διάφοροι θεοὶ καὶ θεὲς στὰ διαφορετικὰ βασίλεια τῆς Φύσης, παίρνουν πολὺ περισσότερο χρόνο, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν στὶς ἀντίστοιχες οὐράνιες σφαῖρες τους, παρὰ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐπίσης, πρέπει τελικὰ νὰ ξαναενσαρκωθοῦν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φιλοδοξήσουν καὶ νὰ κερδίσουν τελικὴ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν καρμικὸ κύκλο τῶν γεννήσεων.

Ὅλες οἱ ἐργασίες, οἱ πράξεις ἢ τὰ ἔργα ἀποτελοῦν ἕνα ζωτικὸ ἐπινόημα μέσα στὸ Θεῖο Σχέδιο, γιὰ νὰ κρατήσουν ὁλόκληρο τὸ σύμπαν σὲ τέλεια τάξη κίνησης. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μείνει χωρὶς κάποιο εἶδος ἐργασίας (διανοητικῆς ἢ σωματικῆς δραστηριότητας) ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή. Πάντοτε κανεὶς σκέπτεται ἢ κάνει τὸ ἕνα πράγμα ἢ τὸ ἄλλο. Ἀπὸ τὴ φύση του δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι διανοητικῶς ἄδειος ἢ ἀργός, οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ σταματήσει τὶς αἰσθήσεις ἀπὸ τὴν αὐτόματη λειτουργία τους: τὰ μάτια δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βλέπουν καὶ τὰ αὐτιὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀκοῦν· καὶ τὸ χειρότερο εἶναι, ὅτι δὲν μπορεῖ κανείς, ὅπως ἡ Πηνελόπη, νὰ σβύσει ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἤδη γίνει. Ἡ μετάνοια, ἂν καὶ καλὴ αὐτὴ ἡ ἴδια, δὲν μπορεῖ νὰ θεραπεύσει τὸ παρελθόν. Ὁτιδήποτε κανεὶς σκέπτεται, λέει ἢ κάνει, καλὸ ἢ κακό, ἀφήνει μιὰ βαθιὰ ἐντύπωση πάνω στὸ νοῦ καὶ αὐτὲς οἱ

συσσωρευμένες ἐντυπώσεις εἶναι ποὺ φτιάχνουν ἢ καταστρέφουν ἕνα ἄτομο. Ὅπως σκέπτεται ἕνας ἄνθρωπος ἔτσι αὐτὸς γίνεται. Εἶναι ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ νοῦ ποὺ λαλεῖ ἡ γλῶσσα. Κάθε πράξη ἢ δράση ἔχει μιὰ ἀντίδραση, γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Φυσικὸς νόμος τῆς Δράσης καὶ Ἀντίδρασης. Εἶναι, λοιπόν, ὑποχρεωμένος νὰ ὑποστεῖ κανεὶς τὸν καρπὸ τῶν πράξεών του: γλυκὸ ἢ πικρό, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωση, εἴτε τοῦ ἀρέσει εἴτε ὄχι.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φάρμακο; Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἁπλῶς ἕνα παιχνίδι τῆς μοίρας ἢ τοῦ πεπρωμένου ποὺ συνεχίζει τὸ δρόμο του πάνω σ' ἕνα προκαθορισμένο σχέδιο; Ὑπάρχουν δύο ὄψεις τοῦ θέματος. Ἔχει κανεὶς μιὰ ἐλεύθερη θέληση, μέχρι ἑνὸς σημείου, μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ, ἂν ἔτσι διαλέξει, νὰ κατευθύνει τὴν πορεία του καὶ νὰ φτιάξει ἢ νὰ καταστρέψει τὸ μέλλον του καί, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος, νὰ διαμορφώσει ἀκόμη καὶ τὸ παρὸν πρὸς τὸ δικό του ὄφελος. Ὁπλισμένος μὲ τὴ ζωντανὴ ψυχὴ μέσα του ποὺ εἶναι τῆς ἴδιας οὐσίας μὲ αὐτὴ τοῦ Δημιουργοῦ, εἶναι πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τὸ κάρμα. Τὸ ἀπεριόριστο μέσα του μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ξεπεράσει τὰ ὅρια τοῦ περιορισμένου. Ἡ ἐλευθερία νὰ πράττει καὶ ἡ καρμικὴ σκλαβιὰ δὲν εἶναι παρὰ δυὸ ἀπόψεις τοῦ πραγματικοῦ μέσα σ' αὐτόν. Εἶναι μόνο τὸ μηχανικὸ καὶ τὸ ὑλικὸ μέρος του ποὺ ὑπόκειται σὲ καρμικὸ περιορισμό, ἐνῶ τὸ πραγματικὸ καὶ ζωτικὸ πνεῦμα ποὺ εἶναι μέσα του ὑπερβαίνει ὅλα καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ καρμικὸ φορτίο, ἂν ἐγκατασταθεῖ στὴν ἔμφυτή του Θεότητα. Πῶς νὰ ἐγκατασταθεῖ κανεὶς στὴν πραγματική του σαρούπ, τὴν Ἄτμαν; Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀναγκαστικὰ πρέπει νὰ μάθουμε ἂν φιλοδοξοῦμε γιὰ μιὰ διέξοδο ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο καρμικὸ ἱστό.

Τὸ κακό, μὲ τοὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς, εἶναι ὅτι δὲν σκεπτόμαστε τὶς πράξεις μας. Σὲ κάθε βῆμα μας συνεχίζουμε ἀπρόσεκτα νὰ μαζεύουμε ἕνα φορτίο καρμικῶν μορίων χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦμε ὅτι ὑπάρχει μιὰ δύναμη μέσα μας ποὺ κρατᾶ λογαριασμὸ ἀπὸ ὅλα ὅσα σκεπτόμαστε, λέμε ἢ κάνου-

με. Ὁ Θωμᾶς Καρλάϋλ, ἕνας φημισμένος διανοούμενος, λέει: «Ἀνόητε, νομίζεις πὼς ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανεὶς γιὰ νὰ σημειώσει τὴν ἀκατανόητη γλώσσα σου, ἔχει γι' αὐτὸ πεθάνει καὶ θαυτεῖ; Τίποτε δὲν πεθαίνει, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ πεθάνει. Ἡ πιὸ ἀσήμαντη λέξη ποὺ λὲς εἶναι ἕνας σπόρος ριγμένος μέσα στὸ χρόνο, ποὺ φέρνει καρπὸ σὲ ὅλη τὴν αἰωνιότητα».

Τὸ ἴδιο μᾶς λέει καὶ ὁ Αἰσχύλος, ὁ πατέρας τοῦ Ἑλληνικοῦ δράματος κατὰ τὴν πρὸ Χριστιανικὴ ἐποχή:

Βαθιὰ μέσα στὸν ὑποχθόνιο οὐρανό,
Ὁ Θάνατος κυβερνᾶ τὸ δρόμο τοῦ ἀνθρώπου,
Μὲ αὐστηρὸ καὶ δυνατὸ ἔλεγχο·
Καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μπορεῖ,
Μὲ καμιὰ δύναμη ἢ πράξη,
Νὰ ξεφύγει τοῦ Θανάτου τὸ ἄγρυπνο μάτι
Ἢ τὴν καρδιά του ποὺ τὰ πάντα καταγράφει.

Ἀπὸ τὶς «Εὐμενίδες».

II

ΤΟ ΚΑΡΜΑ ἔχει ταξινομηθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς κατηγορίες:

(I) Σ ά ν τ σ ι τ ἢ τὸ συσσωρευμένο καὶ ἀποθηκευμένο κάρμα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ πολὺ παλιὰ ἀπὸ ἐνσαρκώσεις ποὺ ἀνήκουν στὸ ἄγνωστο παρελθόν.

(II) Π ρ α λ ά μ π ν τ α: Ἡ τύχη, ἡ μοίρα ἢ τὸ πεπρωμένο, ἢ αὐτὸ τὸ τμῆμα ἀπὸ τὸ Σάντσιτ (τὴν ἀποθήκη) ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τωρινὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ὅσο καὶ ἂν ἐπιθυμεῖ ἢ προσπαθεῖ.

(III) Κ ρ ι γ ι ά μ α ν: Τὸ κάρμα ποὺ εἶναι κανεὶς ἐλεύθερος νὰ κάνει, σὰν ἕνας ἐλεύθερος πράκτορας, στὴν τωρινὴ διάρκεια παραμονῆς του πάνω στὴ γῆ ἢ τῆς τωρινῆς του ὕπαρξης καὶ μὲ αὐτὸ νὰ φτιάξει ἢ νὰ χαλάσει τὸ μέλλον του.

(I) Σ ά ν τ σ ι τ (οἱ ἀποθηκευμένες πράξεις): Καλὲς ἢ κακὲς πράξεις ποὺ εἶναι στὸ πιστωτικὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ὡς κερδισμένες σὲ ὅλες τὶς προηγούμενες ὑπάρξεις στὴ διάταξη τῆς δημιουργίας, λογαριάζοντας ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης ἐμφάνισης τῆς ζωῆς πάνω στὴ γῆ. Ὁ ἄνθρωπος δὲ γνωρίζει τίποτε γι' αὐτές, ἢ γιὰ τὴν ἔκτασή τους καὶ γιὰ τὴ μεγάλη δυνητική τους δύναμη. Ὅταν ὁ βασιλιὰς Ντχαριτράστρα, ὁ τυ-

φλὸς πρόγονος τῶν Κ σ α σ τ ρ ί γ ι α πριγκίπων, τῶν Κ ο ύ ρ β α ς τῆς Ἐπικῆς Ἐποχῆς, προικίστηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ Κρίσνα μὲ γιογκικὴ δύναμη, ἦταν ἱκανὸς νὰ βρεῖ τὰ ἴχνη τῆς αἰτίας τῆς τυφλότητάς του σὲ μιὰ πράξη ποὺ ἔγινε στὸ ἄγνωστο παρελθόν, ποὺ ἐκτεινόταν σὲ πέρα ἀπὸ 100 μετεμψυχώσεις ἢ ἐνσωματώσεις. Στὸ Κεφάλαιο 20:5 στὸ Βιβλίο τῆς Ἐξόδου, ὁ Μωϋσῆς, ἐνῶ ἔδινε τὶς Δέκα Ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, λεέι ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε πεῖ: «Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, ἀνταποδίδων τὰς ἁμαρτίας τῶν πατέρων ἐπὶ τὰ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς...». Ἀκόμη καὶ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη βεβαιώνει σήμερα τὸ σημαντικὸ μέρος ποὺ παίζει ἡ κληρονομικότητα καὶ βρίσκει, ὅτι μερικὲς ἀσθένειες ἔρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τοὺς προγόνους καὶ ἐμφανίζονται στὶς διαδοχικὲς γενιές. Ἔτσι καὶ ἡ σύγχρονη ψυχολογία συνδέει τὴν προβληματικὴ συμπεριφορὰ σὲ μερικὰ ἄτομα μὲ τὶς νοητικὲς ἰδιοτροπίες τῶν γονιῶν καὶ τῶν προγόνων τους.

(II) Π ρ α λ ά μ π ν τ α: Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τοῦ Σάντσιτ κάρμα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ μοίρα, τὸ πεπρωμένο ἢ τὴν τύχη ἑνὸς ἀνθρώπου· καὶ ποὺ ὁρίζει τὴν τωρινὴ ὕπαρξή του πάνω στὴ γῆ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐξουσία πάνω σ' αὐτό. Τὸ ἀποτέλεσμά του, καλὸ ἢ κακό, πρέπει νὰ τὸ ἀνεχτεῖ κανεὶς ὅσο καλύτερα μπορεῖ — μὲ χαμόγελο ἢ μὲ δάκρυα. Ἡ τωρινὴ ζωὴ εἶναι ἀκριβῶς ἕνα ξεδίπλωμα ἢ μιὰ ἀποκάλυψη τοῦ προκαθορισμένου κάρμα μὲ τὸ ὁποῖο ἔρχεται κανεὶς παραφορτωμένος στὸν κόσμο. Εἶναι ὅμως δυνατὸ νὰ διαμορφώσει καὶ νὰ ἀναπτύξει κανεὶς τὸν ἐσωτερικό του ἑαυτὸ μὲ τὴν καθοδήγηση κάποιου Διδάσκαλου τῆς Ἀλήθειας, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνεται τὸ πικρὸ καὶ ὀξύ του κέντρισμα, ἀκριβῶς ὅπως ὁ καρπὸς μέσα σὲ ἕνα ὥριμο ἀμύγδαλο ἢ καρύδι δὲν αἰσθάνεται τὸ κέντρισμα μιᾶς βελόνας, γιατὶ ἔχει ἀποχωριστεῖ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ τσόφλι, ποὺ ὡς ἀ-

ποτέλεσμα ζαρώνει καὶ σκληραίνει καὶ ἐξυπηρετεῖ στὸ ἑξῆς σὰν μιὰ προστατευτικὴ πανοπλία.

Ἔτσι, καθένας μας, θέλοντας ἢ μὴ θέλοντας, «ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ», σφυριλατεῖ ἁλυσίδες γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀδιάφορα ἂν αὐτὲς εἶναι ἀπὸ χρυσὸ ἢ ἀπὸ σίδερο. Ὅμως οἱ ἁλυσίδες εἶναι ἁλυσίδες καὶ εἶναι τὸ ἴδιο ἀποτελεσματικὲς στὴν ἐφαρμογή τους· δηλ. στὸ νὰ κρατοῦν ἕναν ἄνθρωπο σὲ αἰώνια σκλαβιά. Ὅπως ἕνας φτωχὸς μεταξοσκώληκας φυλακισμένος μέσα στὸ ἴδιο του τὸ κουκούλι, ἢ ὅπως μιὰ ἀράχνη ποὺ ἔχει πιαστεῖ μέσα στὸν ἴδιο της τὸν ἱστό, ἢ ἕνα πουλὶ μέσα στὴ φωλιά του, παραμένει κανεὶς δεμένος μὲ ἀτσάλινα τσέρκια ποὺ ἔχει ὁ ἴδιος κατασκευάσει, χωρὶς τρόπο διαφυγῆς ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ἔτσι ὁ κύκλος τῆς γέννησης, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐπαναγέννησης, μπαίνει σὲ κίνηση ἀκατάπαυστα. Μόνο ὅταν ὑπερβεῖ κανεὶς τὴ σωματικὴ συνειδητότητα καὶ γίνει Ν ὲ - Κά ρ μ α, δηλ. χωρὶς νὰ δρᾶ ἐνῶ εἶναι σὲ δράση, ὅπως ἕνα ἀκίνητο σημεῖο στὸ κέντρο τοῦ παντοτεινὰ περιστρεφόμενου τροχοῦ τῆς ζωῆς, μπαίνει ἕνα σταμάτημα στὴν κίνηση τοῦ Γιγάντιου Τροχοῦ τοῦ Κάρμα· γιατὶ τότε γίνεται κανεὶς ἕνας συνειδητὸς συνεργάτης τοῦ Θείου Σχεδίου. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Βούδδας, ὁ πρίγκιπας μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν, εἶπε μὲ ἔμφαση: «Νὰ εἶστε χωρὶς ἐπιθυμίες», γιατὶ οἱ ἐπιθυμίες εἶναι ἡ ριζικὴ αἰτία τῶν δυστυχιῶν τοῦ ἀνθρώπου καθὼς αὐτὲς ὑποκινοῦν δράσεις, ἀπὸ τὶς λεπτὲς δονήσεις μέσα στὸ ὑποσυνείδητο μέχρι τὴ νοητικὴ σκέψη μέσα στὸ συνειδητό, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἀπέραντη καὶ ἀπεριόριστη συγκομιδὴ ποικίλων πράξεων διαφόρων ἀποχρώσεων καὶ μορφῶν, ποὺ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν ἀστάθεια τοῦ νοῦ. Ἔτσι τὸ πνεῦμα, καθισμένο στὸ ἅρμα τοῦ σώματος, ὁδηγεῖται ἀπὸ τὰ πέντε ἄγρια ἄλογα τῶν αἰσθήσεων στὰ τυφλὰ καὶ πηγαίνει κατακέφαλα μέσα στὰ πεδία τῶν αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων, χωρὶς ἔλεγχο ἀπὸ τὸν μεθυσμένο ἀπὸ δύναμη ἡνίοχο, τὸ νοῦ (ὅπως εἶναι ἀπελπιστικὰ ἀνισόρροπος), μὲ τὰ ἡνία τῆς διάνοιας ταλαντευόμενα χαλαρὰ γύρω του. Ἡ αὐτοπει-

θ α ρ χ ί α λοιπὸν εἶναι πρωταρχικῆς σπουδαιότητας καὶ ἡ ἁγνότητα στὴ σκέψη, στὸ λόγο καὶ στὴν πράξη, εἶναι οὐσιαστικὸ προαπαιτούμενο ποὺ βοηθᾶ τὸν ἄνθρωπο στὸ μονοπάτι τῆς Αὐτογνωσίας καὶ τῆς Θεογνωσίας, γιατὶ ἡ ἠθικὴ ζωὴ εἶναι ἕνα μέσο γιὰ τὴν πνευματικότητα.

(III) Κ ρ ι γ ι ά μ α ν: Εἶναι ὁ τρεχούμενος λογαριασμὸς τῶν θεληματικῶν πράξεων καὶ ἔργων ἑνὸς ἀνθρώπου κατὰ τὴν τωρινή του ὕπαρξη. Αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κάρμα εἶναι τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο. Παρὰ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τὸ Π ρ α λ ά μ π ν τ Κ ά ρ μ α ἢ τὴν ἀμετάβλητη μοίρα, ὁ καθένας εἶναι προικισμένος μὲ μιὰ ἐλεύθερη θέληση καὶ μπορεῖ νὰ σπείρει ὅ,τι σπόρους θελήσει. Προικισμένος μὲ τὸ δῶρο τῆς διακριτικῆς ἱκανότητας, ποὺ εἶναι ἰδιαίτερο στὴ δική του μόνο κατασκευή, μπορεῖ νὰ κρίνει γιὰ τὸν ἑαυτό του τί εἶναι ὀρθὸ καὶ τί ὄχι, καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἦταν μάταιη φαντασίωση ἀπὸ μέρους του ἂν περίμενε τριαντάφυλλα ὅταν σπέρνει ἀγκάθια καὶ γαϊδουράγκαθα. Ἐξαρτιέται ἀπὸ κεῖνον τὸ νὰ κτίσει ἢ νὰ καταστρέψει τὸ μέλλον του, ὅπως τοῦ ἀρέσει. Ἕνας Διδάσκαλος τῆς Ἀλήθειας μπορεῖ νὰ τοῦ δώσει μιὰ σωστὴ καθοδήγηση θέτοντας ἐμπρός του τὶς ἀληθινὲς ἀξίες τῆς ζωῆς — τῆς ζωῆς ποὺ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ σωματικὸ φορέα καὶ ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶναι συνδεμένα μ' αὐτόν· δηλαδὴ τὴν ὕπαρξη ποὺ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις. Μὲ τὴν καθοδήγησή Του, ἀποσπᾶται κανεὶς μὲ εὐκολία ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κόσμου καί, μιᾶς καὶ ἡ μαγικὴ γοητεία ἔχει σπάσει, πέφτουν οἱ παρωπίδες καὶ ὁλόκληρη ἡ πραγματικότητα τὸν ἀτενίζει κατὰ πρόσωπο, δίνοντάς του μιὰ εὐκαιρία νὰ ξεφύγει σῶος. Συνήθως, ὅμως, μερικὸ ἀπὸ τὸ Κ ρ ι γ ι ά μ α ν κάρμα καρποφορεῖ στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἐνῶ ἄλλο — αὐτὸ ποὺ δὲν καρποφόρησε — μεταφέρεται στὸν Γενικὸ Λογαριασμὸ τοῦ Σ ά ν τ σ ι τ κάρμα, ποὺ συνεχίζει νὰ συσσωρεύει ἀπὸ αἰώνα σὲ αἰώνα. Ἔτσι λοιπόν, ἔχει δοθεῖ στὸν

καθένα τὸ νὰ σκεφτεῖ προκαταβολικά, καὶ νὰ ζυγίσει καλὰ τὶς συνέπειες τῶν πράξεων καὶ τῶν ἔργων ποὺ σκοπεύει νὰ κάνει προτοῦ κάνει κανένα ἀνεπανόρθωτο βῆμα — ἕνα πήδημα μέσα στὸ σκοτάδι ἢ μιὰ κατακέφαλη βουτιὰ σὲ μιὰ στιγμὴ παραφορᾶς, γιὰ τὴν ὁποία μετανοιώνει μετὰ παντοτεινὰ καὶ ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ σβύσει μὲ τὸ νὰ κατηγορεῖ κανεὶς τὰ ἄστρα γιὰ τὴν ὑποτιθέμενη κακόβουλη ἐπιρροή τους. Ὅπως ἕνας μηχανικὸς σιδηροδρόμων ποὺ πρέπει νὰ σχεδιάσει προηγουμένως τὴν πορεία τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, γιατὶ μιᾶς καὶ τοποθετηθοῦν οἱ γραμμὲς τὸ τρένο θὰ τρέχει στὰ τυφλὰ πάνω σ' αὐτές. Ἕνα μικρὸ λάθος στὴν τοποθέτηση τῶν γραμμῶν, ἕνας χαλαρὸς σύνδεσμος ἢ μιὰ λαθεμένη γωνιὰ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἀποτελέσματα ἀνεπανόρθωτης συμφορᾶς. Ἀκόμη καὶ ὅταν ὅλα ἔχουν γίνει ὅπως πρέπει, πρέπει κανεὶς νὰ κρατᾶ μιὰ συνεχὴ καὶ αὐστηρὴ ἐπιτήρηση, μέρα καὶ νύχτα, μήπως καὶ κάτι ξεβιδωθεῖ ἢ μήπως ἡ γραμμὴ πάθει καμιὰ ἀλλοίωση ἀπὸ καταστρεπτικὰ στοιχεῖα.

Σύμφωνα μὲ τὸ Φυσικὸ νόμο τῆς ζωῆς, ὁ ἄνθρωπος (ἡ ἐνσωματωμένη ἢ ἐνσαρκωμένη ψυχή). Εἶναι ὅπως ἕνα πολύτιμο κόσμημα ντυμένο μέσα σὲ τρία κομψότεχνα κουτάκια ἢ σώματα — τὸ φυσικό, τὸ ἀστρικὸ ἢ νοητικό, καὶ τὸ αἰτιατὸ ἢ τὸ σῶμα τοῦ σπόρου — ποὺ ὅλα, λίγο - πολύ, συμμετέχουν στὸ γήινο χαρακτήρα του, μὲ διαφορετικοὺς βαθμοὺς πυκνότητας.

> Εἶναι καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· πλὴν ἄλλη μὲν ἡ δόξα τῶν ἐπουρανίων, ἄλλη δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.
>
> Α' Πρὸς Κορινθίους 15 : 40

Αὐτὰ εἶναι σὰν ἐξωτερικὰ περιβλήματα ὅπως τὸ σακάκι, τὸ γιλέκο κάτω ἀπὸ αὐτό, καὶ μετὰ τὸ πουκάμισο. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἀπορρίψει τὸ φυσικὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα του φο-

ρεῖ ἀκόμη τὸ ἀστρικὸ ἢ τὸ νοητικὸ σῶμα. Αὐτὸς ἔχει ἀκόμη τὸ αἰτιατὸ ἢ τὸ αἰθερικὸ σῶμα τοῦ σπόρου, ἢ τὸ λεπτὸ πέπλο, κάτω ἀπὸ τὸ ἀστρικὸ ἔνδυμα. Μέχρι νὰ γίνει κανεὶς ἱκανὸς στὸ νὰ ἀπορίπτει τὸ φυσικὸ σῶμα, δὲν μπορεῖ νὰ φτάσει στὸν πρῶτο οὐρανό, τὸ ἀστρικὸ βασίλειο μέσα του.

Τοῦτο δὲ λέγω, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ δὲν δύνανται νὰ κληρονομήσωσιν, οὐδὲ ἡ φθορὰ κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν...

Διότι πρέπει τὸ φθαρτὸν τοῦτο νὰ ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο νὰ ἐνδυθῇ ἀθανασίαν.

Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸ τοῦτο ἐνδυθῇ ἀθανασίαν, τότε θέλει γείνει ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος «Κατεπόθη ὁ θάνατος ἐν νίκῃ».

«Ποῦ, θάνατε, τὸ κέντρον σου; ποῦ, ἄδη, ἡ νίκη σου».

Α' Πρὸς Κορινθίους 15 : 50, 53 - 55

Αὐτὴ ἡ ἀπόρριψη ἢ ἡ ἀλλαγὴ μπορεῖ νὰ συμβεῖ, εἴτε μὲ τὴν τελικὴ διάλυση, τὴ διαδικασία τῆς ἀποσύνθεσης ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς θάνατος, ἢ νὰ προκληθεῖ μὲ τὴ μέθοδο τῆς θεληματικῆς ἀπόσυρσης τῶν αἰσθητηρίων ρευμάτων ἀπὸ τὸ σῶμα, ποὺ τεχνικῶς εἶναι γνωστὴ ὡς «ἀνύψωση πάνω ἀπὸ τὴ σωματικὴ συνειδητότητα», μὲ μιὰ διαδικασία ἐσωστροφῆς καὶ αὐτοανάλυσης. Τὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρουν γι' αὐτὴν τὴν ἀπόσυρση ὡς «τὸ νὰ ξαναγεννηθεῖ τις» ἢ «ἀνάσταση». Οἱ Ἰνδικὲς γραφὲς μιλοῦν γι' αὐτὸ ὡς «δυὸ φορὲς γεννημένος» ἢ ν τ ὸ - τ ζ ά ν - μ α. Εἶναι μιὰ γέννηση τοῦ πνεύματος ὡς ξεχωριστὴ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ «ὕδατος» — ἡ τελευταία εἶναι ἀπὸ «φθαρτὸ σπόρο» ὡς ξεχωρισμένη ἀπὸ τὴν πρώτη, ποὺ εἶναι «σπόρος ἄφθαρτος», ἀναλλοίωτος καὶ διαρκὴς (τοῦ πνεύματος). Οἱ Μουσουλμάνοι δ ε ρ β ί σ η δ ε ς (μύστες) ὀνομάζουν αὐτὸ τὸ θάνατο κα-

τὰ τὴ ζωὴ ὡς θάνατο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθει πῶς νὰ ἀποσύρεται, ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ φυσικό του σῶμα ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο (τὸ ἀστρικὸ καὶ τὸ αἰτιατό), μὲ τὴ γεμάτη καλοσύνη συμπαράσταση ἑνὸς Ἁγίου **Διδασκάλου, ὁ Ὁποῖος ἔχει ὁ ἴδιος ὑπερβεῖ στὸ Ὑπερπέραν** καὶ μπορεῖ νὰ βοηθήσει καὶ ἄλλους νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Γι' αὐτὸ πρέπει κανείς, νὰ «ἐγκαταλείπει τὴ σάρκα γιὰ τὸ πνεῦμα», ἂν ἀνυπομονεῖ νὰ διαφύγει ἀπὸ τὸν αἰώνιο Τροχὸ τῆς Ζωῆς πάνω σ' αὐτὸ τὸν κάτω ἀπὸ τὴν Σελήνη Πλανήτη (τὴ γῆ).

Στὴν κανονικὴ φυσικὴ πορεία τῶν πραγμάτων, ἡ τζίβα (ἡ ἐνσωματωμένη ψυχὴ ἢ τὸ ἐνσαρκωμένο πνεῦμα) δὲν ἔχει ἄλλη ἐκλογὴ μετὰ τὸ φυσικὸ θάνατο, παρὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ ξαναγυρίσει στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο μέσα σὲ κάποια φυσικὴ μορφή, ποὺ ἡ φύση της προκαθορίζεται ἀπὸ τὶς τάσεις καὶ τὶς κλίσεις ποὺ εἶχε σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς της καὶ ἀπὸ τὴν ἔνταση ποὺ εἶχαν οἱ σφοδρὲς καθὼς καὶ οἱ γιὰ πολὺ διάστημα ἐγκάρδιες καὶ ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες της ποὺ εἶναι φυλαγμένες σὰν κάτι ἱερὸ μέσα στὴ νοητικὴ κατασκευὴ της καὶ ἐπικρατοῦν στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Ἡ ἐπιρροὴ ὅλων αὐτῶν κυριαρχεῖ καὶ διαμορφώνει ἀσυγκράτητα μιὰ πορεία γι' αὐτή.

Τόσο καλὸς καὶ γενναιόδωρος εἶναι ὁ Θεῖος Πατέρας, ποὺ Αὐτὸς χαρίζει στὰ παιδιά Του ὅ,τι αὐτὰ ἐπιθυμοῦν.

Ἀλλά, ἂν κανείς, μὲ τὴν καθοδήγηση ἑνὸς τέλειου Διδασκάλου (Σ ὰ ν τ - Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ῦ) μάθει τὴν πρακτικὴ διαδικασία τῆς αὐτοανάλυσης, δηλ. τῆς αὐτοαπόσυρσης ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα μὲ τὴ θέλησή του, παίρνει μιὰ ἐμπειρία τοῦ Ὑπερπέραν (Θάνατος κατὰ τὴ ζωή). Καὶ ὡς ἀποτέλεσμα, σιγὰ σιγὰ τὰ παλιὰ μέτρα καὶ σταθμὰ τοῦ πιστεύω του ἀρχίζουν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ ὁ κόσμος καὶ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου νὰ χάνουν τὴν ὑπνωτιστικὴ αἴγλη τους.

Καὶ ἔτσι, βλέποντας τὰ πράγματα στὸ ἀληθινό τους χρῶμα καὶ καταλαβαίνοντας τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ κάθε πράγματος, γίνεται χωρὶς ἐπιθυμίες καὶ ἐλεύθερος — κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μιὰ ἀπελευθερωμένη ψυχὴ (τ ζ ί β α ν μ ο ύ κ α τ), καὶ στὸ ἑξῆς συνεχίζει νὰ ζεῖ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συμπληρώσει τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς ζωῆς του χωρὶς προσκόλληση. Αὐτὸ λέγεται μιὰ νέα γέννηση (ἢ ὁ δεύτερος ἐρχομὸς τῆς ψυχῆς) — ζωὴ αἰώνια. Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κατορθώσει; Ὁ Χριστὸς μᾶς λέει:

Καὶ ὅστις δὲν λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, δὲν εἶναι ἄξιος ἐμοῦ.

Ὅστις εὕρῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, θέλει ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὅστις ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ δι' ἐμέ, θέλει εὑρεῖ αὐτήν.

Κατὰ Ματθαῖο 10 : 38 - 39

Στὸ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγέλιο ἔχουμε:

Ἔλεγε δὲ (ὁ Ἰησοῦς) πρὸς πάντας: Ἐάν τις θέλῃ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω μου, ἂς ἀπαρνηθῇ ἑαυτόν, καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθῇ.

Κατὰ Λουκᾶ 9 : 23

Καὶ ὅστις δὲν βαστάζει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου, δὲν δύναται νὰ ἦναι μαθητής μου.

Κατά Λουκᾶ 14 : 27

Λοιπὸν βλέπουμε ὅτι ὁ θάνατος μέσα στὸ Χριστὸ εἶναι ὁ τρόπος τοῦ νὰ ζ ή σ ο υ μ ε μὲ τὸ Χριστὸ αἰώνια. «Μάθετε νὰ πεθαίνετε ἔτσι ὥστε νὰ ἀρχίσετε νὰ ζεῖτε», εἶναι ὁ πρόλογος ὅλων τῶν ἁγίων. Μεταξὺ τῶν Μουσουλμάνων, αὐτὸ εἶναι γνωστὸ ὡς φ ά ν α - φ ὶ - σ έ ϊ χ ἢ αὐτοεξάλειψη μέσα στὸν Μ ο υ ρ σ ί ν τ ἢ τὸ Διδάσκαλο. Εἶναι, λοιπόν, πάρα πολὺ σπουδαῖο τὸ νὰ ψάξει κανεὶς πρῶτα νὰ βρεῖ ἕνα

Ζωντανὸ Διδάσκαλο, ἀρκετὰ ἁρμόδιο στὸ νὰ διεκπεραιώσει μιὰ γιὰ πάντα τὸν ἀλλιῶς ἀτέλειωτο κύκλο τοῦ κάρμα, καὶ μετὰ νὰ γυρέψει καταφύγιο στὰ Ἱερά Του Πόδια καὶ ἔτσι νὰ ἀπελευθερώσει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἐπίδραση τῶν πράξεών του, ποὺ συνεχίζουν νὰ κατατρέχουν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μορφὴ τῶν εὐμενίδων καὶ τῶν μανιῶν.

Γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Τζαγκάτ-Γκουροῦ, λέγεται:

> Ἕνας Τζαγκάτ-γκουροὺ μπορεῖ νὰ ἐκμηδενίσει τὸ κάρμα μὲ τὸ βλέμμα καὶ τὸ Λόγο του,
>
> Στὴν παρουσία του, τὸ κάρμα πετᾶ ὅπως τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου στὸν ἄνεμο.

Ἐπίσης ἔχουμε στὶς γραφές:

> Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη τοῦ ἀγγέλου ποὺ ἀνταμείβει, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει τὴν ὀργή του.
>
> Ἀλλὰ πετᾶ ἀπὸ φόβο τοῦ θανάτου, μπροστὰ στὸ ἠχητικὸ φύσημα τοῦ Λόγου.

Τώρα γιὰ τὸ πῶς ἐργάζεται ὁ Καρμικὸς Νόμος, τὸ ἀκόλουθο παράδειγμα μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταλάβουμε τὴν κατάσταση καλύτερα.

Πάρτε δύο εἰδῶν σπόρους σταφυλιῶν — κίτρινους καὶ καφετιούς. Ὑποθέστε ὅτι οἱ κίτρινοι σπόροι ἀντιπροσωπεύουν τὶς καλὲς πράξεις καὶ οἱ καφετιοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὶς κακὲς πράξεις. Ἕνα δωμάτιο εἶναι γεμάτο μέχρι τὴν ὀροφὴ ἀπὸ σωροὺς καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἴδη τῶν σπόρων. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀποθήκη τοῦ Σάντσιτ κάρμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος «Α» (φυσικὸ σῶμα σὺν νοῦς σὺν ψυχή), ποὺ γιὰ πολὺ διάστημα εἶχε τὴν ἐπιθυμία, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, νὰ γίνει βασιλιάς. Πέφτει ἄρρωστος καὶ ἡ ἀνεκπλήρωτη ἐπιθυμία του νὰ γίνει βασιλιὰς παραμένει συνέχεια πάνω ἀπὸ ὅλα μέσα στὸ

νοῦ του. Ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα του, ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴ Φύση νὰ παραδώσει τὸ φυσικό του σῶμα, ἀλλά, σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο τῆς ζωῆς μετὰ τὸ θάνατο, εἶναι ἀκόμη ντυμένος μέσα στὸ ἀστρικὸ (νοητικὸ) καὶ στὸ αἰτιατὸ (αἰθερικὸ) σῶμα. Τώρα λειτουργεῖ ὡς ἕνα ἀποσωματωμένο ἢ ἀποσαρκωμένο πνεῦμα μέσα στὸ ἄλλο του ἔνδυμα, τὴ νοητικὴ ὕλη, ἀστρικὴ καὶ αἰτιατή. Ἀφοῦ ὁ νοῦς εἶναι ἡ ἀποθήκη ὅλων τῶν ἐντυπώσεων, ὁ «Α» ἀκόμη θυμᾶται τὴν ἐπιθυμία του νὰ εἶναι βασιλιάς, ἀλλὰ τώρα καθὼς εἶναι ἕνα ἀποσωματωμένο πνεῦμα (μ ι ἀ τ ζ ί β α), ξεντυμένο ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα, ἀντιμετωπίζει μιὰ δυσκολία. Δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσει σὰν ἕνας βασιλιὰς ὡσότου βάλει, ἀκόμη μιὰ φορά, ἕνα φυσικὸ ἔνδυμα, ποὺ θὰ τὸν κάνει ἱκανὸ νὰ γίνει βασιλιὰς κατὰ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη σκηνὴ τῆς δράσης του στὴ γήινη σταδιοδρομία του. Κινούμενη ἀπὸ τὴν ἀλάθευτη κινητήρια δύναμη πίσω ἀπὸ κάθε δραστηριότητα, ἡ νοητική του ὕλη, ὁδηγεῖται νὰ μαζέψει μερικὸ ἀπὸ τὸ κάρμα ποὺ δὲν ἔχει καρποφορήσει, καὶ ποὺ εἶναι ἀρκετὰ ἐπαρκὲς γιὰ νὰ προξενήσει ἕνα καινούργιο σύνολο περιπτώσεων, ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐκπληρώσει τὴν γιὰ πολὺ καιρὸ ἀγαπημένη καὶ βαθιὰ χαραγμένη ἐπιθυμία του.

Ἡ μεγάλη κινητήρια δύναμη ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω ἔχει δύο ἀπόψεις: θετικὴ ὅσο καὶ ἀρνητική· ἡ πρώτη ὁδηγεῖ στὸ ταξίδι πρὸς τὴν πατρίδα μας καὶ ἡ τελευταία ἐλέγχει καὶ ὁδηγεῖ τὴ ζωὴ πάνω στὸ γήινο ἐπίπεδο. Ἡ φύση, ἢ ἡ ἀρνητικὴ ἄποψη τῆς Δύναμης ποὺ εἶναι Μία, ἀσχολεῖται μόνο μὲ τὴ διοίκηση τῆς ζωῆς, ὅπως ὑπάρχει στὸ φυσικὸ πλανήτη· ἡ κύρια της λειτουργία εἶναι νὰ κρατᾶ τὸν κόσμο σὲ δράση, γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι ἀπασχολημένοι σὲ διάφορες ἐπιδιώξεις τῆς ζωῆς, σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν κερδίσει σὲ κάθε περίπτωση· ὀνομάζεται στὴν κοινὴ ὁμιλία Π ρ α λ ά μ π τ α καὶ διαμορφώνει τὴ γήινη ζωὴ γιὰ κάθε ἄτομο μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια καὶ ἀλάθευτη τέχνη.

Μέχρι τὸ σημεῖο ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω, εἶναι κα-

νεὶς μέσα σὲ ἕνα εἶδος «κλειστῆς παγίδας» καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ξεδιπλώσει ὅ,τι φέρνει μαζί του σὲ μιὰ διπλωμένη κατάσταση. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀποκάλυψη τοῦ ἄδηλου παρελθόντος ποὺ εἶναι μέσα σὲ σπόρο, ἢ ἡ οὐσία ποὺ βρίσκεται κοιμισμένη πίσω ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴ νοητικὴ ὕλη καὶ προβάλλεται πάνω στὴν ὀθόνη τῆς ζωῆς μὲ τὰ ποικίλα της σχέδια καὶ διάφορα χρώματα, παίρνοντας διαφορετικὲς κατευθύνσεις καθὼς ἡ ζωὴ ἀναδύεται μέσα ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴ ἄμειχτη καὶ αἰώνια λάμψη, τὴν ὁποία ἐμεῖς γενικῶς χάνουμε ἀπὸ τὴν ὄψη μας καθὼς εἴμαστε ἀπορροφημένοι μέσα στὸν «θόλο τῶν πολύχρωμων γυαλιῶν», ποὺ μᾶς περικλείνει καὶ μᾶς πιέζει ἀπ᾽ ὅλες τὶς μεριὲς μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἡ Δέσποινα Φύση ἀναλαβαίνει τώρα τὸ θετό της παιδὶ καὶ χαρίζει πλουσιοπάροχα ὅλα τὰ δῶρα της, τόσο πολὺ ποὺ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζει ἀπολαβαίνει κανεὶς ἄφθονα καὶ κατὰ κόρο αὐτὸ ποὺ λαχταροῦσε στὸ παρελθόν. Θαμπωμένος ἀπὸ τὴν αἴγλη τῶν δώρων, ξεχνᾶ κανεὶς τὸ Μεγάλο Εὐεργέτη, Αὐτὸν ποὺ δίνει τὰ Δῶρα, καὶ πιάνεται χωρὶς καμιὰ διέξοδο μέσα στὰ δίχτυα τοῦ θανάτου.

Αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα μέρος τῆς ζωῆς ποὺ περνᾶ ὁ «Α», σὰν ἕνα προκαθορισμένο παιχνίδι. Μαζὶ μ᾽ αὐτό, ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα ἄλλο, ἕνα πολὺ ζωτικὸ συμπλήρωμα, ποὺ ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴν ἐλευθερία τῆς δράσης καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς θέλησης ποὺ δίνεται στὸν καθένα. Στὴν ὀρθὴ κατανόηση τῶν ἀνώτερων ἀξιῶν τῆς ζωῆς καὶ στὸ νὰ ἐπωφεληθεῖ κανεὶς ὅσο μπορεῖ περισσότερο ἀπὸ τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοῦ δίνονται, ἔγκειται ἡ σωτηρία του, ἐδῶ καὶ τώρα. Παράδοξα, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο ἕνα πλάσμα τῆς μοίρας του (τοῦ παρελθόντος), ἀλλὰ ἐπίσης ἕνας δημιουργὸς τῆς μοίρας του (τοῦ μέλλοντος). Ὅ,τι φέρνουμε πρέπει νὰ τὸ περάσουμε καὶ ὅ,τι κάνουμε τώρα θὰ διαμορφώσει τὰ πράγματα ποὺ θὰ ἔρθουν. Ἡ σοφία, λοιπόν, ἔγκειται στὸ νὰ κάνουμε τὴν ἐκλογή. Ἡ δύναμη τοῦ νοῦ εἶναι μιὰ μοναδικὴ ὀντότητα καὶ ἂν χαλιναγωγηθεῖ σωστά, μπορεῖ, ὅπως ἕνας ὑπάκουος ὑπηρέτης, νὰ

προσφέρει μεγάλη ὑπηρεσία ἀπὸ μόνος του· ἀλλὰ ἂν τοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ ὑπερνικήσει τὸ ζωογόνο πνεῦμα, γίνεται ἕνα δόλιο παράσιτο ποὺ ἀπομυζᾶ τὴ ζωτικότητα καὶ ἀποξεραίνει τὸ φυτὸ ποὺ τὸ φιλοξενεῖ καὶ πάνω στὸ ὁποῖο εὐδοκιμεῖ καὶ παίρνει αὐτὴ τὴν ἴδια του τὴ ζωὴ καὶ τὴ συντήρηση. Ἔτσι, πρέπει κανεὶς νὰ δώσει ὅλη του τὴν προσοχὴ στὴν ὀρθὴ σπορὰ καὶ καλλιέργεια, ἐνῶ παίζει τὸν προκαθορισμένο του ρόλο μέσα στὸ ἀνθρώπινο δράμα, στὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς, στὸ φῶς τῆς αἰώνιας λάμψης, ποὺ λάμπει σὲ ὅλες τὶς περιστάσεις εἴτε τὸ ξέρουμε εἴτε ὄχι.

Τὸ Θέλημα τοῦ Ὑπέρτατου εἶναι ἤδη γραμμένο μέσα στὰ χνάρια τοῦ εἶναι μας, γιατὶ χωρὶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει τίποτα. Καὶ γνωρίζοντας αὐτὸ τὸ Θέλημα καὶ ἐργαζόμενος σύμφωνα μὲ αὐτὸ τὸ Θέλημα, μπορεῖ κανεὶς νὰ διαφύγει ἀπὸ τὸν Τροχὸ τῆς Ζωῆς. Ὁ Γκουροὺ Νανὰκ στὸ Τ ζ ἀ π Τ ζ ὶ λέει γι' αὐτό:

Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσει τὴν Ἀλήθεια καὶ νὰ διαπεράσει τὸ σύννεφο τοῦ ψεύδους;

Ὑπάρχει ἕνας Τρόπος, ὦ Νανάκ, τὸ νὰ κάνουμε τὸ Θέλημά Του καὶ δικό μας.

Τὸ Θέλημά Του ποὺ εἶναι γραμμένο μέσα στὴν ὕπαρξή μας.

Ἔτσι βλέπουμε πὼς τὸ Κάρμα καὶ οἱ ἐπιθυμίες εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ τὸν ἀτέλειωτο κύκλο τῶν γεννήσεων καὶ τῶν ξαναγεννήσεων. Πῶς λοιπὸν μπορεῖ κανεὶς νὰ φέρει σὲ τέλος αὐτὸν τὸν ἀκατάπαυστο κύκλο; Δύο μόνο τρόποι ὑπάρχουν γιὰ νὰ ἐξαντλήσει ἢ νὰ τελειώσει κανεὶς τὴν ἀπέραντη καὶ ἀπεριόριστη ἀποθήκη τοῦ Κάρμα — τὸν ἀδιαπέραστο τοῖχο ἀπὸ γρανίτη μεταξὺ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τοῦ Ὑψίστου, μὲ τὸν πολὺ πυκνὸ πέπλο τοῦ ἀμαθὴ νοῦ ποὺ παντοτεινὰ σκεπάζει τὰ μάτια. Οἱ δύο τρόποι γιὰ νὰ λύσει κανεὶς τὸ πρόβλημα ποὺ πάντα μᾶς ξεφεύγει καὶ μᾶς σαστίζει εἶναι:

(α) Νὰ ἀφήσει στὴ Φύση νὰ ἐξαντλήσει τὴν ἀποθήκη στὸν κατάλληλο χρόνο, ἂν αὐτὸ ἦταν δυνατό.

(β) Νὰ πάρει ἀπὸ ἕνα Διδάσκαλο τῆς Ἀλήθειας μιὰ πρακτικὴ γνώση καὶ ἐμπειρία τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ζωῆς, τόσο στὸ γήινο ὅσο καὶ στὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα, καὶ νὰ ἐργαστεῖ τώρα ἀμέσως γιὰ τὴν ὑπέρβαση ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ἐνῶ ὑπάρχει ἀκόμη ἡ εὐκαιρία καὶ ἡ δυνατότητα.

Ὁ πρῶτος δρόμος δὲν εἶναι μόνο ἀτέλειωτα μακρὺς ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ ἑλικοειδής, ἀπατηλὸς σὲ κάθε βῆμα καὶ γεμάτος κινδύνους καὶ παγίδες. Θὰ πάρει μυριάδες αἰῶνες γιὰ νὰ φτάσει κανεὶς τὸ τέλος, ἂν εἶναι ἀρκετὰ τυχερὸς γιὰ νὰ τὸ φτάσει.

Ἡ ἀνθρώπινη γέννηση εἶναι πράγματι ἕνα σπάνιο προνόμιο καὶ αὐτὸ τὸ προνόμιο τὸ παίρνει κανεὶς μετὰ ποὺ θὰ περάσει ἀπὸ μιὰ μακριὰ διαδικασία ἐξέλιξης μέσα στὴ δημιουργία, ποὺ ἐκτείνεται σὲ ἀναρίθμητες μορφὲς ἢ ἐνσωματώσεις ποὺ ἡ Ἀρχὴ τῆς Ζωῆς παίρνει πάνω στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο. Μιᾶς καὶ χαθεῖ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, ἡ τ ζ ί β α ἢ τὸ ἐνσωματωμένο πνεῦμα, πρέπει νὰ συνεχίσει στὸν Τροχὸ τῆς Ζωῆς, σύμφωνα μὲ τὶς γήινες συνήθειες, ποὺ συνήθως ὑπερίσχυαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του καὶ εἰδικὰ αὐτὲς ποὺ μὲ δύναμη προβάλλονται τὴν ὥρα ποὺ φεύγει ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμο, γιατὶ ὁ νόμος εἶναι: «Ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ νοῦς, ἐκεῖ πηγαίνει ἀσυγκράτητο καὶ τὸ πνεῦμα». Ἔτσι ποὺ ἔχει ἡ κατάσταση, εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο γιὰ ἕνα κοινὸ ἐνσωματωμένο πνεῦμα νὰ ξεπεράσει τὸ ἐπίπεδο τῶν αἰσθήσεων καὶ νὰ κρατήσει τὸ νοῦ ἀκίνητο καὶ ἀπορροφημένο στὸν ἑαυτό του μὲ τὶς δικές του ἀκαθοδήγητες καὶ ἀβοήθητες προσπάθειες, ὅσο καὶ ἂν εἶναι ἡράκλειες. Μόνο κάποιος Θεάνθρωπος ἢ ἡ Διδάσκαλος - Δύναμη μπορεῖ, ἀπὸ εὐσπλαχνία, νὰ βοηθήσει μιὰ τζίβα (ἕνα ἐνσωματωμένο πνεῦμα) νὰ ξανακερδίσει τὸ χαμένο βασίλειο — τὸ πνευματικὸ βασίλειο — ἀπὸ ὅπου ὁ

καθένας μας ἔχει διωχτεῖ γιὰ τὴν ἀνυπακοή του πρὸς τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ δρόμος λοιπὸν εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀνείπωτους κινδύνους, ποὺ παραμονεύουν σὲ κάθε βῆμα, ἀκόμη καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ φύση κάθε ἀτόμου· καὶ γι' αὐτὸ κανένας ἄνθρωπος μὲ σῶες τὶς φρένες δὲν θὰ σκεφτεῖ ποτὲ νὰ προσπαθήσει νὰ διαβεῖ τὸ μοναχικὸ καὶ κουραστικὸ μονοπάτι, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ὁδηγεῖ σὲ ἀδιέξοδο.

Υἱοθετώντας τὸ δεύτερο τρόπο, ψάχνει κανεὶς γιὰ ἕναν ἁρμόδιο Πνευματικὸ Διδάσκαλο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιρροὴ πάνω σὲ ὅλες τὶς ὑποτελεῖς δυνάμεις, ποὺ εἶναι σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο καθὼς καὶ στὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς ὕπαρξης. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ διεκπεραιώσει τὸν Καρμικὸ λογαριασμὸ τοῦ χρεωκοπημένου πνεύματος. Τὴ στιγμὴ ποὺ Αὐτὸς παραδέχεται ἕνα ἄτομο ὡς Δικό Του, παίρνει στὰ δικά Του χέρια τὴ διαδικασία τῆς ἐξόφλησης τῆς ἀτέλειωτης πορείας τοῦ Κάρμα, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἄγνωστο παρελθόν. Αὐτὸς φωνάζει «ἄλτ» στὴν παράφρονη καὶ ριψοκίνδυνη σταδιοδρομία στὴν ὁποία εἶναι κανεὶς ἀπασχολημένος. «Ὡς ἐδῶ καὶ ὄχι ἄλλο» εἶναι ἡ διαταγή Του, καὶ μετὰ βάζει τὸ ἄτομο στὴ Μεγάλη λεωφόρο πρὸς τὸ Θεό. Συνήθως δὲν ἐπεμβαίνει στὴν «Π ρ α λ ά μ π ν τ» ἡ μοίρα, γιατὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴ διεκπεραιώσει κανεὶς ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερα, ἔτσι ὥστε νὰ τελειώσει τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ποὺ τοῦ ἔχει παραχωρηθεῖ καὶ νὰ θεθίσει τὸν καρπό· ἐνῶ τὴν Σ ά ν τ σ ι τ ἢ τὴν ἀπέραντη ἀποθήκη, Αὐτός, μὲ τὸ νὰ εἶναι συνειδητὸς συνεργάτης τοῦ Θείου Σχεδίου, τὴν καψαλίζει συνδέοντας τὸ πνεῦμα μὲ τὴν σπίθα τοῦ Νάαμ. Ἡ σύνδεση μὲ τὸ Νάαμ ἢ τὸν Ἱερὸ Λόγο μεταβάλλει μὲ μιᾶς σὲ στάχτη τὴν ἀποθήκη τοῦ Σ ά ν τ σ ι τ κάρμα καθὼς καὶ τὸ Κ ρ ι γ ι ά μ α ν κάρμα ποὺ ἔγινε μέχρι τότε καὶ δὲν καρποφόρησε, ἀκριβῶς ὅπως μιὰ σπίθα φωτιᾶς μεταβάλλει σὲ στάχτη ὁλόκληρο δάσος ἢ τὸ σωρὸ ἀπὸ καύσιμη ὕλη, ποὺ μπορεῖ νὰ βρίσκεται πάνω στὸ ἔδαφος. Ὁ Γουροὺ Νανὰκ πολὺ ὄμορφα μᾶς λέει στὸ Π ά ο υ ρ ι 20 τοῦ Τ ζ ά π Τ ζ ι τὴν πρωϊνὴ προσευχὴ τῶν Σίκχ:

῞Οταν τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸ σῶμα ἔχουν λερωθεῖ (μὲ χῶμα), καθαρίζονται μὲ νερό.

῞Οταν τὰ ροῦχα βρωμίζονται καὶ μολύνονται, καθαρίζονται μὲ τὸ σαπούνι.

῞Οταν ὁ νοῦς ἑνὸς ἀνθρώπου μολυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, μπορεῖ νὰ ἐξαγνιστεῖ μόνο μὲ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸ Λόγο.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν γίνονται ἅγιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἁπλῶς καὶ μόνο μὲ τὰ λόγια.

᾿Αλλὰ φέρνουν ἔργα μαζί τους ὁπουδήποτε πηγαίνουν,

῞Οπως κανεὶς σπέρνει, ἔτσι καὶ θερίζει,

῏Ω Νανάκ, οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καὶ φεύγουν μὲ τὸν τροχὸ τῆς γέννησης καὶ τοῦ θανάτου ὅπως ἔχει διοριστεῖ ἀπὸ τὸ Θέλημά Του.

Τώρα εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ νοῦς εἶναι ὁ κύριος μαγνήτης ποὺ ἑλκύει τὸ κάρμα μὲ ὅλα του τὰ συνακόλουθα. ῾Ο νοῦς κρατᾶ μιὰ ἰσχυρὴ ἐξουσία πάνω στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸς χρησιμοποιεῖ τὴ σούρατ μας (τὴν προσοχή, τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἔκφραση τῆς ψυχῆς μέσα μας) ὡς μέσο του, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ πολύτιμη ἀπὸ τὶς ἱκανότητες ποὺ ἔχει κληρονομήσει ὁ ἄνθρωπος — τὸ ἀνεκτίμητο κόσμημα ἀπέραντης ἀρετῆς.

Οἱ ῞Αγιοι Διδάσκαλοι ἔρχονται στὸν κόσμο μὲ ἕνα Θεῖο σκοπὸ καὶ μιὰ ᾿Αποστολή. ῎Εχουν ἐξουσιοδοτηθεῖ ἀπὸ πάνω νὰ ἐλευθερώσουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ κάρμα. ῞Οταν κανεὶς εἶναι τυχερὸς καὶ βρεῖ ἕναν τέτοιο ῞Αγιο ῎Ανθρωπο καὶ παραδώσει τὸν ἑαυτό του στὸ Θέλημά Του, Αὐτὸς ἀναλαβαίνει τὸ πνεῦμα. Τὸ πρῶτο καὶ ἀρχικό του ἔργο εἶναι νὰ σπάσει τὴ μαγικὴ γοητεία ἀπὸ τὶς καρμικὲς δαγκάνες, ποὺ κρατοῦν τὸν ἄνθρωπο μέσα στὴ θανατηφόρα λαβή τους. Συμβουλεύει τὸν καθένα νὰ κάνει μιὰ καλὰ τακτοποιημένη καὶ

πολὺ πειθαρχημένη ἠθικὴ ζωή, ἔτσι ὥστε νὰ διαφύγει στὸ ἑξῆς ἀπὸ τὴ σύμβαση κακῶν ἐπιδράσεων ἢ Καρμικῶν ἐντυπώσεων. Μᾶς λέει ὅτι τὰ ἀγαθὰ τῆς Φύσης, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ἀντικειμένων τῶν αἰσθήσεων, εἶναι μόνο γιὰ μιὰ νόμιμη καὶ τίμια χρήση καὶ ὄχι γιὰ κατάχρηση καὶ απόλαυση. Ὅλα μας τὰ βάσανα προέρχονται ἐπειδὴ κάνουμε κατάχρηση μὲ ἀπληστεία στὶς ἡδονὲς τῶν αἰσθήσεων μέχρι κορεσμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα, ὅτι ἀντὶ ἐμεῖς νὰ ἀπολαβαίνουμε τὶς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, οἱ ἀπολαύσεις μᾶς ἀπολαβαίνουν στὸ ἔπακρο καὶ μᾶς ἀφήνουν ἕνα τέλειο ἐρείπιο καὶ φυσικῶς καὶ διανοητικῶς. Ἐμεῖς ξεχνοῦμε, ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία εἶναι μία κατάσταση τοῦ νοῦ καὶ ἀναβλύζει ἀπὸ μέσα, ὅταν συνειδητὰ ξυπνοῦμε τὸ Ρεῦμα τῆς Ζωῆς (τὸν Ἱερὸ Λόγο), ποὺ εἶναι κοιμισμένο καὶ τρέφουμε τὸν «ἑαυτό» μας μὲ τὴν «Ἀρχὴ τῆς Ζωῆς», ποὺ ὑπάρχει μέσα σὲ ὅλα τὰ πράγματα, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα· ἡ μόνη κινητήρια δύναμη ποὺ δημιουργεῖ καὶ συγκρατεῖ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν. Τὸ παρελθὸν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, τὰ κρατᾶ ὁ Θεάνθρωπος μέσα στὴ δυνατὴ λαβή Του· καὶ ὅπως ἕνας φυλεύσπλαχνος πατέρας, ὁδηγεῖ τὰ παιδιά Του στὸ Μονοπάτι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εὐθύτητας, ποὺ ὁδηγεῖ σιγὰ σιγὰ στὴν Αὐτογνωσία καὶ στὴ Θεογνωσία καὶ ἀποκτᾶ κανεὶς τελικὰ τὸ ἔπαθλο τῆς Θεότητας. Ἀκριβῶς ὅπως ἕνα παιδὶ δὲν γνωρίζει τί προμηθεύει κάθε τόσο ὁ πατέρας του γιὰ κεῖνο, ἔτσι καὶ ὁ νεόφυτος δὲν γνωρίζει τί κάνει ὁ Οὐράνιος Πατέρας του γιὰ κεῖνον. Ἀκολουθώντας τὶς ἐντολές Του μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθει σιγὰ σιγὰ τὰ ἐσωτερικὰ μυστήρια, καθὼς αὐτὰ ἀποκαλύπτονται σ' αὐτὸν σὲ κάθε βῆμα.

Φτωχὴ ψυχὴ μέσα σ' αὐτὴ τὴ σάρκα, τί γνωρίζεις ἐσύ;
Σὺ εἶσαι πολὺ περιορισμένη, δυστυχισμένη, γιὰ νὰ καταλάβεις ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτό σου.

Τζὼν Ντὰν

III

Ο ΤΡΟΠΟΣ μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Διδάσκαλος χειρίζεται τὸ πολύπλοκο καὶ μπερδεμένο πρόβλημα τοῦ κάρμα, μπορεῖ νὰ τεθεῖ ὡς ἑξῆς:

Σάντσιτ ἢ τὸ Κάρμα σὲ κατάσταση σπόρου: Αὐτὸ δὲν ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ βρίσκεται μέσα στὴν ἀποθήκη, στὸ λογαριασμό μας, ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ὁ κόσμος. Κανένας δὲ διαφεύγει ἀπ' αὐτὸ ὥσπου νὰ τελειώσει μέσα σὲ ἀναρίθμητες ζωὲς τοῦ μέλλοντος (χωρὶς νὰ γίνεται σ' αὐτὸ καμιὰ παραπάνω προσθήκη, πού, σύμφωνα μὲ τὴ φύση τῶν πραγμάτων, εἶναι κάτι τὸ ἀδύνατο). Γι' αὐτό, λοιπόν, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξαντληθεῖ αὐτὸς ὁ τρομακτικὸς ἰσολογισμὸς τῆς πίστωσης στὸ λογαριασμό μας. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανένας τρόπος γιὰ νὰ διαπεράσουμε τὸ μεγάλο χάσμα ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τοῦ συνειδητοῦ καὶ τοῦ ὑποσυνείδητου καὶ ἐπίσης τὴν ἄβυσσο ποὺ χωρίζει τὸ ὑποσυνείδητο ἀπὸ τὸ ἀσυνείδητο; Κάθε κακὸ ἔχει ἕνα φάρμακο· εἴτε εἶναι πνευματικὸ εἴτε γήινο. Ἂν κανεὶς ψήσει σπόρους μέσα σὲ ἕνα τηγάνι ἔτσι ὥστε νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ σκάσουν, χάνουν τὴ γονιμότητά τους ἢ τὴ δύναμη τῆς καρποφόρησης, δηλαδὴ τὴ δύναμη νὰ βλαστήσουν καὶ νὰ φέρουν καρπό. Ἀκριβῶς, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, τὸ Σάντσιτ κάρμα μπορεῖ νὰ καυτηριαστεῖ καὶ νὰ καεῖ μὲ τὴ φωτιὰ τοῦ Νάαμ ἢ Λόγου καὶ νὰ γίνει ἄβλαβο γιὰ τὸ μέλλον, γιατὶ τότε γίνεται κανεὶς ἕνας συνειδητὸς συνεργάτης μὲ τὸ Θεῖο

Σχέδιο, χάνοντας κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ ἄγνωστο παρελθόν.

Π ρ α λ ά μ π ν τ Κ ά ρ μ α: Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν τωρινή μας μοίρα, τὸ ἐμπόρευμά μας ἢ τὴν τύχη μας ὅπως ὀνομάζεται. Τὸν καρπό του πρέπει νὰ τὸν ὑποστοῦμε, ἀδιάφορο ἂν εἶναι πικρὸς ἢ γλυκός, γιατὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγει νὰ θερίσει τὴ συγκομιδὴ ἀπὸ ὅ,τι ἔχει ἤδη σπαρθεῖ. Γι' αὐτὸ ὁ Διδάσκαλος τὸ ἀφήνει ἄγγιχτο, γιὰ νὰ τὸ ὑπομείνει ὁ ἄνθρωπος μὲ γλυκύτητα καὶ ἀγάπη καὶ νὰ τὸ τελειώσει στὴ διάρκεια τῆς τωρινῆς του ζωῆς. Ἂν αὐτὸ τὸ Κάρμα ἐξαλειφόταν ἢ τοῦ γινόταν ἀλλαγὴ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο, τὸ ἴδιο τὸ σῶμα θὰ διαλυόταν. Ὅταν ὅμως ὁ μαθητὴς ἀγωνίζεται μ' αὐτὸ δὲν ἀφήνεται μόνος. Μόλις ὁ Διδάσκαλος δώσει μύηση, ἡ Διδάσκαλος - Δύναμη ἀναλαβαίνει τὸ μαθητή. Αὐτὸς βοηθιέται πάρα πολὺ σὲ κάθε του βῆμα. Μὲ βαθμιαία πνευματικὴ πειθαρχία, μαθαίνει τὴ διαδικασία τῆς αὐτοανάλυσης καὶ τῆς ἀπόσυρσης καὶ γίνεται δυνατὸς στὸ πνεῦμα, μὲ ἀποτέλεσμα, ὅτι οἱ ἀλλιῶς ὀδυνηρὲς ἐπιδράσεις αὐτοῦ τοῦ κάρμα ἁπλῶς περνοῦν σὰν μιὰ ἁπαλὴ αὖρα, ἀφήνοντάς τον ἄθικτο. Ἀκόμη καὶ σὲ σοβαρὲς καὶ ἀνίατες περιπτώσεις, ἡ Διδάσκαλος - Δύναμη φέρνει σὲ λειτουργία τοὺς Νόμους Του τῆς Συμπάθειας καὶ τῆς Εὐσπλαχνίας. Ὅλα τὰ βάσανα τῶν ἀφοσιωμένων μαθητῶν μετριάζονται καὶ ἀπαλαίνονται πάρα πολύ. Καμιὰ φορὰ ἡ σφοδρότητα τῶν σωματικῶν καὶ τῶν διανοητικῶν βασάνων αὐξάνεται λίγο γιὰ νὰ συντομευτεῖ ἡ διάρκεια τοῦ βασανισμοῦ, ἐνῶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις ἡ σφοδρότητα ἐλαττώνεται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος καὶ ἐπεκτείνεται ἡ διάρκεια, ἀνάλογα πῶς θὰ θεωρηθεῖ πιὸ κατάλληλο. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ὅλο. Τὰ βάσανα, οἱ ταραχὲς καὶ οἱ ἀρρώστιες τοῦ φυσικοῦ σώματος προκύπτουν ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων. Τὶς σωματικὲς διαταραχὲς πρέπει, βεβαίως, νὰ τὶς ὑποστεῖ τὸ φυσικὸ σῶμα. Ὁ Διδάσκαλος, ὡς προσωποποιημένος Λόγος ἢ ὡς Θεοῦ Δύναμη συγκεντρωμένη σὲ ἕνα Πόλο, γνωρίζει ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τοὺς μαθητές, ὁπουδήποτε καὶ ἂν αὐτοὶ βρίσκονται, εἴτε μακριὰ

εἴτε κοντά. Αὐτὸς μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ πάρει, μὲ τὸ Νόμο τῆς Συμπάθειας, τὸ φορτίο τοῦ κάρμα τῶν ἀφοσιωμένων Του μαθητῶν πάνω στοὺς δικούς του ὤμους γιὰ νὰ τὸ ὑποφέρει ὁ Ἴδιος, γιατὶ ὁ Νόμος τῆς Φύσης πρέπει νὰ ἀποζημειωθεῖ μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο. Αὐτὸ συμβαίνει σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις ἀνάλογα πῶς νομίζει κατάλληλο ὁ Διδάσκαλος. Ἐκτὸς αὐτό, κανένας μαθητὴς δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἀκολουθήσει ἕνα δρόμο, στὸν ὁποῖο ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρει γιὰ τὰ λάθη του. Ἀντίθετα, ἕνας μαθητὴς πρέπει νὰ μάθει νὰ προσεύχεται στὸ Διδάσκαλό του μὲ εἰλικρίνεια καί, ἂν τὸ κάνει αὐτό, εἶναι σίγουρο πὼς θὰ ἔρθει κάθε δυνατὴ βοήθεια νὰ τὸν ἀνακουφίσει ἢ νὰ ἀπαλύνει τὴν κατάσταση καὶ νὰ ἐλαττώσει τὰ βάσανα ποὺ προκύπτουν· ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ γίνεται δυνατὴ μὲ τὸ νὰ τρέφεται μὲ τὸν «Ἄρτο τῆς Ζωῆς» καὶ νὰ συντηρεῖται ἀπὸ τὸ «Ὕδωρ τῆς Ζωῆς».

Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα πάνω στὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει κανένα ἀξιόλογο ἔλεγχο, αὐτὰ εἶναι: (1) Οἱ χαρὲς καὶ οἱ πίκρες τῆς ζωῆς μὲ τὶς ἀνέσεις καὶ τὶς δυσχέρειες, τόσο οἱ φυσικὲς ὅσο καὶ οἱ διανοητικές· (2) τὰ πλούτη, ἡ εὐπορία καὶ ἡ δύναμη ἢ ἡ στέρηση, ἡ ἀνέχεια καὶ ὁ ἐξευτελισμός· (3) τὸ ὄνομα καὶ ἡ φήμη ἢ ἡ μεγάλη φήμη καὶ ἡ κατακόρυφη πτώση στὴ λησμονιά. Ὅλα αὐτὰ εἶναι τὰ συνηθισμένα συνακόλουθα τῆς ζωῆς πάνω στὴ γῆ καὶ ἔρχονται καὶ φεύγουν ὅπως ἔχουν προκαθοριστεῖ. Ὅλες οἱ προσπάθειες τοῦ ἀνθρώπου κατευθύνονται στὸ νὰ κερδίσει μιὰ ἢ περισσότερες ἀπὸ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς καὶ στὸ νὰ ἀποφύγει ἐκεῖνο ποὺ εἶναι πικρό, χωρὶς νὰ συνειδητοποιεῖ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ εἶναι τόσο φευγαλέα ὅσο καὶ ἕνα σύννεφο, μιὰ σκιὰ χωρὶς οὐσία, ἁπλῶς μιὰ εἰκόνα ἀπατηλὴ καὶ μὲ ἀκαθόριστη μορφή, ποὺ παντοτεινὰ φτερουγίζει καὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἀπρόσεχτο ὁδοιπόρο στοὺς καυτεροὺς, σὰν τῆς ἐρήμου, ἄμμους τοῦ χρόνου. Οἱ Ἅγιοι Διδάσκαλοι, μὲ τὴ διδαχὴ καὶ τὴν ἐξάσκηση, ξαναθυμίζουν στὴν τ ζ ί β α (ψυχὴ) τὴν ἀπατηλὴ φύση τοῦ κόσμου καὶ ὅλων ὅσα ἀνήκουν στὸν κόσμο, καὶ κάνουν νὰ ἐκδη-

λωθεῖ μέσα σ' αὐτὴ ἡ αἰώνια πηγὴ τῆς ζωῆς, ποὺ ὅταν τὴ βρεῖ κανεὶς μουσκεύεται μέχρι τὸ μελούδι καὶ τὶς ἴνες τῆς ὕπαρξης, ἱκανοποιεῖται ὁλοκληρωτικὰ καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀποχαιρετίσει τραγουδώντας κι' αὐτὴν τὴν ἴδια τὴ ζωή.

Κ ρ ι γ ι ά μ α ν Κ ά ρ μ α: Αὐτὸ εἶναι τὸ κάρμα ποὺ κάνουμε καθημερινὰ στὴ διάρκεια τῆς τωρινῆς μας διαμονῆς στὸ γήινο ἐπίπεδο. Γι' αὐτό, ὁρίζεται σὲ κάθε μαθητὴ νὰ κάνει στὸ ἑξῆς μιὰ αὐστηρὰ ἁγνὴ καὶ καθαρὴ ζωὴ στὶς σκέψεις, στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις καὶ νὰ ἀπέχει ἀπὸ ὅ,τι εἶναι κακό· γιατὶ κάθε παράβαση ἢ ἀμέλεια πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, ὁπωσδήποτε, θὰ δημιουργήσει ταραχὲς ὡς ἀντίκτυπο, καὶ τὸ τίμημα τῆς ἁμαρτίας δὲν εἶναι παρὰ θάνατος, θάνατος στὶς ἴδιες τὶς ρίζες τῆς ζωῆς.

Ἐδῶ γεννιέται ἡ ἐρώτηση, πῶς οἱ Ἅγιοι Διδάσκαλοι ἀναλαβαίνουν μερικὸ ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ κάρμα τῶν τ ζ ί β α σὲ εἰδικὲς ἢ σπάνιες περιπτώσεις καὶ καταφέρνουν νὰ τὶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ δυσάρεστο ἀποτέλεσμα. Τὸ κάρμα ποὺ εἶναι σχετικὸ μὲ τὸ φυσικὸ σῶμα, ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω, πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρει κανεὶς μέσα στὸ φυσικὸ σῶμα.

Ὁ Θεὸς ντύθηκε μέσα στὴν ἄθλια σάρκα τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀδύνατος νὰ ὑποφέρει τὴ δυστυχία.

Τζὼν Ντὰν

Ἔχουμε στὴν ἱστορία ἕνα ἐπισόδειο ποὺ συνέβηκε στὴ ζωὴ τοῦ Μπέϊμπερ, τοῦ πρώτου Μ ο γ γ ό λ ο υ βασιλιὰ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ γιός του, Χούμαγιουν, ἔπεσε βαριὰ ἄρρωστος καὶ ὅλοι ἀπελπίστηκαν γιὰ τὴ ζωή του. Ὁ βασιλιὰς μὲ σιωπηλὴ συμπάθεια προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ πάρει ἐκεῖνος τὴν ἀρρώστια τοῦ γιοῦ του καί, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται παράξενο, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ οἱ ὅροι ἀντιστράφηκαν· ὁ πρίγκιπας ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ἀναλαβαίνει ἐνῶ ὁ βασιλιὰς ἐξασθένισε καὶ πέθανε. Αὐτὸ εἶναι ἁπλῶς μιὰ μόνο

περίπτωση ἀντιπροσώπευσης ἑνὸς ἄλλου στὴ δυστυχία στὸ ἀνθρώπινο ἐπίπεδο.

Ὁ Διδάσκαλος εἶναι ὁ Κύριος τῆς Εὐσπλαχνίας. Στὸ βασίλειό Του, ποὺ εἶναι ἀπεριόριστο, δὲν ὑπάρχει λογαριασμὸς τῶν πράξεων. Ριζωμένος μέσα στὸ Θεῖο, χαρίζει σὲ κάθε ἄτομο ἐπικοινωνία μὲ τὶς ἐσωτερικὲς σωτήριες χορδὲς τῆς ζωῆς, ποὺ χρησιμεύουν ὡς ἔφεδρη ἄγκυρα στὶς ὧρες τῆς ἀμηχανίας. Τὸ πλοῖο μπορεῖ νὰ ἀνατινάζεται πάνω στὰ τρικυμισμένα νερὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι προσορμισμένο στὸ σημαντήρα, ποὺ ἐπιπλέει, παραμένει σταθερὸ στὴν καρίνα του, παρὰ τοὺς θυελλώδεις ἀνέμους καὶ τὰ νερὰ γύρω του.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐξαναγκασμένος, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ, νὰ ἔρθει στὸ προσκήνιο τοῦ κόσμου μὲ δεμένα τὰ μάτια μόνο γιὰ νὰ θερίσει τοὺς καρποὺς τοῦ Π ρ α λ ά μ π ν τ κάρμα του, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει ἀπολύτως καμιὰ γνώση. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἐνήμερος οὔτε ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ πῶς ἐργάζεται τὸ φυσικὸ ἐπίπεδο, οὔτε κὰν νὰ ἀναφέρουμε γιὰ τὶς ἀνώτερες περιοχές. Μὲ ὅλες του τὶς ὁμολογίες καὶ τὶς διαμαρτυρίες, προσφέρει ὑπηρεσία στὸ Θεὸ μόνο μὲ τὰ λόγια γιατὶ δὲν ἔχει τὸ μέσο νὰ πλησιάσει τοὺς ἐσωτερικοὺς Θείους Δεσμούς, τὶς σωτήριες χορδὲς τῆς ζωῆς: τὸ Φῶς καὶ τὴ Φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Δὲ γνωρίζει οὔτε αὐτὴ ἀκόμη τὴ φύση τοῦ πραγματικοῦ του Ἑαυτοῦ καὶ σπαταλᾶ ὅλο τὸν καιρό του στὶς ἀπολαύσεις τῶν αἰσθήσεων. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πλάσμα τῆς τύχης καὶ ζεῖ στὴν τύχη, μιὰ ἁπλὴ κούκλα στὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς.

Ἕνας Ἅγιος, ἀντιθέτως, ἔρχεται μὲ μιὰ Ἀποστολὴ καὶ ἕνα σκοπό. Εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Μεσσίας Του καὶ ὁ Προφήτης Του. Ἐργάζεται στὸ Ὄνομά Του καὶ μὲ τὴ Δύναμη τοῦ Λόγου Του. Δὲν ἔχει δική του ἀνεξάρτητη θέληση, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Θέληση τοῦ Θεοῦ· καὶ καθὼς εἶναι ἕνας συνειδητὸς συνεργάτης μὲ Αὐτὸν στὸ Θεῖο Σχέδιο, βλέπει τὸ κρυμμένο χέρι τοῦ Θεοῦ σὲ ὅλες τὶς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς. Ζώντας μέσα στὸ χρόνο, Αὐτὸς πράγματι ἀνήκει στὸ Ἐκτὸς Χρόνου.

Εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀλλὰ εἶναι γεμάτος ἀγάπη καὶ ἔλεος γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ποὺ ὑποφέρει. Ἡ Ἀποστολή του εἶναι νὰ συνδέσει μὲ τὸ Θεὸ αὐτὲς τὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς ποὺ ἴσως λαχταροῦν γιὰ μιὰ ἐπανασύνδεση καὶ ποὺ εἶναι ἴσως σὲ σοβαρὴ καὶ εἰλικρινὴ ἀναζήτηση. Ὁ τομέας τῆς δράσης του εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸς καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ αὐτὸν τῶν Ἄβαταρς ἢ ἐνσαρκώσεων, γιατὶ οἱ τελευταῖοι ἐργάζονται μόνο στὸ ἀνθρώπινο ἐπίπεδο. Ἡ δουλειά τους εἶναι νὰ κρατοῦν τὸν κόσμο σὲ καλὴ μορφὴ καὶ τάξη. Ὁ Θεὸς Κρίσνα δήλωσε χωρὶς διφορούμενα λόγια, ὅτι Αὐτὸς ἔρχεται στὸν κόσμο ὁποτεδήποτε ὑπάρχει ἐκεῖ μιὰ ἀνισορροπία στὶς δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ: καὶ ὁ σκοπός του εἶναι νὰ ἐπανορθώσει τὴ χαμένη ἰσορροπία, νὰ βοηθήσει τοὺς δίκαιους καὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἄδικους. Τὰ ἴδια διαβάζουμε καὶ γιὰ τὸ Θεὸ Ράμα στὸ Ρὰμ Τσίτρα Μάνσα. Αὐτὸς ξαναενσαρκώθηκε ὅταν τὸ κακὸ ἐπικρατοῦσε στὸν κόσμο. Τὰ Ἄβαταρς ἔρχονται γιὰ νὰ ξαναεγκαταστήσουν τὴ δικαιοσύνη. Δὲν μποροῦν, ὅμως, νὰ ἀνοίξουν διάπλατες τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς τοῦ κόσμου καὶ νὰ πάρουν τίς τζίβες ἔξω στὰ πνευματικὰ ἐπίπεδα. Αὐτὴ ἡ ἐργασία ἀνήκει μόνο στὴν κυριαρχία τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι συνειδητὰ πράττουν ὡς συνεργάτες μὲ τὴ Δύναμη τοῦ Θεοῦ στὸ Θεῖο Σχέδιο καὶ διδάσκουν τὴ λατρεία μόνο τοῦ Θείου· γιατὶ μόνο αὐτὸ βάζει ἕνα τέλος στὰ ἀποτελέσματα τοῦ κάρμα. Ἕνας Μουσουλμάνος ἅγιος λέει:

> Ἐπιτέλους ἦρθε στὸ φῶς, ὅτι στὸ Βασίλειο τῶν Δερβίσηδων τὸ κάρμα δὲν λογαριάζεται.

Ἐπίσης λέγεται:

> Ἕνας Ἅγιος Διδάσκαλος διώχνει μακριὰ τὸ κάρμα ποὺ φεύγει ὅπως τὰ τσακάλια στὴν παρουσία ἑνὸς λιονταριοῦ.

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν καρπὸ τῶν πράξεών του — οὔτε ἀκόμη καὶ τὰ φαντάσματα καὶ τὰ πνεύματα. Οὔτε οἱ γίγαντες, οἱ δαίμονες, οἱ κ ί ν α ρ ς, οἱ γ ι ά κ σ α ς, οἱ γ κ α ν τ χ ά ρ β α ς, οἱ ν τ έ β ε ς καὶ οἱ θεοί. Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν φωτεινά, ἀστρικὰ καὶ αἰθερικὰ σώματα χαίρονται τοὺς καρποὺς τῶν πράξεών τους στὴν περιοχὴ τοῦ Μ π ρ α χ μ ά ν τ, τὴν τρίτη μεγάλη διαίρεση, πάνω ἀπὸ τὶς δύο πρῶτες, τὴν Π ὶ ν τ καὶ τὴν Ἄ ν τ. Καὶ αὐτοί, ἐπίσης, φιλοδοξοῦν καὶ περιμένουν νὰ γεννηθοῦν ὡς ἄνθρωποι γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς λαβὲς τῶν καρμικῶν ἀντιδράσεων· γιατὶ μόνο μέσα στὴν ἀνθρώπινη μορφὴ ὑπάρχει ἡ εὐκαιρία νὰ συναντήσουν κάποιο Θεάνθρωπο ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποκαλύψει τὸ μυστικὸ τοῦ Θείου Μονοπατιοῦ, τὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα ἢ τὸν Ἱερὸ Λόγο.

Θὰ χρειαζόταν πολλὰ χρόνια ὑπομονετικοῦ διαλογισμοῦ γιὰ νὰ γίνει ἕνας ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ καταλάβει μέχρι ἑνὸς σημείου τὴν διευθέτηση τῆς ἰσχυρῆς διοίκησης τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς πολλὰ στὸν ἀναζητητὴ ποὺ ρωτᾶ, σ' αὐτὸ τὸ στάδιο. Εἶναι ἐπίσης τὸ ἴδιο δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς ἕνα γνήσιο πνευματικὸ Διδάσκαλο. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτά, ἕνας Σ ά ν τ παίζει συνήθως τὸν κανονικὸ ρόλο τοῦ ἀνθρώπου ἐνῶ εἶναι πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ καὶ πάντοτε μιλεῖ γιὰ τὸν Ἑαυτό Του ὡς ἕνα σκλάβο, ἕνα δοῦλο καὶ ἕνα ὑπηρέτη τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων Του.

Ἀναλαβαίνοντας τὸ φορτίο τοῦ κάρμα τῶν ἀφοσιωμένων ψυχῶν πάνω στοὺς ὤμους Του, ἕνας Ἅγιος Διδάσκαλος δὲν παραβλέπει οὔτε ἀποκλείει τὸν «Ἀνώτατο Νόμο». Ἡ θέση του μπορεῖ νὰ παρομιαστεῖ μὲ αὐτὴ ἑνὸς μεταμφιεσμένου βασιλιά, ποὺ γιὰ νὰ καλυτερέψει τὴν κατάσταση τῶν ὑπηκόων του ἀνακατεύεται ἐλεύθερα μαζί τους, γιὰ νὰ καταλάβει τὶς δυσκολίες τους καί, πότε - πότε, ἀκόμη καὶ μοιράζεται μαζί τους τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τους. Μέχρι ἐκεῖ ποὺ ἀφορᾶ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος χρησιμοποιεῖ τὴν ἰδικὴ Θεία Παραχώρηση. Αὐτός, μὲ λίγα λόγια, μπορεῖ νὰ ἐ-

λαττώσει τὸ θάνατο στὴ λαιμητόμο σὲ ἕνα τσίμπημα ἀπὸ ἀγκάθι. Καμιὰ φορά, ἐπιτρέπει στὸ σῶμα του νὰ ὑποφέρει σὲ ἕνα ἐλαφρὸ βαθμό, ποὺ γιὰ ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο θὰ ἦταν ἴσως μιὰ μεγάλη ὠδίνη. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, δείχνει στὸν ἄνθρωπο, ὅτι ὅλα τὰ σώματα ὑποφέρουν, γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος τῆς Φύσης γιὰ ὅλα τὰ ἐνσωματωμένα πλάσματα. «Ἡ φυσικὴ ζωὴ εἶναι ὅλο ἀθλιότητα», εἶπε ὁ Σάκια Μιούνι, ὁ Θεὸς Βούδδας. Ὁ Σὰντ Καμπὶρ ἐπίσης εἶπε ὅτι δὲν εἶχε δεῖ οὔτε ἕνα ἄνθρωπο ποὺ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος γιατὶ ὅλοι ὅσους τύχαινε νὰ συναντήσει ἦταν σὲ βάσανα. Ὁ Γκουροὺ Νανὰκ δίνει μιὰ γραφικὴ εἰκόνα τοῦ κόσμου: μιὰ γεμάτη ἀπὸ θλίψη καὶ πόνο ἀνθρωπότητα ἐκτὸς ἀπὸ σπάνια ἄτομα ποὺ ἔχουν βρεῖ καταφύγιο στὸ Νάαμ. Εἶναι ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς λυπηρῆς ἐμπειρίας γύρω μας ποὺ παίρνουμε τὸ Θεάνθρωπο σὰν ἕνα κοινὸ ὄν, ὅπως τοὺς ἑαυτούς μας. Ὑποφέροντας σωματικὸ «πόνο» Αὐτὸς παίζει τὸ ρόλο ἑνὸς ἀνθρώπου σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀλλὰ ἐσωτερικῶς εἶναι πάντοτε χωρισμένος ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα. Ἡ συνεχὴς ἐπαφὴ μὲ τὴ θεότητα μέσα Του Τὸν κάνει ἱκανὸ νὰ ξεφύγει ὅ,τι ἀλλιῶς μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα ἀβάσταχτο κέντρισμα γιὰ τὸ μαθητή.

Ὁ καθένας ποὺ ἔχει μπεῖ σ' αὐτὸ τὸ Μονοπάτι καὶ εἶναι ἀπασχολημένος στὴ διαδικασία τῆς ἐσωστροφῆς, μπορεῖ νὰ ἀποσύρει τὰ αἰσθητήριά του ρεύματα ἀπὸ τὸ σῶμα συγκεντρώνοντάς τα στὸ κέντρο πίσω ἀπὸ τὰ μάτια. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχει διαφορὰ στὸ χρόνο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν τὰ διάφορα ἄτομα, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι σίγουρο πὼς θὰ ἀκολουθήσουν καὶ εἶναι πράγματι βεβαιώσιμα σὲ κάθε περίπτωση. Οἱ ἀφοσιωμένοι μαθητὲς ποὺ εἶναι στὸ Μονοπάτι, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι στὸ τραπέζι τῆς ἐγχείρησης, θεληματικὰ μποροῦν καὶ κάνουν χωρὶς τὴ συνηθισμένη δόση τοῦ ἀναισθητικοῦ ποὺ δίνουν στοὺς ἀρρώστους. Αὐτοὶ ἀποσύρουν τὴ συνείδησή τους ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἐπίδραση ἀπὸ τὸ μαχαίρι ἢ τὸ νυστέρι τοῦ χειρουργοῦ. Λέγεται γιὰ τὸν Μπὲ Μάνι Σίνγκ, ποὺ εἶχε καταδικαστεῖ σὲ

θάνατο μὲ κόψιμο τῶν κλειδώσεων, ὅτι ὄχι μόνο ὑπόμεινε τὴ διαδικασία μὲ τὸ χαμόγελο, ἀλλὰ ὅτι ἀκόμη καὶ διαμαρτυρήθηκε στὸν ἐκτελεστὴ καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀκολουθήση κατὰ γράμμα τὴ διαταγή, ὅταν ὁ τελευταῖος προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἀποτρόπαιη ἐργασία καὶ ἤθελε νὰ συντομέψει τὴ δουλειὰ κόβοντας ἀπὸ τὸ σῶμα τὰ μέλη του καὶ ὄχι τὴν κάθε κλείδωση, ὅπως τὸν εἶχαν διατάξει.

Οἱ Σατσάγκις ποὺ μελετοῦν τὰ πράγματα μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια πολὺ συχνὰ συναντοῦν διάφορες τέτοιες περιπτώσεις. Οἱ ψυχὲς ποὺ ἔχουν μιὰ ἐσωτερικὴ εἴσοδο παραμένουν ἀπορροφημένες μέσα στὸ μεγάλο Ἑαυτὸ μέσα τους, καὶ δὲν κάνουν ἐπίδειξη ἀπὸ τὶς ἱκανότητές τους. Αὐτὸς ὁ κανόνας ἐπιβάλλεται νὰ κρατηθεῖ γιὰ τὸν ἁπλὸ λόγο, ὅτι κατορθώματα σὰν αὐτὰ θεωροῦνται ὡς θαύματα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγει κανεὶς αὐστηρά. Οἱ Ἅγιοι δὲν κάνουν ἐπίδειξη θαυμάτων οὔτε καὶ ἐπιτρέπουν σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς μαθητές τους νὰ ἀπολαβαίνει τέτοια ματαιόδοξα καὶ κούφια παιχνίδια.

Οἱ Ἅγιοι, ὅταν εἶναι φαινομενικὰ ἄρρωστοι, τοὺς βλέπουμε γενικὰ νὰ παίρνουν δόσεις φαρμάκων ὅπως τοὺς ἔχουν ὁρίσει οἱ γιατροί, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα Αὐτοὶ δὲν χρειάζονται τέτοια θεραπεία. Αὐτὸ τὸ κάνουν ἁπλῶς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν κοσμικὴ τάξη τῶν πραγμάτων. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, δίνουν ἕνα παράδειγμα στὸν ἄνθρωπο νὰ συνεχίσει τὴ ρουτίνα του τοῦ κόσμου συνετὰ καὶ νὰ καταφεύγει στὴν κατάλληλη θεραπεία ὁποτεδήποτε εἶναι ἀνάγκη. Ἀναμένεται, βέβαια, ἀπὸ τοὺς μαθητὲς νὰ καταφεύγουν σὲ τέτοια φάρμακα ποὺ δὲν περιέχουν προϊόντα ἢ οὐσίες ἀπὸ ζωϊκὲς πηγές· ἀλλὰ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς ποὺ ἔχουν μιὰ ἀκράδαντη πίστη στὴν καλοκάγαθη δύναμη τοῦ ἐσωτερικοῦ Διδασκάλου - θεραπευτή, συνήθως ἀποφεύγουν τὰ ἐπονομαζόμενα θεραπευτικὰ μέτρα, καὶ ἐπιτρέπουν τὴ φύση νὰ ἐργαστεῖ μόνη της, γιατὶ ἡ θεραπευτικὴ δύναμη μέσα μας εἶναι ἕνα οὐσιαστικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπινου συστήματος. Τὶς σωματικὲς διατα-

ραχὲς πρέπει νὰ τὶς παραδεχόμαστε ὅπως ἔρχονται, καὶ νὰ τὶς ὑποφέρουμε μὲ εὐθυμία, γιατὶ αὐτὲς εἶναι γενικὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰ δικά μας διαιτητικὰ λάθη, καὶ μποροῦν νὰ σιαχτοῦν μὲ τὸ νὰ καταφύγουμε σὲ κατάλληλα ὑγιεινὰ μέτρα καὶ διαλεγμένες τροφές. Ὁ Ἱπποκράτης, ὁ πατέρας τοῦ ἰατρικοῦ συστήματος, τόνισε ὅτι ἡ τροφὴ πρέπει νὰ παίρνεται σὰν φάρμακο. Ἀκόμη καὶ τὴ σοβαρὴ ἀρρώστια, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ καρμικὲς ἀντιδράσεις, πρέπει νὰ τὴν ἀνεχτοῦμε μὲ ὑπομονὴ χωρὶς μουρμούρισμα ἢ πικρία, γιατὶ ὅλα τὰ καρμικὰ χρέη πρέπει νὰ πληρωθοῦν καὶ οἱ λογαριασμοί τους νὰ ἐξοφληθοῦν ἐδῶ καὶ τώρα, καὶ ὅσο πιὸ γρήγορα γίνει αὐτό, τόσο τὸ καλύτερο, παρὰ νὰ κρατᾶμε καθυστερημένες ἐκρεμότητες γιὰ νὰ πληρωθοῦν στὸ μετέπειτα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χάζρατ Μίαν Μίρ, τοῦ μεγάλου εὐσεβοῦς μύστη, λέγεται ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του, Ἀμπντουλλάχ, ὅταν ἔπεφτε ἄρρωστος, ἀπέσυρε τὰ αἰσθητήρια του ρεύματα στὸ κέντρο τῶν ματιῶν καὶ ἔκλεινε τὸν ἑαυτό του μὲ ἀσφάλεια μέσα στὴν ἀκρόπολη τῆς εἰρήνης. Ὁ Διδάσκαλός του Μιὰν Μὶρ ὅταν τὸν ἐπισκέφτηκε, τράβηξε τὸν Ἀμπτουλλὰχ κάτω στὴ συνειδητότητα τοῦ σώματος καὶ τὸν διάταξε νὰ πληρώσει ὅ,τι ὄφειλε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποφεύγει τὴν πληρωμὴ μὲ τέτοιες τακτικές.

Ἀντίθετα μὲ τοὺς πιὸ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς, οἱ Ἅγιοι Διδάσκαλοι δὲν ἀφιερώνουν πολὺ χρόνο γιὰ τὶς σωματικές τους ἀνάγκες καὶ φροντίδες. Θεωροῦν τὸ φυσικὸ ἔνδυμα σὰν ἕνα ἁπλὸ κουρέλι ποὺ θὰ ἐγκαταλειφτεῖ μιὰ μέρα. Ἀναλαβαίνουν σκληρὴ σωματκὴ καὶ διανοητικὴ ἐργασία ὅταν εἶναι ἀνάγκη, χωρὶς νὰ ζητοῦν ἀνάπαυση καὶ ξεκούραση, χωρὶς νὰ κοιμοῦνται γιὰ ἀτέλειωτες νύχτες. Τέτοιες καταπληκτικὲς πράξεις εἶναι ἕνα αἴνιγμα γιὰ τὴ σύγχρονη ἐπιστήμη, ἐνῶ εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο μεταξὺ τῶν Ἁγίων γιατὶ Αὐτοὶ γνωρίζουν καὶ χρησιμοποιοῦν τοὺς ἀνώτερους νόμους τῆς φύσης τοὺς ὁποίους ἐμεῖς δὲ γνωρίζουμε καθόλου.

Οἱ πράξεις ἢ τὸ κάρμα μπορεῖ νὰ χωριστεῖ κάτω ἀπὸ τὶς

ἐπικεφαλίδες τοῦ ἀτομικοῦ κάρμα καὶ τοῦ ὁμαδικοῦ κάρμα. Τὸ τελευταῖο εἶναι κάρμα ποὺ ἔγινε ἀπὸ μιὰ κοινωνία ἢ ἕνα ἔθνος σὰν σύνολο καὶ αὐτὸ ὀνομάζεται Ν τ ά ρ μ α. Ὅπως ἕνα ἄτομο δρέπει τοὺς καρποὺς τοῦ δικοῦ του κάρμα (πράξεων), ἔτσι καὶ μιὰ κοινωνία, γιατὶ πρέπει νὰ ὑποστεῖ τοὺς καρποὺς τῶν γενικῶν πολιτευμάτων ποὺ ἀκολουθεῖ· μὲ ἀποτέλεσμα, νὰ πρέπει νὰ ὑποφέρουν ἐπίσης καὶ ἀθῶα ἄτομα γιὰ τὰ λάθη ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν κακῶς διανοημένη ν τ ά ρ μ α τῆς κοινωνίας στὴν ὁποία ἀνήκουν. Ὅταν ὁ Ναντὶρ Σὰχ τῆς Περσίας εἰσέβαλε στὶς Ἰνδίες καὶ διέταξε γενικὴ σφαγὴ τῶν κατοίκων τοῦ Δελχί, ὑπῆρχε γενικὰ ἕνας φόβος μεταξὺ τοῦ ὄχλου καὶ πιστευόταν, ὅτι τὰ κοινωνικὰ σφάλματα τοῦ ἔθνους εἶχαν πάρει τὴ μορφὴ τοῦ Ναντίρ. Μιὰ δίκαιη ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῆς διάπραξης ἢ τῆς παράληψης εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ οὐσία τοῦ νόμου τῆς φύσης καὶ μᾶς ἐπισκέπτεται μὲ τὴν μιὰ μορφὴ ἢ τὴν ἄλλη, ὀνομάστε την ὅπως σᾶς ἀρέσει: μανίες, εὐμενίδες ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο.

ΛΙ

ΣΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ τῶν γραφῶν, ἔχουμε μία ἔξυπνη ἱστορία τοῦ Ράτζα Πρικσάτ, πού εἶχε ἀκούσει, ὅτι ὁποιοσδήποτε ἄκουε τὴ Μ π α γ κ α β ά τ ὅταν τὴν ἀπάγγελε ἕνας Παντὶτ γινόταν Τ ζ ί β α ν μ ο ύ κ α τ —ἕνας ἄνθρωπος ἀπελευθερωμένος ἀπὸ κάθε σκλαβιά. Μιὰ μέρα φώναξε τὸν ἱερέα τῆς αὐλῆς του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ ἀπαγγείλει τὸ κείμενο τῆς Μπ α γ κ α β ὰ τ ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσει νὰ διαφύγει ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ὕλης, καὶ διάταξε, ὅτι ἂν ἡ ἀπαγγελία του δὲν ἀπόδειχνε τὴν ἀλήθεια τῶν ἱερῶν διδαγμάτων, ὁ ἱερέας θὰ πήγαινε στὴν ἀγχόνη. Ὁ ἱερέας, ποὺ δὲν ἦταν καλύτερος ἀπὸ μᾶς, φοβήθηκε γιατὶ εἶδε τὸ θάνατο νὰ τὸν κοιτάζει κατὰ πρόσωπο, καθὼς ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ βοηθήσει τὸ βασιλιὰ νὰ ἀποκτήσει τὴ σωτηρία. Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, ἦταν μελαγχολικὸς καὶ πάρα πολὺ ἀνήσυχος γιὰ τὴν καταδίκη ποὺ τὸν περίμενε. Τὴν αὐγὴ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχε ὁριστεῖ γιὰ τὴν ἀπαγγελία τῆς Μ π α γ κ α β ά τ, ὁ ἱερέας ἦταν μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο. Τὸ εὐτύχημα γι' αὐτὸν ἦταν τὸ ὅτι εἶχε μιὰ ἔξυπνη κόρη. Μὲ τὰ παρακάλια της τῆς ἀποκάλυψε τὴν αἰτία τῆς ἄθλιας κατάστασής του. Αὐτὴ τὸν παρηγόρησε καὶ τὸν βεβαίωσε ὅτι θὰ τὸν ἔσωζε ἀπὸ τὴν ἀγχόνη ἂν τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὸν συνοδέψει τὴν ἑπόμενη μέρα ὅταν θὰ παρουσιαζόταν στὸ βασιλιά. Τὴν ἑπόμενη μέρα πῆγε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της στὴ βασιλικὴ αὐλὴ καὶ ρώτησε τὸ βασιλιὰ ἂν ἤθελε νὰ ἐλευ-

θερωθεῖ ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ κόσμου. Ὁ βασιλιὰς ἀπάντησε καταφατικά καὶ τότε τοῦ εἶπε ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση στὴν πολυπόθητη ἐπιθυμία του ἂν αὐτὸς ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλή της καὶ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κάνει ὅ,τι ἤθελε. Πῆρε τὸ βασιλιὰ καὶ τὸν πατέρα της στὴ ζούγκλα καθὼς καὶ δύο χοντρὰ σκοινιὰ καὶ ἔδεσε σφυχτὰ τὸν καθένα τους σὲ ξεχωριστὰ δέντρα. Μετὰ ζήτησε ἀπὸ τὸ βασιλιὰ νὰ λύσει καὶ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ἱερέα. Ὁ βασιλιὰς ὁμολόγησε τὴν ἀνικανότητά του γι' αὐτό, καθὼς ἦταν δεμένος ὁ ἴδιος. Πάνω σ' αὐτὸ ἡ κοπέλλα τοῦ ἐξήγησε, ὅτι αὐτὸς ποὺ ὁ ἴδιος εἶναι στὴ σκλαβιὰ τῆς Μάγια (ἀπάτης), δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσει ἕναν ἄλλο ποὺ εἶναι στὴν ἴδια σκλαβιά. Ἡ ἀπαγγελία τῆς Μπαγκαβάτ μποροῦσε βεβαίως νὰ σπάσει τὸ μαγικὸ κέλυφος τῆς ἀπάτης ἂν γινόταν ἀπὸ ἕναν ἀπελευθερωμένο ἄνθρωπο, ποὺ νὰ εἶχε ὁ ἴδιος διασπάσει καὶ ξεπεράσει τὴν ἀπάτη, καὶ γι' αὐτὸ ὁ βασιλιὰς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένει Σωτηρία ἀπὸ τὸ βασιλικό του ἱερέα, ποὺ ἦταν σὲ δεσμὰ ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς. Μόνο ἕνας ποὺ εἶναι Νέ - Κάρμα ἢ ποὺ δὲν εἶναι μέσα στὸν ἱστὸ τοῦ κάρμα, εἶναι ἱκανὸς νὰ κάνει καὶ ἄλλους σὰν τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ θανατηφόρο καρμικὸ κύκλο.

Αὐτὸ κατὰ κάποιο τρόπο ἐξηγεῖ ἐπίσης καθαρὰ ὅτι ἁπλὴ μελέτη τῶν γραφῶν δὲν βοηθᾶ καὶ πολὺ στὸ νὰ δώσει Μόκσα ἢ Σωτηρία· ποὺ εἶναι καθαρὰ ἕνα πρακτικὸ θέμα καὶ μπορεῖ νὰ τὴ μάθει κανεὶς σωστὰ ἀπὸ ἕναν Πεπειραμένο σ' αὐτή, καὶ νὰ τὴν τελειοποιήσει μὲ τὴν ἄσκηση κάτω ἀπὸ τὴν ἱκανὴ καθοδήγησή του. Ὁ Μουρσὶντ-ι-Καμὰλ ἢ ὁ Τέλειος Διδάσκαλος ἔχει πρῶτα νὰ συναρμολογήσει τὸ σπασμένο πίνακα τοῦ νοῦ, ποὺ εἶναι ξεσχισμένος ἀπὸ ἀμέτρητες ἐπιθυμίες καὶ φιλοδοξίες, νὰ τὸν κάνει ἕνα τέλειο ἀκέραιο καὶ μετὰ νὰ τὸν γυαλίσει καὶ νὰ τὸν καθαρίσει «ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον», ἔτσι ὥστε νὰ τὸν κάνει ἱκανὸ νὰ ἀντανακλᾶ τὸ φῶς καὶ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, πράγμα ποὺ δὲν θὰ τὸ ἔκανε καμιὰ ποσότητα γνώσης ἀπὸ τὰ βιβλία.

Βεβαίως, δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε νὰ ξέρει οὔτε νὰ καταλάβει τὴν ἀληθινὴ σημασία τῶν γραφῶν παρὰ μόνο ἂν αὐτὲς ἐξηγηθοῦν ἀπὸ κάποιο Διδάσκαλο τῆς Ἀλήθειας, ποὺ νὰ ἔχει ὁ ἴδιος λάβει ἐμπειρία αὐτῶν ποὺ λένε οἱ γραφές, μέσα στὸ χημεῖο τοῦ δικοῦ του νοῦ. Ἔτσι, Αὐτὸς μπορεῖ ἀπὸ προσωπικὴ δική του ἐμπειρία, νὰ διδάξει καὶ νὰ ὁδηγήσει τὸ μαθητὴ στὰ ὑψηλοῦ βαθμοῦ διδάγματα τοῦ ἐσωτερισμοῦ, ποὺ περιέχονται μέσα σὲ σύντομα ἐπιγράμματα τὰ ὁποῖα σαστίζουν τὸ μυαλό, καθὼς ἔχει περιορισμένο ὁρίζοντα καὶ περιορισμένα ὄργανα μάθησης. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο λέγεται: «Ὁ Θεὸς γίνεται εὔκολα προσιτὸς στὴ συντροφιὰ ἑνὸς Σ ά ν τ χ (ἢ μιᾶς πειθαρχημένης ψυχῆς). Μόνο αὐτὸς ποὺ εἶναι μιὰ ἀπελευθερωμένη ψυχὴ μπορεῖ νὰ ἀπελευθερώσει καὶ ἕναν ἄλλο. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα λέγεται:

Ἡ μελέτη τῶν Β ε δ ῶ ν, τῶν Π ο υ ρ ά ν ω ν καὶ ἡ Ἐτυμολογία δὲν ὁδηγοῦν πουθενά,
Χωρὶς τὴν ἄσκηση τοῦ Ἱεροῦ Λόγου, παραμένει κανεὶς πάντοτε σὲ πλέριο σκοτάδι.

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει φτάσει ἐμπράκτως στὴν πραγματοποίηση, εἶναι συγχρόνως ὅλες οἱ γραφὲς συνενωμένες καὶ ἀκόμη καὶ κάτι πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς γραφές, οἱ ὁποῖες, τὸ καλύτερο ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν εἶναι νὰ περιέχουν τὴ θεωρητικὴ πλευρὰ σὲ ἀκατανόητη γλώσσα, ἀλλὰ εἶναι ἀνίκανες νὰ ἐξηγήσουν τὴ θεωρία τὴν ἴδια μὲ προφορικὸ λόγο, καὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ πρακτικὴ ἐμπειρία της, ὅπως κάνει ὁ Διδάσκαλος.

Τὴ σημερινὴ ἐποχὴ ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ ρίξει τὴν κατηγορία ἢ τὸ λάθος γιὰ τὰ δεινά του στὴν «ἐποχή», καὶ αὐτὸ τὸ παράπονο εἶναι τὸ μεγαλύτερο παράπονο ὅλων τῶν ἐποχῶν. Τόσο ὁ σημερινὸς χρόνος ὅσο καὶ ὁ χρόνος ποὺ θὰ ἔρθει δὲν εἶναι πιὰ δικά μας παραπάνω ἀπὸ τὸ χρόνο ποὺ πέρασε. Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι ἕνα τεράστιο μαγνητικὸ πεδίο καὶ

ὅσο περισσότερο ἀγωνιζόμαστε νὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ αὐτό, τόσο περισσότερο παγιδευόμαστε καὶ μπερδευόμαστε μέσα στὶς θηλειὲς ἀπὸ τὰ δίχτυα του. Ὁ ἄνθρωπος χορεύει μέσα στὸ δίχτυ καὶ νομίζει ὅτι κανένας δὲν τὸν βλέπει. Οἱ σοφοὶ αἰσθάνονται τὸ δίχτυ ἀλλὰ δὲν ξέρουν ποὺ νὰ καθήσουν ἄνετα. Ἔτσι, σιωπηλὰ καὶ ἀκατάπαυστα περιστρέφεται ὁ πελώριος φτερωτὸς τροχὸς τοῦ καρμικοῦ μύλου, ὁ γιγάντιος Τροχὸς τῆς Ζωῆς, λειοτρίβοντας σιγανὰ ἀλλὰ ἀλάθευτα ὅλους τὸ ἴδιο. Αὐτὸς ὁ μύλος τῆς Φύσης τοὺς ἀλέθει ὅλους σιγὰ ἀλλὰ σταθερά. Μερικοὶ τὸ αἰσθάνονται καὶ λένε: «Φαίνεται ὅτι ἡ Φύση ἔκανε τὸν ἄνθρωπο καὶ μετὰ ἔσπασε τὸ καλούπι».

Κανένας, ὅμως, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐρευνήσει τὸ γιατί καὶ πῶς τῶν πραγμάτων, τῶν συμβάντων καὶ τῶν γεγονότων, γιατὶ τὰ παραδεχόμαστε ὅλα μὲ εὐχαρίστηση, ὅπως ἔρχονται μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ χρόνου. Δὲν προσπαθοῦμε νὰ σκάψουμε βαθιὰ μέσα σ' αὐτὰ γιὰ νὰ ἀνιχνέψουμε τοὺς κρίκους τῆς ἁλυσίδας ποὺ ὁδηγεῖ ὡς αὐτὸ ποὺ βλέπουμε καὶ ἔχουμε τὴν ἐμπειρία του. Ὁ καθένας στὶς δοσοληψίες του μὲ τοὺς ἄλλους ξεχνᾶ ὅτι πρέπει νὰ πληρώσει γιὰ τὸ κάθε πράγμα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἀκόμη καὶ τὰ δῶρα τῆς Φύσης ὅπως ὁ χῶρος, τὸ φῶς, ὁ ἀέρας κ.τ.λ. δὲν εἶναι τὸ ἴδιο ἐλεύθερα σὲ ὅλους σὲ μιὰ ἀξιόλογη ἔκταση. Ἀλλὰ κάθε ἄνθρωπος θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του, ὅτι εἶναι ὁ μοναδικὸς φύλακας τῶν δώρων τοῦ Θεοῦ. Προσπαθεῖ νὰ εἶναι ὅσο μπορεῖ πιὸ ἐλεύθερος, συναντᾶ μερικὰ κακοβαλμένα διαμάντια (ἀνθρώπους) καὶ ἐπιδρᾶται ἀπὸ τὸ «Νόμο τοῦ πάρε - δῶσε». Μόνο μετὰ ἀπὸ σκληρὸ μπάτσισμα μαθαίνουμε, ὅτι ἡ ζυγαριὰ δὲν κάνει καμιὰ διάκριση μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μολυβιοῦ, ἀλλὰ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸ πόσο βαραίνουν. Κάθε ἄνθρωπος ξέρει ὅτι ἡ ὁμίχλη δὲν μπορεῖ νὰ διασκορπιστεῖ μὲ μιὰ βεντάλια, προσπαθεῖ ὅμως νὰ τὸ κάνει· καὶ ἔτσι κάνει τὸ μπέρδεμα χειρότερο. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶναι δεμένος χειροπόδαρα μέσα στὴν ἀτέλειωτη ἁλυσίδα τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσει ἄλλους. Ὅταν ὅλοι μέσα στὸν κόσμο κοιμοῦνται

βαριά, ποιός εἶναι ἐκεῖ γιὰ νὰ ξυπνήσει καὶ ποιόν; Μόνο ἕνας ἐλευθερωμένος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσει καὶ ἄλλους, ἂν τὸ θελήσει· γιατὶ οἱ ἁμαρτίες τῆς διάπραξης καὶ τῆς παράλειψης εἶναι αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς οὐσίας τοῦ νόμου τῆς Φύσης, καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐπισκέπτονται, μὲ τὴ μιὰ μορφὴ ἢ τὴν ἄλλη, αὐτὸν ποὺ τὶς ἔκανε.

Ὅταν ἐγκλωβίζει κανεὶς τὰ πουλιὰ καὶ κρατᾶ τὰ κατοικίδια ζῶα δεμένα ἀπὸ τὸ λαιμό, ἀλυσοδεμένα καὶ φυλακισμένα, ἐσφαλμένα ὑποθέτει ὅτι αὐτὰ τὰ φτωχὰ βουβὰ πλάσματα δὲν ἔχουν δικαστήριο ὅπου μποροῦν νὰ δώσουν καταγγελία. Νομίζει κανεὶς πὼς ἔχει δικαίωμα νὰ συμπεριφέρεται σ' αὐτὰ ὅπως τοῦ ἀρέσει. Οὔτε φοβᾶται νὰ σκοτώσει, οὔτε δίνει προσοχὴ στὴν κοινὴ Ἀλήθεια: «Ὅ,τι σπείρεις, θὰ θερίσεις». Ἡ ἄγνοια τοῦ νόμου δὲ συγχωρεῖται. Κάθε λάθος πρέπει νὰ πληρωθεῖ. Αὐτὸς ποὺ ζεῖ μὲ τὸ σπαθί, καταστρέφεται ἀπὸ τὸ σπαθί. Πρέπει κανεὶς νὰ πληρώσει μέ: «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος», ποὺ εἶναι τόσο ἀληθινὸ σήμερα ὅσο ἦταν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσῆ. Χωρὶς ἀμφιβολία, εἶναι χαρούμενος αὐτὸς ποὺ γλεντᾶ, ὥσπου νὰ ἔρθει ἡ τρομερὴ ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ. Μπορεῖ νὰ κλίνουμε τὰ μάτια μας στοὺς νόμους τῆς Φύσης, μπορεῖ νὰ ἐπαναπαυόμαστε στὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ὑποκρισίας, ἀλλὰ αὐτό ποτὲ δὲν θὰ ὠφελήσει σὲ τίποτε. Πρέπει κανεὶς νὰ πληρώσει ἕνα πολὺ βαρὺ ἀντίτιμο γιὰ τὸ φόνο, τὴν ἐκμετάλλευση καὶ τὰ παρόμοια. Αὐτοὶ ποὺ ζοῦν καὶ εὐδοκιμοῦν πάνω στὸ αἷμα τῶν ἄλλων δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν μιὰ καθαρὴ καρδιά, καὶ ἀκόμη λιγότερο μιὰ εἴσοδο στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν».

Οἱ Ἅγιοι λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατέχει τὴν πιὸ ὑψηλὴ θέση μέσα στὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι προικισμένος μὲ ἔξοχο μυαλό, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ περάσει τὸ περιορισμένο χρονικὸ διάστημα τῆς ζωῆς του μὲ κλειστὰ τὰ μά-

τια, ὅπως τὰ ἄλλα πλάσματα. Ἡ χρυσὴ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δίνεται γιὰ νὰ ἐπιστρέψει καὶ νὰ ἐπανέρθει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ πατρικό του Σπίτι, δὲν πρέπει νὰ χαθεῖ. Μιὰ τέτοια θεία εὐκαιρία ἔρχεται μόνο μετὰ ποὺ ἔχει κανεὶς συμπληρώσει τελείως τὴν «Ἔκθεση τοῦ Κόσμου» καὶ ἔχει μὲ ἐπιτυχία τελειώσει τὸ ρόλο του μέσα στὸ Μεγάλο Δράμα τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος συνήθως χάνεται μέσα στὰ θέλγητρα ἐδῶ κάτω· καὶ ἔτσι, χάνει τὴ μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δίνεται ἀπὸ τὴν κυρίαρχη ἐπίδραση τῆς καρμικῆς ἀντίδρασης, ἔπειτα ἀπὸ μυριάδες ἐνσαρκώσεις, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὴ μόνιμη περιοχὴ τοῦ ἁγνοῦ πνεύματος. Τοῦ δίνεται τὸ ἕνα σῶμα μετὰ τὸ ἄλλο σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σειρά. Ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὸ βάρος ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν νόμων—κοινωνικῶν, σωματικῶν, φυσικῶν — ποὺ σὰν βαριὰ ἐμπόδια φράζουν τὸ δρόμο του σὲ κάθε βῆμα. Δὲν ἔχει ἄλλη ἐκλογὴ παρὰ νὰ περιμένει γιὰ τὴν ἑπόμενη γέννηση του ὡς ἄνθρωπος, καὶ ποιὸς ξέρει πότε θὰ ἔρθει ἡ σειρά του;

Οἱ Ἅγιοι δίνουν ἕνα πολὺ ἁπλὸ ὁρισμὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅτι: «ξεχνᾶ κανεὶς τὴν καταγωγή του» (ἢ τὴ Θεότητά του). Κάθε σκέψη, λόγος ἢ πράξη, ποὺ κρατᾶ τὸν ἄνθρωπο μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἁμαρτία, καὶ ἀντίθετα, ὅ,τι φέρνει τὸν ἄνθρωπο πιὸ κοντὰ σ' Ἐκεῖνον, εἶναι ἅγιο καὶ ἱερό. Ἕνας Πέρσης Ἅγιος ἐνῶ σχολίαζε πάνω στὴ φύση τοῦ κόσμου εἶπε: «Ὁ κόσμος ἔρχεται στὸ προσκήνιο μόνο ὅταν ξεχνᾶ κανεὶς τὸ Θεό. Μὲ συνεχὴ ἐνθύμηση τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ζεῖ κανεὶς μέσα στὸν κόσμο, μεταξὺ φίλων καὶ συγγενῶν, δὲν ἀνήκει σ' αὐτόν».

Οἱ πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, εἴτε χοντρῆς φύσης εἴτε λεπτῆς, εἶναι καθαρὰ μιὰ ἐφεύρεση τοῦ ἀνθρώπου κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ νοῦ. Οἱ λεπτότερες θεωροῦνται ὡς «συγχωρητέες ἀδυναμίες» ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ζωντανὲς καὶ κινούμενες εἰκόνες τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Ὅσο ἕνας ἄνθρωπος ἐνεργεῖ σὰν ἕνα αὐτόβουλο πλάσμα, ὑποτάσσει τὸν ἑαυτό του

σὲ ὅλους τοὺς νόμους καὶ τὶς αὐστηρότητές του. Ἀλλὰ ὅταν παραδώσει τὴ θέλησή του στὴ θέληση τοῦ Θεανθρώπου, ἔρχεται κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἄποψη τῆς ἁμαρτίας στὴν καθημερινὴ ζωή.*

Τὸ Κάρμα εἶναι ἡ πιὸ μολυσματικὴ μορφὴ ἀπὸ τὶς ἀόρατες ἀσθένειες στὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἐκτεθιμένος. Αὐτὸ καλπάζει, φθείρει καὶ καταστρέφει περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ θανατηφόρα καὶ δηλητηριώδη μικρόβια ποὺ μπαίνουν μέσα στὰ πιὸ ἐσωτερικὰ κύτταρα τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ καὶ ἕρποντας προχωροῦν πάρα πολὺ ὕπουλα μέσα στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα. Στὴν κοινωνία, τὸ κάρμα πρῶτα εἰσβάλλει μὲ τὴ μορφὴ ἀλλαγῆς στὴν ἄποψη καὶ στὴ σκέψη τῶν ἐπονομαζόμενων διαμορφωτῶν τῆς κοινῆς γνώμης. Μετὰ ἐπηρεάζει τὸ χαρακτήρα καὶ τὴ διάθεση, καὶ ὕστερα ριζώνει βαθιὰ μὲ τὴ μορφὴ συνηθειῶν ποὺ γίνονται «δευτέρα φύση» στὸν ἄνθρωπο. Γι᾽ αὐτὸν τὸ λόγο οἱ ἀρχαῖοι καὶ οἱ γεροντότεροι πάντοτε μᾶς συμβούλευαν νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ κακὴ συναναστροφή. «Μιὰ καλὴ συναναστροφὴ τρέφει τὴν καλοσύνη, ἐνῶ μία κακὴ συναναστροφὴ τρέφει τὴν κακία». Καταλαβαίνουμε τὸ ποιὸν ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὶς συναναστροφὲς ποὺ ἔχει.

Καὶ γιὰ ἀποκορύφωμα ὅλων αὐτῶν τῶν δυσκολιῶν, ἔχει κανεὶς νὰ μοιραστεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, ἀκόμη καὶ τὶς καρμικὲς ἀντιδράσεις τῆς ἴδιας του τῆς οἰκογένειας ὅπου γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε. Ἔτσι οἱ ἀρετὲς καὶ οἱ κακίες παίζουν ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὴ διαμόρφωση τοῦ ἤθους. Μ᾽ αὐτὸ τὸν τρόπο, ἐμεῖς κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα δημουργοῦμε κάρμα ἀπὸ τὸ περιβάλλον μας. Ὁ μόνος τρόπος νὰ διαφύγουμε τὴν καρμικὴ ἐπίδραση εἶναι νὰ προσκολληθοῦμε στὸ μονοπάτι τοῦ Θεοῦ μέσο τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ εἶναι

---

* Γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες διαβάστε τὸ τέλος τοῦ δεύτερου Παραρτήματος.

ριζωμένοι στὸν Ὕψιστο, εἶναι πολὺ πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ κάρμα, καὶ εἶναι πραγματικὰ Νὲ - Κάρμα καὶ Τζίβαν - Μούκατ. Λέγεται ὅτι στὸ βασίλειο ἑνὸς πραγματικοῦ Δερβίση (Θεανθρώπου), δὲν ἔχει κανεὶς νὰ δώσει λογαριασμὸ γιὰ τὸ κάρμα του. Ἕνας ἄνθρωπος στρέφεται πρὸς τὸ καλύτερο ὅταν ἀρχίσει νὰ συναναστρέφεται μὲ ἕναν Σαντού. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴ φύση του, ἔχει τάση νὰ δέχεται πιὸ εὔκολα τὸ κακὸ παρὰ τὴν ἀπεριόριστη καλοσύνη τῶν Ἁγίων. Ἡ συντροφιὰ ἑνὸς Ἁγίου ἔχει θαυμάσιο ἀποτέλεσμα στὸ νὰ ἀπομακρύνει ὅλα τὰ ἴχνη τοῦ κακοῦ. Τὸ ἀτμοσφαιρικὸ ὅριο ἑνὸς Ἁγίου Διδασκάλου εἶναι ἕνα ἀχανὲς ἄπειρο ποὺ ὁ ἄνθρωπος οὔτε μπορεῖ νὰ τὸ φανταστεῖ. Οἱ Ἅγιοι δὲν ἔρχονται μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ πρὸς ὄφελος ὅλης τῆς δημιουργίας, καὶ αὐτῆς ποὺ εἶναι σὲ δράση καὶ αὐτῆς ποὺ εἶναι σὲ ἀδράνεια, σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Τὸ φτωχὸ πλάσμα ποὺ ὀνομάζεται ἄνθρωπος δὲν ἔχει κανένα ἀληθινὸ φίλο. Ἀκόμη καὶ ὁ νοῦς μὲ τὶς τρεῖς γκοῦνες (τὶς ἰδιότητες τῆς Σάτβα ἢ ἁγνότητας, Ράτζας ἢ δραστηριότητας καὶ Τάμας ἢ ἀδράνειας), ποὺ ἐργάζεται πάντα ὡς συνένοχος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κοιτάζει ἀκριβῶς ὅπως μιὰ γάτα ρίχνει ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα σὲ ἕνα ποντικό. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς ὑπαγορεύσεις τοῦ νοῦ εἶναι σταθερὰ πιασμένοι στὰ τεχνάσματά του καὶ ὑποβάλλονται σὲ ἀνείπωτες δυστυχίες καὶ βασανιστικοὺς τρόμους. Ὁ «νοῦς», ὅμως, φοβᾶται ἐκείνους στοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς μέσο τοῦ διαμέσου Του, τοῦ Σάτγκουρου (Θεανθρώπου). Ὁ νοῦς δὲν τολμᾶ νὰ ἐπέμβει στὰ προνόμια καὶ τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχουν χαριστεῖ στοὺς δικούς Του ἀγαπημένους, καὶ μᾶλλον τοὺς βοηθᾶ ὅπως ἕνας ὑπάκουος βοηθὸς κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀνωτέρου του. Ὅπως ἡ φωτιὰ ποὺ εἶναι ἕνας καλὸς ὑπηρέτης, ἀλλὰ ἕνας κακὸς ἀφέντης:

Στὴ συντροφιὰ ἑνὸς Σ ά ν τ χ, δὲν ἔχει κανεὶς τίποτε νὰ μετανιώσει.

Στὴ συντροφιά Του, γνωρίζει κανεὶς τὸ Θεὸ καὶ Τὸν ἀκολουθεῖ ἀληθινά.

Στὴ συντροφιά του, φτάνει κανεὶς τὸ ἀνώτατο δῶρο τῆς Θεότητας.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ Γκουροὺ Νανὰκ εἶπε μὲ ἔμφαση:

"Ω Νανάκ! σπάσε στὰ δύο ὅλους τοὺς ἐφήμερους δεσμούς τοῦ κόσμου καὶ πήγαινε σὲ ἀναζήτηση τῶν 'Αληθινῶν ('Ανθρώπων).

'Ενῶ ὅλοι θὰ σὲ ἐγκαταλείψουν στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς σου, ὁ 'Αληθινὸς θὰ σὲ συνοδέψει ἀκόμη καὶ πάνω στὸ 'Υπερπέραν.

'Επίσης:

Νὰ εἶσαι σίγουρη, ὦ ψυχή, ὅτι ἕνας Θεάνθρωπος θὰ σοῦ παρασταθεῖ μπροστὰ στὸ Θρόνο τῆς Κρίσης τοῦ Θεοῦ.

'Ο Μπάμπα Φαρίντ, ἕνα Μουσουλμάνος "Αγιος, εἶπε μὲ περίπου τὴν ἴδια ἔνταση:

"Ω Φαρίντ! Τρέξε σὲ ἀναζήτηση ἑνὸς 'Απελευθερωμένου 'Ανθρώπου γιατὶ Αὐτὸς θὰ σὲ ἀπελευθερώσει (ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τοῦ κόσμου).

'Επίσης:

'Ο πάντοτε ἀνήσυχος νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ ἡσυχία ὥσπου νὰ ἀναπαυτεῖ σὲ κάποιο Θεάνθρωπο.

Στὸ Γ κ ο υ ρ μ π ά ν ι, ἔχουμε:

'Ο περιπλανώμενος νοῦς σταματᾶ στὴ συντροφιὰ ἑνὸς Σ ά ν τ χ.

Μόνο ὁ ἀκινητοποιημένος νοῦς ἀντανακλᾶ τὸ Φῶς τοῦ Κυρίου.

Κάθε ἄνθρωπος εἶναι δεμένος φυσικῶς καὶ διανοητικῶς στὰ ἀόρατα δεσμὰ τοῦ κάρμα. Ὅσο βρίσκεται κανεὶς κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ νοῦ καὶ τῆς ὕλης, καὶ δὲν ἔχει ζητήσει τὴν προστασία ἑνὸς Ἁγίου, κυβερνιέται ἀπὸ ὅλους τοὺς νόμους τῶν διαφόρων ἐπιπέδων καὶ κρίνεται μὲ σκέτη καὶ ἁπλὴ δικαιοσύνη, ποὺ δὲν ἔχει γλυκάνει ἀπὸ εὐσπλαχνία. Ὑποχρεώνεται σὲ τιμωρία γιὰ ὅλες του τὶς ἁμαρτίες — τὶς ἀπὸ ἀπροσεξία, τὶς ἀκατανόμαστες καὶ τὶς λεπτὲς (ἀστρικές). Ἕνας φίλος, σὲ ἕνα δικαστήριο, ἴσως νὰ μπορεῖ νὰ συντομέψει τὴν μακριὰ καὶ ἑλικοειδὴ νόμιμη διαδικασία, ἀλλὰ ἐμπρὸς στὸ Θρόνο τῆς Κρίσης τοῦ Ὑψίστου, μόνο ἕνας Διδάσκαλος τῆς Ἀλήθειας εἶναι ὁ Ἀληθινὸς Φίλος τὴν ὥρα τῆς κρίσης. Στὸ Τ ζ ὰ π Τ ζ ί, ὁ Γκουροὺ Νανὰκ λέει:

> Ἕνας Ἅγιος εἶναι δεκτὸς στὴν Αὐλή Του, καὶ εἶναι ὁ Πρῶτος Ἐκλεκτὸς ἐκεῖ μέσα.
>
> Ἕνας Ἅγιος στολίζει τὸ κατώφλι τοῦ Θεοῦ καὶ τιμᾶται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες.

Ἐπίσης:

> Ὁ Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ὺ μοῦ ἔδωσε τὸ δῶρο τῆς διορατικότητας καὶ ὅλες οἱ ἀμφιβολίες ἔχουν διασκορπιστεῖ.
>
> Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ μὲ βλάψει ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ λογαριασμὸς τῶν πράξεών μου ἔχει σβυστεῖ.

Τὸ Μονοπάτι τῶν Ἁγίων ὁδηγεῖ σὲ μιὰ τελείως ἄλλη κατεύθυνση. Δὲν ὑπάρχει δικαστήριο κρίσης γιὰ τοὺς μυημένους. Ὁ Ἅγιος βρίσκεται παντοῦ καὶ ἡ ἐξουσία Του ἐκτείνεται σὲ βασίλεια ποὺ δὲν ἔχουμε οὔτε κὰν ὀνειρευτεῖ. Αὐτὸς ποτὲ δὲν ἀφήνει οὔτε ἐγκαταλείπει τοὺς μαθητές Του ὡς τὸ

τέλος τοῦ Κόσμου. Ἡ σπουδαία του διαβεβαίωση εἶναι:

> Ἄνθρωπε, θὰ ἔρθω μαζί σου, καὶ θὰ εἶμαι ὁ ὁδηγός σου· στὴν πιὸ μεγάλη σου ἀνάγκη γιὰ νά 'μαι στὸ πλευρό σου.
>
> Ἔβρυμαν

Ὅπως ἕνας καλὸς καὶ φιλεύσπλαχνος πατέρας, Αὐτὸς ὁ Ἴδιος μπορεῖ νὰ κάνει μιὰ ἐπίπληξη στὸ παιδὶ ποὺ κάνει λάθος, ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ στείλει ποτὲ στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσουν.

Κανένας δὲν εἶναι πιὸ πολὺ σὲ σκλαβιὰ παρὰ αὐτὸς ποὺ λαθεμένα νομίζει τὸν ἑαυτό του πὼς εἶναι ἐλεύθερος. Ἡ παγίδα τοῦ ἀπὸ ψηλὰ γεννημένου πνεύματος εἶναι ἡ φιλοδοξία. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι εὔποροι, μὲ τὴν κοσμικὴ ἔννοια τῆς λέξης, φαίνονται σὲ μᾶς ὅτι ἔχουν ἄνεση. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν σπείρει μερικοὺς καλοὺς σπόρους στὸ παρελθὸν καὶ προφανῶς θερίζουν μιὰ πλούσια συγκομιδὴ στὸ παρόν· ἢ ἴσως νὰ πράττουν τώρα σύμωνα μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ «ἅδραξε, ἅρπαξε καὶ θησαύρισε», καὶ ἔτσι κτίζουν γιὰ τοὺς ἑαυτούς τους μιὰ σφηκοφωλιὰ γιὰ τὸ μέλλον. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μέσα στὴν ἀφθονία, δυστυχῶς, ξεχνοῦν ὅτι αὐτοὶ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις φοροῦν τὰ «ἀόρατα δεσμὰ ἀπὸ χρυσό», καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν προχωροῦν κατακέφαλα πρὸς τὴ δυστυχία.

Τὸ γνωστὸ ρητὸ λέει: «Οἱ τοῖχοι ἀπὸ τὰ πολυτελὴ διαμερίσματα τῶν ἰσχυρῶν εἶναι κτισμένα μὲ τὸν ἱδρώτα καὶ τὰ δάκρυα τῶν φτωχῶν». Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ θερίσει μιὰ πλούσια συγκομιδὴ στὸ παρόν, παρὰ μόνο ἂν ἔχει σπείρει καλὸ στὸ παρελθόν. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ φέρνει, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὸ φορτίο κάποιας ἐνοχῆς κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του. Ἂν δὲ σπείρει καλοὺς καρποὺς τώρα, πῶς μπορεῖ νὰ περιμένει νὰ χαρεῖ φαινομενικῶς καλοὺς καρποὺς στὸ μέλλον; Καὶ γιὰ πόσο διάστημα;

Ἐπιπλέον, οἱ καλὲς πράξεις δὲν μποροῦν ἀπὸ μόνες τους νὰ ἀπαλλάξουν ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀντίδραση τῶν κακῶν

πράξεων, ἀκριβῶς ὅπως τὸ βρώμικο νερὸ δὲν μπορεῖ νὰ καθαρίσει τὴν πλύση. Μὲ ὅλη μας τὴν εὐθύτητα δὲν εἴμαστε παρὰ ρυπαρὰ κουρέλια, λέει κάποιος χριστιανός ἅγιος. Κανένας δὲν εἶναι καθαρός, ὄχι, οὔτε ἕνας. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸ νόμο τοῦ «πάρε - δῶσε» ἢ τῆς ἀποζημίωσης καὶ τῆς ἀνταμοιβῆς. Τὸ νὰ ἀκολουθεῖ κανεὶς τὸ μονοπάτι τῶν καλῶν πράξεων εἶναι ἀναμφισβήτητα κάτι ἐπιθυμητὸ καὶ καλύτερο ἀπὸ τὸ μονοπάτι τῶν κακῶν πράξεων, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Μιὰ πολὺ ἠθικὴ ζωὴ μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσει σὲ ἕναν ἄνθρωπο μιὰ μακριὰ διαμονὴ στὸν παράδεισο, ὅπου μπορεῖ νὰ ἀπολαύσει ἄνετα τὴν οὐράνια εὐδαιμονία· ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι περιορισμένος ἐκεῖ μέσα, μέσα στὸ ἀστρικὸ ἢ τὸ αἰτιατὸ σῶμα καὶ δὲν ἔχει ἐλευθερώσει τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων. Ὅσο κανεὶς αἰσθάνεται ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ποὺ πράττει, δὲν μπορεῖ νὰ διαφύγει ἀπὸ τὸν τροχὸ τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων. Ὅσο κανεὶς αἰσθάνεται ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ποὺ πράττει, δὲν μπορεῖ νὰ διαφύγει ἀπὸ τὸν τροχὸ τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων καὶ ὀφείλει νὰ ὑποστεῖ τὸν καρπὸ τῆς σπορᾶς. Μόνον ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ἱερὸ Νάαμ ἢ Λόγο, βοηθᾶ τὸν ἄνθρωπο στὴν πρὸς τὰ πάνω πορεία του, πρὸς ψηλότερες πνευματικὲς περιοχὲς πολὺ ἀπομακρυσμένες ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν ἐπανειλλημένων γεννήσεων καὶ θανάτων, ποὺ ἀκατάπαυστα κινεῖται πάνω καὶ κάτω σὲ ἀτέλειωτους γύρους χωρὶς τρόπο διαφυγῆς ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Κόλαση καὶ ὁ Παράδεισος εἶναι οἱ περιοχὲς ὅπου τὰ ἀποσαρκωμένα πνεύματα πρέπει νὰ παραμείνουν γιὰ μιὰ σχετικῶς μακριὰ περίοδο σύμφωνα μὲ τὶς πράξεις τους πάνω στὴ γῆ, εἴτε κακὲς εἴτε καλές, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωση. Ἡ παραμονὴ ἐδῶ, ἂν καὶ μακριὰ δὲν εἶναι αἰώνια καὶ δὲν τὰ βγάζει ἔξω ἀπὸ τὸν ἀδυσώπητο κύκλο τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων. Ὁ Παράδεισος (ὁ Οὐρανὸς ἢ Ἐδέμ) εἶναι τὸ Ἐλ - Ντοράντο ὁρισμένων πίστεων. Αὐτὸ ἐπίσης ὀνομάζεται Σωτηρία ἀπὸ πολλούς. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι μετὰ ποὺ

ἀπολαβαίνει κανεὶς τὰ ἄφθονα δῶρα τοῦ παράδεισου γιὰ τόσο διάστημα ὅσο ἔχει προκαθοριστεῖ ἀπὸ τὶς καλὲς πράξεις, τοῦ δίνεται ξανὰ ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα γιατὶ μόνο αὐτὸ παρέχει τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ κερδίσει κανεὶς τὴν ἀξία ποὺ ὁδηγεῖ τελικὰ στὴν ἀπολύτρωση. Ἀκόμη καὶ οἱ ἄγγελοι ποὺ ὑπηρετοῦν τὸ Θεὸ φιλοδοξοῦν τὴν ἀνθρώπινη γέννηση ὅταν αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν κάνει τὴ δουλειά τους. Ἔτσι ἀκολουθώντας τὸ σχεδὸν παγκόσμια ἀναγνωρισμένο, πλατιὰ πιστευόμενο καὶ γενικῶς παραδεχόμενο μονοπάτι τῶν καλῶν πράξεων, τελικὰ βρίσκει κανεὶς τὸν ἑαυτό του, ἀκόμα μιὰ φορά, παγιδεμένο μέσα στὴν ὑφὴ ἀκόρεστων ἐπιθυμιῶν καὶ φιλοδοξιῶν καὶ μὲ αὐτὴ τὴ γυαλιστερὴ καὶ πάντοτε ἀπατηλὴ πυγολαμπίδα ἐμπρός του, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει αἰχμάλωτος, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζει, μέσα στὴ σιδερένια λαβὴ τοῦ κάρμα. Γιὰ νὰ κατορθώσει κανεὶς τὸ σκοπό του, ἐκτελεῖ Τ ά π α ς (διάφορα εἴδη ἀπὸ ἀσκητικὲς αὐστηρότητες) οἱ ὁποῖες μπορεῖ νὰ τοῦ φέρουν καλύτερες ζωές. Ἀκόμη καὶ ὅταν φτάνει στὴν κυριαρχία ἑνὸς βασιλείου, ὁ νοῦς του ὀργιάζει, ἀφήνει τὸν ἑαυτό του ἀχαλίνωτο καὶ ἐκτελεῖ σπουδαῖα ἔργα παλληκαριᾶς καὶ ἀνδρείας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα εἶναι ἀρκετὰ κακὰ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ κερδίσει τὴν Κόλαση. Καὶ ξανά, μετὰ ποὺ παίρνει ἕνα πικρὸ μάθημα ἀπὸ τὶς φωτιὲς τῆς κόλασης μέσα στὶς ὁποῖες εἶναι βουτηγμένος, πάλι προσπαθεῖ νὰ βρεῖ παρηγοριὰ στὶς Τ ά π α ς. Ἔτσι εἶναι πάντα παγιδεμένος καὶ κινεῖται, μπερδεμένος μέσα στὸν φαῦλο κύκλο τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν δελεασμῶν, ἀπὸ τὴν Κόλαση στὴ μετάνοια καὶ ἀπὸ τὴ μετάνοια στὴν κυριαρχία καὶ ἀπὸ τὴν κυριαρχία ξανὰ στὴν Κόλαση — τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο — σὲ μιὰ κυκλικὴ διάταξη, πάνω καὶ κάτω στὸν Τροχὸ τῆς Ζωῆς. Ἔτσι, ὁ καθένας κάνει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν δικό του Οὐρανὸ καὶ Κόλαση καὶ παραμένει μὲ τὶς δικές του θεληματικὲς πράξεις μπερδεμένος μέσα στὴ σὰν τὸν ἱστὸ τῆς ἀράχνης ὑφὴ τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει ἑτοιμαστεῖ ἀπὸ κεῖνον.

Αὐτὲς οἱ περιοχὲς τῆς Κόλασης καὶ τοῦ Παράδεισου δὲν

ἔρχονται στὸ δρόμο αὐτοῦ ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι τῶν Ἁγίων, τὴ μεσαία πορεία, ἀκριβῶς μεταξὺ τῶν δύο φρυδιῶν, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ Κάρμα Γιόγκι. Ἀκόμη καὶ ἂν μιὰ ψυχὴ ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία ἑνὸς Ἁγίου Διδασκάλου γιὰ μιὰ στιγμὴ λοξοδρομήσει, εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ σωθεῖ. Ἂν καὶ οἱ Ἅγιοι εἶναι ζωντανὰ ὑποδείγματα ταπεινοφροσύνης καὶ δὲν μιλοῦν γιὰ τὴ μεγάλη Τους ἐξουσία, ὅμως πολλὲς φορὲς ἀναφέρουν ἔμμεσα γιὰ τὴ σωτήρια δύναμη τῶν Ἁγίων ποὺ ἔφυγαν πρὶν ἀπ' αὐτούς. Οἱ γραφὲς ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ Σὰντ Σατγκουροὺ Νανὰκ ἔσωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς μαθητές Του, ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο λοξοδρόμησε πρὸς τὴν Κόλαση. Ὁ Ἅγιος ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφτεῖ τὴν κόλαση γιὰ ἕνα «ἀπολωλὸς πρόβατο», καὶ νὰ βουτήξει τὸν ἀντίχειρά Του μέσα στὶς λυωμένες φωτιὲς τῆς κόλασης, δροσίζοντας ἔτσι ὁλόκληρο τὸ φοῦρνο τῆς κόλασης, δίνοντας ἀνακούφιση ὄχι μόνο σὲ μιά, ἀλλὰ σὲ πολλὲς ἁμαρτωλὲς ψυχὲς ποὺ οὔρλιαζαν φρικτὰ μὲ μεγάλη στενοχώρια. Παρόμοιες περιπτώσεις συνέβηκαν καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ράτζα Τζανὰκ καὶ ἄλλων ἐπίσης. Μιὰ φορὰ καὶ ὁ Χαζοὺρ ἐπίσης, ὁ Διδάσκαλός μου, εἶχε νὰ τραβήξει ἔξω ἕναν ἀπὸ τοὺς μαθητές Του ποὺ πλανιόταν πρὸς τὰ κάτω. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑπάρξει ἀπολύτρωση ἀπὸ τὴν Κόλαση γιὰ τὸν κοινὸ ἄνθρωπο;

Ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἀφοσιωμένοι στὴν ἄσκηση τοῦ ἱεροῦ Λόγου, ὅλες τους οἱ ὠδίνες τελειώνουν,

Τὰ πρόσωπά τους ὢ, Νανάκ! λάμπουν ἀπὸ δόξα καὶ πολλὲς ψυχὲς σώζονται μαζὶ μὲ αὐτούς.

Ὑπάρχει μιὰ ἄλλη περιοχή, ποὺ ὀνομάζεται Ἐ ρ ὰ φ (ἢ καθαρτήριο) ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους Ἁγίους, καὶ ἔχει καὶ χαρὲς καὶ τρόμους σὲ διάφορους βαθμούς. Ἐμπειρίες διαφόρων εἰδῶν φόβων καὶ ἀγωνιῶν τῆς κόλασης ἔχουν περιγραφεῖ ἀπὸ πολλοὺς Διδασκάλους διαφορετικῶν βαθμῶν.

Αὐτὸ τὸ θέμα δὲν εἶναι ἕνα φανταστικὰ καθορισμένο σχέδιο, ἀλλὰ ἕνα σοβαρὸ θέμα γιὰ σκέψη. Εἴτε τὸ πιστεύει κανεὶς εἴτε ὄχι, ὁ μαθητὴς ἑνὸς Ἁγίου δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα μὲ κανένα ἀπὸ αὐτά. Καὶ ὅσο εἶναι κανεὶς εἰλικρινὴς πρὸς τὸν Ἅγιο Διδάσκαλό του (Σ ά ν τ Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ὺ) καμιὰ δύναμη πάνω στὴ γῆ δὲν μπορεῖ νὰ βλάψει οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἕνας ἀληθινὸς μαθητὴς ἑνὸς Ἁ γ ί ο υ Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ὺ πράγματι λέει:

Διαπραγματεύομαι μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ δὲν ἐνδιαφέρομαι παρὰ γι' αὐτούς,

Μὲ τὸ ἐμπόρευμα ποὺ παρέχεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, εἶμαι ἀπελευθερωμένος ἀπὸ ὅλες τὶς ψευδαισθήσεις.

Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου δὲν μπορεῖ τώρα νὰ ἀγγίξει μιὰ τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ μου.

Ἀφοῦ ὁλόκληρη ἡ καταγραφὴ τῶν πράξεών μου ἔχει παραδοθεῖ στὶς φλόγες.

Ἐπίσης, λέγεται:

Ἀήττητος εἶναι πράγματι ὁ Ἄγγελος τοῦ θανάτου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποτάξει.

Ἀλλὰ εἶναι ἀδύναμος στὴν παρουσία τοῦ Ἠχητικοῦ Ρεύματος τοῦ Διδασκάλου.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἦχος τοῦ Λόγου Του τὸν γεμίζει μὲ φόβο καὶ φεύγει ἀπὸ αὐτόν,

Γιατὶ φοβᾶται μήπως καὶ ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων τὸν θανατώσει.

V

ΚΑΝΕΝΑΣ δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι γεννήθηκε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σὰν νησὶ μοναχός του. Τὸ νὰ ἐξυπηρετεῖ κανεὶς αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, τοὺς ἀρρώστους, τοὺς πεινασμένους, εἶναι ἐπίσης μιὰ παραπλεύρως βοηθητικὴ γραμμὴ πιὸ ἀποτελεσματικὴ ἀπὸ τὸ νὰ κηρύσσει μόνο κανείς. « Ἡ ἐξυπηρέτηση πρὶν τὸν ἑαυτὸ» συνταράσσει καὶ φλογίζει τὶς στάχτες τῆς συμπάθειας, τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης. Αὐτὲς οἱ ἀρετὲς ἔχουν ἕνα μεγάλο ἐξαγνιστικὸ ἀποτέλεσμα καὶ καθαρίζουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ὅλη τὴ σκουριά του, καὶ τὸν κάνουν ἱκανὸ γιὰ τὴν πιὸ ἀνώτερη γνώση τῆς Θεότητας. Τό: «Ἡ ἀπόλαυση εἶναι πιὸ γλυκιὰ μετὰ τὴν ἐξυπηρέτηση» εἶναι μιὰ πολὺ γνωστὴ παροιμία.

Ἡ Ἀχίμζα ἢ τὸ νὰ μὴ βλάπτουμε δὲν ἀναφέρεται μόνο στὴν ἀποχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ φόνο, τὴ βιαιότητα καὶ τὴ βλάβη, ἀλλὰ συμπεριλαβαίνει ἐπίσης καὶ τὴν κακὴ σκέψη καὶ τὸν κακὸ λόγο. Ἐνῶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὰ κτήνη καὶ τὰ θηρία, ἡ ἀχίμζα δίνει δύναμη στὸν ἄνθρωπο· καὶ ὄχι μόνο ὑπερέχει ἀπὸ πολλὲς ἀρετές, ἀλλὰ εἶναι ἡ πιὸ ἀνώτερη ἀρετὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες. Ἡ ἐξυπηρέτηση ποὺ γίνεται στοὺς εἰλικρινεῖς ἀναζητητὲς τοῦ Θείου Μονοπατιοῦ εἶναι πολὺ πιὸ μεγαλύτερης ἀξίας ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐξυπηρέτηση. Βοηθητικὲς πράξεις συμπεριλαβαίνουν, μεταξὺ ἄλλων, τὴ διαμονὴ ἐλεημοσύνης στοὺς πραγ-

ματικὰ ἄπορους καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη, νὰ δίνει κανεὶς γλυκὸ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ἐξαιρετικὰ δυσχερεῖς ἀσχολεῖες σὲ ἀπρόσιτες περιοχές, νὰ νοσηλεύει τοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ βοηθᾶ τοὺς δυστυχεῖς. Ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα εἶναι μεγάλη βοήθεια στὸ Μονοπάτι καὶ πρέπει νὰ ἐνθαρρύνονται καὶ νὰ καλλιεργοῦνται μὲ ἐπίμονη ἐξάσκηση μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Δὲν πρέπει ὅμως κανεὶς νὰ μένει εὐχαριστημένος μὲ αὐτὰ μόνο, ἀλλὰ πρέπει μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν ἐξαγνιστικῶν διαδικασιῶν νὰ προσπαθεῖ νὰ προχωρεῖ στὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐλευθερία, ὅπως ὁρίζεται ἀπὸ τὸ Διδάσκαλο.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πανάκεια γιὰ τὰ περισσότερα κακὰ τοῦ κόσμου. Εἶναι ὁ πυρήνας ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ὑπάρχει εἰρήνη. «Ἀγαπᾶτε, καὶ ὅλες οἱ εὐλογίες θὰ προστεθοῦν σὲ σᾶς». Εἶναι ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστοῦ. Ὁλόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι θεμελιωμένο πάνω στὶς δίδυμες ἀρχές: «Ἀγάπα Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου» καὶ «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη καὶ τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, καθὼς εἶναι μιὰ σπίθα ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέει: «Ὅστις δὲν ἀγαπᾶ, δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν· διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη», καὶ αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾶ τὸ Θεὸ ἀγαπᾶ καὶ τοὺς ἀδελφούς του ἐπίσης. Καὶ ὁ Γκουροὺ Γκομπὶντ Σὶνγκ τόνισε τὴν πρωταρχικὴ ἀνάγκη τῆς ἀγάπης: «Ἀλήθεια σᾶς λέω ὅτι ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὸν Ἑαυτό Του μόνον σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν». Ἕνας Μουσουλμάνος Ἅγιος λέει:

> Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο μιὰ ἐνσωμάτωση τῆς ἀγάπης.
>
> Γιὰ τὴ δόξα Του, οἱ Ἄγγελοί Του ἦταν ἀρκετοί.

Ὡς κορωνίδα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀρετῶν, ἔρχεται ἡ ἀλήθεια

καὶ ὁ καλὸς τρόπος ζωῆς*. Στὴν πρώτη περίπτωση πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι εἰλικρινὴς ἀπέναντι στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Τὸ κακὸ ποὺ συμβαίνει μὲ τοὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς, εἶναι, ὅτι ὁ νοῦς μας, ἡ γλώσσα μας καὶ οἱ πράξεις μας δὲ συμβαδίζουν. Ἐμεῖς ἔχουμε ἕνα πράγμα στὸ νοῦ μας, ἕνα ἄλλο στὴ γλώσσα μας, καὶ ἀκόμη ἕνα ἄλλο στὰ χέρια μας. «Πρὸς τὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτὸ νὰ εἶσαι ἀληθινός, καὶ θὰ ἀκολουθήση, ὅπως ἡ νύχτα τὴν ἡμέρα, τὸ ὅτι δὲ θὰ μπορεῖς τότε νὰ εἶσαι ψεύτης πρὸς κανένα ἄνθρωπο. (Σαίκξπηρ). Σεῖς εἶστε μέσα στὸ σῶμα˙ ὁ Θεός, ἡ δύναμη ποὺ διοικεῖ, εἶναι ἐπίσης μέσα στὸ σῶμα. Ἂν εἶστε εἰλικρινὴς ἀπέναντι στὸν ἴδιο σας τὸν ἑαυτό, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθεῖτε κανέναν. Πρὶν νὰ ἐπιχειρήσετε νὰ ἀπατήσετε κανέναν ἄλλο, ἐσεῖς ἀπατᾶτε πρῶτα τὸν ἑαυτό σας. «Ὁ Ράμα δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαπατήσει τὸν Ράμα» ἦταν τὰ λόγια τοῦ Σουάμι Ράμ Τιρὰθ ὅταν κάποιος προσπάθησε νὰ τὸν προειδοποιήσει γιὰ τοὺς ἀπατηλοὺς τρόπους τοῦ κόσμου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ πιὸ ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἀρετές˙ τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς ἀληθινὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀνώτερο. Πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε μιὰ ἁγνὴ καὶ καθαρὴ ζωὴ μέσα στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὄχι νὰ τὸν μολύνουμε μὲ τὴν ψευτιὰ καὶ τὰ πάθη τῆς σάρκας, μετατρέποντάς τον ἔτσι σὲ μιὰ τρώγλη ἑνὸς σαράφη τοῦ διαβόλου.

Πιστεύεται γενικὰ ὅτι ἡ εὐημερία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ αὐτὴ ἐξαπατᾶ τοὺς ἀνόητους, ὅπως μιὰ ἀπατηλὴ ἐλπίδα, καὶ μπλέκει σὲ κινδύνους τοὺς πλούσιους. Κάνει νὰ φύγει τὸ χαλινάρι ἀπὸ τὸ νοῦ. Μιᾶς καὶ φύγει ὁ νοῦς ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο κάνει ἁμαρτίες χωρὶς νὰ προσέχει, οἱ ὁποῖες τοῦ φέρνουν τρομερὲς συνέπειες. Τὸ νὰ ἀπορροφηθεῖ κανεὶς ὁλόψυχα μέσα στὸ βοῦρκο τῆς ἀκαθαρσίας τοῦ κόσμου στὴ σκέψη, στὸ λόγο ἢ στὴν πράξη εἶναι ἕνα ἀποτρόπαιο ἁμάρτημα καὶ θάνατος εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ γι᾿ αὐτό. Τὰ μο-

* Γιὰ λεπτομέρειες διαβάστε τὸ Παράρτημα I στὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

νοπάτια πού όδηγοῦν στὰ πλούτη τοῦ κόσμου καὶ στὸ Θεὸ εἶναι πολὺ μακριὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρει τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, ὅπως τοῦ ἀρέσει. Ὁ νοῦς εἶναι μιὰ μοναδικὴ ὀντότητα πού συνδέει τὸ σῶμα μὲ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὸ σῶμα μὲ τὸν κόσμο καὶ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἔτσι εἶναι ἀναγκασμένος νὰ διαλλέξει κανεὶς μεταξὺ τῶν δύο. Μιᾶς καὶ ριχτεῖ τὸ ζάρι, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀφιερώσει τὸν ἑαυτό του σταθερὰ στὸ νὰ φτάσει τὸ σκοπὸ ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι. Τὰ πλούτη τὰ ἴδια δὲν εἶναι ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς «πνευματικότητας», γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κοινὴ κληρονομιὰ ὅλων, τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς πλούσιους καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς, καὶ κανένας τους δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀπαιτήσει σὰν ἕνα εἰδικὸ δῶρο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐκεῖνο πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὸ Μονοπάτι εἶναι γνήσια ἐπιθυμία, τιμιότητα τοῦ σκοποῦ, μιὰ ἁγνὴ ζωὴ καὶ μιὰ ἀκλόνητη ἀφοσίωση στὸ σκοπό. Ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος πρέπει, βέβαια, νὰ φροντίσει νὰ μὴ μεταχειρίζεται ἄτιμα μέσα γιὰ τὴ συσσώρευση τοῦ πλούτου του καὶ νὰ μεταχειρίζεται τοὺς τίμια ἀποκτημένους θησαυρούς του σὲ καρποφόρες ἐπιδιώξεις καὶ ὄχι σπατάλες καὶ ἐφήμερα κέρδη. Θὰ ἔπρεπε πάντοτε νὰ θεωρεῖ τὰ πλούτη του σὰν μιὰ ἱερὴ παρακαταθήκη πού τοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ βοηθήσει μ' αὐτὴ αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκη, τοὺς φτωχούς, αὐτοὺς πού πεινοῦν καὶ διψοῦν, τοὺς ἀρρώστους καὶ αὐτοὺς πού ὑποφέρουν, γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μιὰ ἀπαίτηση ἀπὸ αὐτὸν σὰν ἀνθρώπινα ὄντα καὶ παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα. Αὐτὴ ἦταν ἡ συμβουλὴ πού δόθηκε ἀπὸ τὸ σοφὸ Ἀσταβάκρα στὸν Ράτζα Τζανάκ, ὅταν μετὰ πού τοῦ χάρισε μιὰ πρακτικὴ ἐμπειρία τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ψυχῆς, τοῦ ἐπέστρεψε τὸ βασίλειό του, πού ὁ βασιλιὰς εἶχε ἀφιερώσει στὸ Διδάσκαλό του πρὶν τὴ μύηση στὸ ἱερὸ μονοπάτι τῆς πρακτικῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας. Τὸν συμβούλεψε νὰ τὸ θεωρεῖ σὰν ἕνα δῶρο ἀπὸ Ἐκεῖνον (τὸν Ρίσι ἢ τὸν Θεάνθρωπο) καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ καλυτερέψει τὴν κατάσταση τοῦ λαοῦ του

καὶ τῆς χώρας του, ποὺ εἶχαν ἐμπιστευτεῖ στὴ φροντίδα του ἀπὸ τὸ Θεό. Ἂν τὰ πλούτη ποὺ ἔχουν ἐξασφαλιστεῖ μὲ τίμια μέσα δὲν χρησιμοποιηθοῦν σοφὰ καὶ καλά, πιθανὸν νὰ λοξοδρομήσει κανεὶς καὶ νὰ γίνει ἐγωκεντρικὸς καὶ σκλάβος τοῦ κακῶς ἀποκτημένου πλούτου του καὶ ἔτσι πιάνεται χωρὶς νὰ τὸ ξέρει μέσα στὶς χρυσὲς ἁλυσίδες ποὺ τὸν κρατοῦν στὴ σκλαβιά. Γιὰ νὰ μᾶς προειδοποιήσει γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶπε, μὲ πολὺ σαφὴ λόγια, ὅτι εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ περάσει μιὰ καμήλα ἀπὸ τὸ μάτι μιᾶς βελόνας παρὰ νὰ μπεῖ ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Τ.Σ. Ἔλιοτ, ποὺ κέρδισε τὸ βραβεῖο Νόμπελ λέει: «Μὴ σκεφτεῖς τὴ συγκομιδή· ἀλλὰ μόνο τὸ νὰ σπείρεις ὅπως πρέπει».

Ἡ σπορὰ λοιπὸν εἶναι πρωταρχικῆς σπουδαιότητας, γιατὶ ἡ ποιότητα τῆς συγκομιδῆς ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν σπόρων ποὺ σπάρθηκαν. Μετὰ ἔρχεται ἡ κατάλληλη περιποίηση, ἡ ἐξανθρωπιστικὴ διαδικασία ἡ ὁποία παίρνει ἕνα ἀρκετὰ μακρὺ χρονικὸ διάστημα, ποὺ καλύπτει μερικὲς μετενσαρκώσεις, καὶ ποὺ ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴν περασμένη κατασκευὴ κάθε ἀτόμου. Ἀλλὰ μὲ τὸν σωστὸ τύπο ἀκλόνητης ἀφοσίωσης καὶ τὴ χάρη τῆς Διδασκάλου - Δύναμης, μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ διασχίσει τὸ ἀλλιῶς δύσκολο καὶ κοπιαστικὸ μονοπάτι. «Ἕνας Τέλειος Διδάσκαλος ὅμως, ποὺ γνωρίζει τὰ γυρίσματα καὶ τὶς στροφὲς τοῦ δρόμου», λέει ὁ Καμπίρ, «μπορεῖ νὰ περάσει τὸ μαθητὴ ἀπὸ αὐτὸν πολὺ γρήγορα». Ἡ προσκυνήτρα ψυχὴ μὲ ἕναν Ἁρμόδιο Ὁδηγὸ καὶ μὲ εἰλικρινὴ προσπάθεια, μπορεῖ εὔκολα νὰ διασχίσει κολυμπώντας τὸν ὠκεανὸ τοῦ κόσμου ἀκόμη καὶ ὅταν ζεῖ μέσα στὰ ἐγκόσμια.

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἀσχολοῦνται καθημερινὰ μὲ τὸ Μ π α τ ζ ὰ ν καὶ τὸ Σ ι μ ρ ὰ ν εἶναι πάντοτε σὲ σκοτοῦρες. Περιπλανιοῦνται ἀτέλειωτα μέσα στὸ ρεῦμα τῶν λάγνων ἀπολαύσεων. Ἡ ἄσκηση τῆς β ε ρ ά γ κ ι α μᾶς βοηθᾶ στὴ διαδικασία τῆς αὐτοεξάγνισης καὶ σιγὰ σιγὰ ἕνας μαθητὴς γίνεται ἱκανὸς νὰ κόψει τὸ Ο ὔ π α ς δέντρο τῶν

πολυπληθῶν ἐπιθυμιῶν, κόβοντας πρῶτα τὰ κλαδιὰ καὶ μετὰ κτυπώντας στὴ ρίζα.

Κανένας δὲν εἶναι ἄμεμπτος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι παιδὶ τοῦ σφάλματος· καὶ τὸ σφάλμα εἶναι πάντοτε ἡ πίστη του. Ἂν καὶ τὸ νὰ πέσει κανεὶς σὲ ἁμαρτία εἶναι ἀνθρώπινο, ὅμως τὸ νὰ παραμένει σ' αὐτὴ εἶναι κακοήθεια. Δὲν εἶναι ὠφέλιμο τὸ νὰ ἀποθηκεύει κανεὶς κακὸ ἐμπόρευμα. Εἶναι καλὸ τὸ νὰ γεννηθεῖ κανεὶς μέσα σὲ ἕνα ναό, ἀλλὰ τὸ νὰ πεθάνει μέσα σ' σ' αὐτὸν εἶναι ἁμάρτημα, γιατὶ πρέπει νὰ ὑψωθοῦμε βαθμιαῖα πάνω ἀπὸ ὅλες τὶς μορφὲς καὶ τὶς τυπικότητες τοῦ νηπιαγωγείου, ποὺ μᾶς παρέχουν ὅλες οἱ κοινωνικὲς θρησκεῖες, καὶ νὰ ἀναπτυχτοῦμε στὸ φῶς τῆς Πνευματικότητας. Πρέπει νὰ μελετήσουμε τὸ Μονοπάτι, ἂν ἐπιθυμοῦμε νὰ κάνουμε Θεῖο τὸ μέλλον καὶ νὰ ξυπνήσουμε μέσα στὴν Πραγματικότητα στὸ Ὑπερπέραν. Αὐτὸς ποὺ δὲ σκέπτεται τὸ μέλλον σύντομα θὰ μετανοιώσει γιὰ τὸ παρόν. Οἱ ἁμαρτίες καὶ οἱ θλίψεις εἶναι οἱ συνεχεῖς σύντροφοί μας καὶ πάντοτε πηγαίνουν μαζί. Οἱ μικρὲς ἀδυναμίες ὁδηγοῦν σιγὰ - σιγὰ σὲ μεγαλύτερες, ἐνῶ ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἐξομολογηθεῖ εἶναι μισο - ἐπανορθωμένες. Ἀληθινὴ μετάνοια ἀκολουθούμενη ἀπὸ καλὲς πράξεις βοηθᾶ πάρα πολὺ στὴν καταπράϋνση τῆς δυστυχίας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔκανε τίποτε γιὰ τὸ Θεὸ ἂν ἦταν νεκρὸς ὁ διάβολος. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ζεῖ κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ μιᾶς ἐπικείμενης συμφορᾶς ζεῖ ὅσο μπορεῖ καλύτερα γιατὶ πολεμᾶ τὸ χειρότερο. Τὸ νὰ βρίσκει κανεὶς λάθη στοὺς ἄλλους εἶναι πολὺ εὔκολο, ἀλλὰ τὸ νὰ διαμορφώσει τὸν ἑαυτό του εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο, γιατὶ δὲ βλέπουμε τὸ δοκάρι μέσα στὰ δικά μας μάτια. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας καὶ ἕνας κίνδυνος ποὺ ἔχει προβλεφτεῖ ἔχει καὶ μισοἀποφευχθεῖ. Ἕνας ποὺ εἶναι προειδοποιημένος, εἶναι καὶ ἐξοπλισμένος.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι δεμένοι στὸ φυσικὸ ἐπίπεδο, πρέπει νὰ ὑπακούουν τὶς ἐντολὲς κάποιου «Ἀπελευθερωμένου» Ἁγίου Διδασκάλου, ἂν θέλουν νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς ἑαυ-

τούς τους ἀπὸ τὴν ἀπάτη τοῦ νοῦ καὶ τῆς ὕλης. Πετάξτε τὸ φορτίο ἀπὸ ὅλες σας τὶς εὐθύνες στὰ πόδια τοῦ Πνευματικοῦ σας Διδασκάλου καὶ ἡ θανάσιμη λαβὴ τῶν ἁμαρτιῶν, σιγὰ ἀλλὰ σίγουρα, θὰ χαλαρώσει τὸ σφίξιμό της ἐπάνω σας. «Ἀφῆστε ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἀκολουθῆτε Με», ἦταν ἡ προτροπὴ τοῦ Θεοῦ Κρίσνα». «Ἐλᾶτε σὲ Μένα σεῖς ὅλοι ποὺ κοπιάζετε καὶ θὰ σᾶς δώσω εἰρήνη», εἶπε ὁ Χριστός. Ὁ ἀφοσιωμένος μαθητὴς αἰσθάνεται πράγματι, ὅτι ἀκόμη καὶ τὸ δωμάτιο τῆς ἀρρώστιας εἶναι ἕνας ναὸς ἀφοσιώσεως γι' αὐτόν. Ἕνας Διδάσκαλος ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος καλὰ καταρτισμένος στὴν πρακτικὴ τοῦ ἱεροῦ Λόγου καὶ εἶναι ἁρμόδιος νὰ μυεῖ ἄλλους σ' Αὐτόν, εἶναι ἕνας πραγματικὸς Διδάσκαλος καὶ ἕνας Τέλειος Ὁδηγὸς (**Μ ο υ ρ σ ὶ ν τ - ι - Κ α μ ί λ**). Αὐτός, σὰν ἕνας ἱκανὸς καὶ δραστήριος διαχειριστής, διεκπεραιώνει ὅλες τὶς πράξεις καὶ ξοφλᾶ τὸ λογαριασμὸ καὶ ὅπως ὁ Ἰησοῦς συμβουλεύει: «Μὴν ἁμαρτάνεις πιά». Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Χαζοὺρ Σαουὰν Σὶνγκ Τζί, ὅταν ἕνας μαθητὴς σὲ μιὰ ἀνοικτὴ συνάθροιση ξομολογιόταν ἕνα παραπάτημα ἀπὸ μέρους του καὶ ἐκλιπαροῦσε ἐπιείκεια, σήκωνε εὐγενικὰ τὸ δεξί Του χέρι καὶ ἔλεγε: — «Ὡς ἐδῶ, καὶ μὴ συνεχίσεις πιά».

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ κάνουμε τίποτε; Πῶς μπορεῖ νὰ γίνει αὐτό; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή. Ὅσο κυβερνᾶ ὁ νοῦς, ἕνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ δρᾶ καὶ πρέπει νὰ δρᾶ, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του στὶς πράξεις του σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Διδασκάλου του, καὶ παράλληλα νὰ καλλιεργεῖ τὶς πιὸ ἀνώτερες ἀρετές. Μὲ τὸ νὰ μὴν κάνει τίποτε, ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει σιγὰ σιγὰ νὰ κάνει τὸ κακὸ καὶ ὅπως ἡ Πανδώρα ξεκλιδώνει τὰ κακὰ ποὺ βρίσκονται θαμμένα μέσα του. Ἂν ἕνας ἐπιθυμεῖ νὰ ξαπλώσει πάνω σὲ τριαντάφυλλα, πρέπει νὰ ἀγωνιστεῖ νὰ καλλιεργήσει καὶ νὰ ἀναπτύξει τὰ τριαντάφυλλα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀλλὰ αὐτὸς πάντοτε δρᾶ τυχαῖα καὶ γιὰ ἐγωιστικοὺς σκοπούς. Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί πρέπει νὰ κάνουμε καὶ ἀπὸ τί πρέπει νὰ ἀπέχουμε. Ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος εἶναι ὁ Θεῖος Αὐτοκράτορας τοῦ

καιροῦ Του. Μὲ ἀγάπη, καθοδήγηση, ἐντολὲς καὶ παράδειγμα, ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους σὲ πράξεις ἀφοσίωσης, εὐσέβειας καὶ ἀγάπης γιὰ τοὺς Θείους Συνδέσμους (τὸ Ν ά α μ, Λόγο, τὴν Ἐσωτερικὴ Φωνὴ τοῦ Θεοῦ, Κάλμα ἢ Κ α λ ά μ-ι-Κ α ν τ ί μ, Ἀ κ α σ μ π ά ν ι, ἢ Μ π ά ν γ κ-ι-Ἀ σ μ ά ν ι) ποὺ Αὐτὸς ἐκδηλώνει μέσα τους.

Ἕνας Διδάσκαλος δὲν μπορεῖ νὰ γίνει σεβαστὸς ἐξαιτίας τῆς πολυτελοῦς κατοικίας του ἀλλὰ ἡ κατοικία Του γίνεται σεβαστὴ ἐξαιτίας Του. Λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ πιὸ ἀξιοσέβαστος, ὁ πιὸ ἀξιαγάπητος καὶ ἄξιος κάθε ἐκτίμησης. Αὐτὸς δίνει τὴ Θεία ἐπαφὴ καὶ μιὰ ἐμπειρία τοῦ πῶς νὰ ξεχάσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φυσικὸ ἑαυτό μας. Μετὰ ἔχουμε στιγμιαῖα ὁράματα τῶν Θείων Συνδέσμων μέσα μας καὶ σιγὰ σιγὰ ἀποκτοῦμε ὅλο καὶ περισσότερο μυστικὴ ἐμπειρία. Στὰ Σ ά τ σ α ν γ κ Του ἢ πνευματικὲς ὁμιλίες, πολλὲς περασμένες ἁμαρτίες ξεπληρώνονται γρήγορα. Στὴ συντροφιά Του, μέσο τῆς σκέψης, τῆς ἀλληλογραφίας, ἢ τοῦ διαλογισμοῦ, ὑπάρχει μεγάλο ὄφελος σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ κάρμα καὶ τὶς σχέσεις μας μὲ τὶς ἁμαρτίες. Ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει τέλος στὶς ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου, ὅμως δὲν ὑπάρχει συγχρόνως καὶ τέλος στὸ ἀμέτρητο ἔλεος μέσα στὸ ἀπέραντο θησαυροφυλάκιο τοῦ Θεοῦ. Στὸ ταξίδι τῆς ζωῆς, σὲ ὁποιοδήποτε τόπο, αἵρεση, χώρα ἢ κοινωνία, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ βρίσκεται, τὸ κυριότερο ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του εἶναι τὸ Ν ά α μ (ὁ Ἱερὸς Λόγος)· ἡ ἐπαφὴ μὲ τὰ ζωντανὰ νήματα τῆς ζωῆς μέσα μας· τὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Τὰ διάφορα ὀνόματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ συνήθως ξέρουμε καὶ συχνὰ ἐπαναλαμβάνουμε, εἶναι ἁπλῶς λόγια τῆς δικῆς μας ἐπινόησης γιὰ τὴ Χωρὶς Ὄνομα Πραγματικότητα ἡ ὁποία εἶναι ἕνα ἀδιαίρετο ὅλο, ἀπερίγραπτο καὶ ἀνέκφραστο.

Ὁ Σ ά ν τ Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ὺ ἢ ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος εἶναι ὁ Ἅγιος Πατέρας. Ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ καὶ γιὰ τὸ ὄφελος ὅλων, καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν ἐνάρετων, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ εἶναι τὸ ἴδιο δεμένοι στὰ γήινα δεσμά, εἴτε

αὐτὰ εἶναι ἀπὸ ἀτσάλι εἴτε ἀπὸ χρυσό. Αὐτὸς ἀγαπᾶ ὅλους καὶ ἡ ἀγάπη ὁδηγεῖ στὴ συγχώρηση. Ποτὲ μὴ φοβηθεῖτε νὰ τὸν πλησιάσετε ἐπειδὴ εἶστε ἕνας ἁμαρτωλός. Αὐτὸς ποτὲ δὲ θὰ ἐπιτρέψει νὰ παραδοθεῖ κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά Του στὸ σωφρονιστήριο ἢ στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ συνετιστεῖ, οὔτε θὰ τὸ ἐπιβάλλει σὲ κανένα σκληρὸ βασανιστήριο. Ἕνας καλὸς πατέρας ποὺ ἀγαπᾶ δὲ θὰ τὸ ἔκανε ποτὲ αὐτό. Ὁ Διδάσκαλος θὰ τὸ ἐπιπλήξει ὁ ἴδιος ἢ θὰ δώσει λίγα σωματικὰ βάσανα γιὰ νὰ διορθώσει τὸ παιδί του ποὺ σφάλλει, ἀλλ' ὅμως θὰ παραμείνει πάντα μαζί του, ἂν καὶ ἀόρατος, ὑποστηρίζοντάς το ἐσωτερικῶς ὥσπου νὰ περάσει ἡ σύντομη περίοδος τῆς ταραχῆς. Αὐτὸς πράττει ἀκριβῶς ὅπως ἕνας πεπειραμένος ἀγγειοπλάστης, ποὺ ἐνῶ μὲ ἕνα κόπανο κτυπᾶ μαλακὰ ἐξωτερικῶς τὸ ἀγγεῖο ποὺ εἶναι στὸν τροχὸ γιὰ νὰ τοῦ δώσει ἕνα κατάλληλο σχῆμα, κρατᾶ τὸ ἄλλο του χέρι ἐσωτερικῶς γιὰ νὰ τὸ προφυλάξει νὰ μὴ σπάσει. Ἡ ἀγάπη τοῦ Διδασκάλου εἶναι ἀπεριόριστη. Τὸ βασίλειο ἑνὸς Δερβίση εἶναι ἕνα βασίλειο χάρης.

Τὸ καθῆκον τοῦ ἐπιτηρητῆ σὲ μιὰ φυλακὴ εἶναι νὰ κρατᾶ τοὺς φυλακισμένους μέσα στὴ φυλακή, νὰ τοὺς παιδεύει καὶ νὰ τοὺς ἀναμορφώνει. Ὅμοια, ὁ σκοπὸς τῶν θεοτήτων καὶ τῶν θείων ἐνσαρκώσεων (Ἄβαταρς) ἦταν πάντοτε νὰ κρατήσουν τοὺς ἀνθρώπους δεμένους στοὺς ἑαυτούς τους, δίνοντάς τους βροχηδὸν τὰ δῶρα τῶν διαφόρων ρίντις καὶ σίντις (Αὐτὸ σημαίνει τὸ χάρισμα δώρων, χαρῶν, εὐνοιῶν, πλούτου, εὐκολιῶν καὶ ἀνέσεων στὰ γήινα ἐπαγγέλματα, καὶ ὑπερανθρώπινων δυνάμεων γιὰ νὰ κάνουν καλὸ ἢ κακό). Αὐτὲς οἱ περιορισμένες σωτηρίες καὶ ἀνέσεις ποὺ χαρίζουν στοὺς ἀφοσιωμένους τους εἶναι μόνο μέχρι τὸ σημεῖο ποὺ οἱ ἴδιοι ἔχουν φτάσει καὶ μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ παρεπιδημήσουν κοντὰ στὶς διάφορες περιοχὲς ὅπου αὐτοὶ εἶναι προϊστάμενοι. Δὲν μποροῦν νὰ βοηθήσουν στὸ νὰ φέρουν τὴν ἑνότητα μὲ τὸν Παντοδύνα-

μο γιατὶ αὐτὲς οἱ ὑποτελεῖς δυνάμεις στεροῦνται οἱ ἴδιες αὐτὸ τὸ ἀνώτατο προνόμιο.

Οἱ σίντις, ἢ οἱ ἐξαιρετικὲς δυνάμεις ποὺ ἀναφέρονται πιὸ πάνω, εἶναι γιογκικὲς δυνάμεις οἱ ὁποῖες ἔρχονται ἀπὸ μόνες τους στοὺς ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας μὲ λίγη σαντὰν (ἄσκηση), ἀλλὰ αὐτὲς εἶναι θετικὰ ἐμπόδια στὸ δρόμο τῆς Θεογνωσίας, γιατὶ γενικῶς δελεάζεται κανεὶς νὰ παραδοθεῖ σὲ θαύματα, ὅπως νὰ διαβάζει τὴ σκέψη, νὰ προλέγει, νὰ βλέπει μέσο τῆς ὕλης, νὰ διαπερνᾶ τὴν ὕλη, νὰ ἐκπληρώνει ἐπιθυμίες, νὰ θεραπεύει μὲ πνευματικὴ δύναμη, νὰ κάνει ὑπνωτιστικὲς ἐκστάσεις, μαγνητικὲς ἐπιδράσεις καὶ τὰ παρόμοια. Αὐτὲς οἱ σίντις εἶναι ὀκτὼ εἰδῶν:

Ἄνιμα: Νὰ γίνεται κανεὶς ἀόρατος σὲ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ μάτια.
Μάχιμα: Νὰ ἐκτείνει τὸ σῶμα σὲ ὁποιοδήποτε μέγεθος.
Γκάριμα: Νὰ κάνει τὸ σῶμα ὅσο βαρὺ ἐπιθυμεῖ.
Λάγκιμα: Νὰ κάνει τὸ σῶμα ὅσο λαφρὺ θέλει.
Πράπτι: Νὰ ἔχει κανεὶς ὅ,τι θέλει ἁπλῶς ἐπιθυμώντας το.
Ἴστουα: Νὰ ἀποκτήσει ὅλες τὶς δόξες γιὰ τὸν ἑαυτό του.
Πρακάϊμα: Νὰ εἶναι κανεὶς ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώνει τὶς ἐπιθυμίες τῶν ἄλλων.
Βάσιτουα: Νὰ φέρνει τοὺς ἄλλους κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση καὶ τὸν ἔλεγχό του.

Ἕνας πρακτικὸς Μαχάτμα, ἀντιθέτως, ἔχοντας φτάσει στὴν πιὸ ἀνώτερη περιοχή, συγχωρεῖ, ἀπελευθερώνει καὶ χαρίζει εἴσοδο στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς, δεδομένου βεβαίως, ὅ,τι εἶναι κανεὶς τελείως ἀποφασισμένος νὰ παραδώσει τὸν ἑαυτό του σ' Ἐκεῖνον καὶ νὰ ἐκτελεῖ τὶς διαταγές Του μὲ εἰλικρινὴ καὶ γεμάτη ἀγάπη καρδιά.* Αὐτὸ εἶναι μᾶλλον ἕνα δύσκολο ἔργο γιὰ κείνους ποὺ

* Γιὰ λεπτομέρειες διαβάστε τὸ παράρτημα ΙΙ στὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ ὑπακούουν στὶς ὑπαγορεύσεις τοῦ νοῦ τους. Εἶναι ἡ διακυμαινόμενη φύση τοῦ ἀδιαπαιδαγώγητου καὶ ἀχαλιναγώγητου νοῦ τὸ νὰ παραδέχεται ἕνα πράγμα σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ ἐπαναστατεῖ ἐναντίον αὐτοῦ σὲ μιὰ ἄλλη στιγμή. Οἱ Ἅγιοι, ὅπως ὁ Μωλάνα Ρούμ, φτάνουν ἀκόμη νὰ ποῦνε:

Ἔλα, ἔλα ξανά, καὶ πάλι ξανά, ἀκόμη καὶ ἂν ἔχεις χάσει τὴν πίστη σου χίλιες φορές.
Γιατὶ ὑπάρχει πάντοτε μιὰ θέση γιὰ σένα στὴ σωτήρια χάρη Ἑνὸς Ἁγίου Διδασκάλου.

Μιᾶς καὶ ἀνήκετε σὲ ἕνα Διδάσκαλο Αὐτὸς δὲ θὰ σᾶς ἐγκαταλείψει ποτέ, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ ὑποκύψετε ἀπὸ ἀδυναμία σὲ μιὰ στιγμὴ δοκιμασίας καὶ δυστυχίας καὶ νὰ Τὸν ἐγκαταλείψετε ἢ νὰ λοξοδρομήσετε ἀπὸ τὸ Μονοπάτι. Ἡ Χριστὴ δύναμη δηλώνει: «Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω οὔτε θὰ σὲ ἐγκαταλείψω μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου». Αὐτὸς ἔχει τὸ δικό Του νόμο ἀγάπης καὶ ἐλέους γιὰ νὰ συμπεριφέρεται μὲ τὸν καθένα σὲ κάθε στιγμή, ἀκόμη καὶ ἂν παρατείνει κανεὶς τὴ διάρκεια τῆς αὐτοπειθαρχίας ἀπορρίπτοντας τὴν ἀγάπη τοῦ Διδασκάλου. Ἡ πηγὴ ὅλης τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δόξας βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα καὶ μέσα στὸν ἄνθρωπο. Ἕνας ποὺ δὲν ἔχει ἐσωτερικὴ εἰρήνη, θὰ ἔπρεπε νὰ δίνει κατάλληλη τροφὴ στὸν ἑαυτό, τὸ νοῦ καὶ τὴν ψυχή. Ὁ Λόγος ἢ Ν ά α μ εἶναι ὁ ἀληθινὸς «Παρηγορητής», αὐτὸς ποὺ δίνει τὴν εἰρήνη καὶ ποὺ παρέχει τὴν ἠρεμία καὶ τὴ σωτηρία. Ἡ κοινὴ σημασία τῆς λέξης «σωτηρία» ὅπως εἶναι μέσα στὰ λεξικά, δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ἁπλῶς ὡς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Αὐτὴ σημαίνει νὰ ἀπελευθερώσει κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων, ἕνωση τοῦ πνεύματος μὲ τὸν Κύριο καὶ πνευματικὴ ζωὴ στὴν Αἰωνιότητα.

Ὁ κοινὸς ἄνθρωπος θεωρεῖ τὴ σωτηρία ὡς τέχνασμα. Τὸ ἴδιο ἐπίσης καὶ οἱ διάφοροι αἱρετικοὶ κύκλοι. Οἱ ἱδρυτὲς τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν τάξεων ἔχουν διηγηθεῖ τὶς δικές

τους πνευματικές έμπειρίες τῶν ἐσωτερικῶν περιοχῶν στὶς ὁποῖες αὐτοὶ εἶχαν εἰσέλθει, καὶ τὶς περίγραψαν ὡς τὸ ἀνώτατο ὅριο ἢ τὸν τελικὸ σκοπὸ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος εἶναι ἕνας ἐπισκέπτης ὅλων τῶν ἐπουράνιων περιοχῶν καὶ μερικὲς φορὲς περιγράφει τὴν πραγματική του κατάσταση μὲ τὴ μορφὴ παραβολῶν. Αὐτός, μὲ σαφῆ λόγια δηλώνει: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου αὐτὸς ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ, δὲν θὰ περπατεῖ στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ Φῶς τῆς Ζωῆς». Οἱ Ἅγιοι, λοιπόν, ὑποστηρίζουν τὴν αἰώνια Σωτηρία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τωρινῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ὄχι μετὰ θάνατο, γιατὶ ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ συμβεῖ τότε. Ἡ Σωτηρία μετὰ θάνατο μπορεῖ νὰ ἀποδειχτεῖ ἁπλῶς μιὰ εἰκόνα ἀπατηλὴ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, καὶ δὲν εἶναι καλὸ νὰ ζεῖ κανεὶς τὴ ζωή του σὲ μιὰ κατάσταση αἰώνιας καὶ συνεχοῦς ἀβεβαιότητας. Ἂν ὁ θάνατος προηγεῖται τότε ἡ σωτηρία δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἐπινόημα τῆς φαντασίας μας. Ἕνας πραγματικὸς Ἅγιος ἐλευθερώνει τὴν ψυχὴ ἀπὸ ὅλη τὴ σκλαβιὰ τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ τώρα. Πιστεύει στὸ «θάνατο ἐν τῇ ζωῇ» ἢ στὴν ἀπελευθέρωση κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ τεχνικῶς ὀνομάζεται Τζίβαν-Μούκτι. Ἡ ψυχὴ τότε μπορεῖ νὰ ἐπικοινωνήσει μὲ τὸν Ἀνέκφραστο ἐνῶ εἶναι μέσα στὸ σῶμα, καὶ τελικὰ βυθίζεται μέσα στὸν Παντοδύναμο Θεὸ τὴν ὥρα τοῦ τελικοῦ σπασίματος τῶν ἐσωτερικῶν χορδῶν.

Γενικὰ πιστεύεται, ὅτι ἀποκτᾶ κανεὶς τὴ σωτηρία μετὰ τὸ φυσικὸ θάνατο. Ὁ ὅρος «θάνατος», ὅμως, σημαίνει ἐπίσης καὶ τὴν πρόσκαιρη καὶ θεληματικὴ ἀπόσυρση τοῦ πνευματικοῦ ρεύματος ἀπὸ τὸ φυσικὸ σῶμα, καὶ ὄχι μόνο τὴν τελικὴ σήψη καὶ ἀποσύνθεση τῶν συνθετικῶν μερῶν τοῦ φυσικοῦ σώματος, ὅπως ἐννοοῦμε στὴν κοινὴ ὁμιλία. Εἶναι παράλογο νὰ νομίζει κανεὶς ὅτι ἕνας ποὺ εἶχε συνεχῶς τὴ σκέψη του στὸν κόσμο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, θὰ γίνει ἀμέσως μιὰ ἀπελευθερωμένη ψυχὴ ὅταν πεθάνει. Αὐτοὶ οἱ λά-

τρεις τοῦ πνεύματος ποὺ εἶναι πειθαρχημένοι ἠθικῶς ἀποκτοῦν Σωτηρία ἐνῶ ζοῦν, καὶ ἔτσι νικοῦν τὸ θάνατο, τὸν τελευταῖο ἐχθρὸ τῆς ἀνθρωπότητας, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. «Παρ' ὅλα αὐτὰ ζῶ· ὅμως ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ζεῖ μέσα μου», δήλωσε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἕνας ποὺ εἶναι Π α ν τ ὶ στὴ ζωὴ παραμένει ἕνας Π α ν τ ὶ καὶ μετὰ θάνατο ἐπίσης, συνήθιζε νὰ λέει ὁ Διδάσκαλός μου.

Ἡ διεκπεραίωση τοῦ κάρμα καὶ ἡ ἀπελευθέρωση τῆς ψυχῆς ἀπὸ ὅλα τὰ δεσμά της, δὲν εἶναι τὸ χαρτοφυλάκιο κανενὸς πολιτικοῦ, διπλωμάτου, κυβερνήτου ἢ ὑπουργοῦ οὔτε καμιᾶς κυβέρνησης. Ἀκόμη καὶ τὰ Ἄ β α τ α ρ ς (ἐνσαρκώσεις τῆς ἀνώτερης δύναμης) εἶναι ἀνίκανοι σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀκόμη καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ θεὲς ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὶς κατώτερες δυνάμεις τοῦ Ὑπέρτατου Ὄντος, πρέπει ἐπίσης, ὅπως εἴπαμε προηγουμένως, νὰ περιμένουν τὴν ἀνθρώπινη γέννηση γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φτάσουν στὸ ὕψιστο.

Ἐκεῖνες οἱ ψυχὲς ποὺ δὲν ἔχουν ἔρθει κάτω ἀπὸ τὴν προστασία ἑνὸς γνήσιου Διδασκάλου ἢ ἑνὸς Σ ὰ ν τ Σ α τ γ κ ο υ ρ ο ύ, σηκώνουν ἀκόμη τὸ βαρὺ φορτίο τοῦ Σ ά ν τ σ ι τ, Κ ρ ι γ ι ά μ α ν καὶ Π ρ α λ ά μ π τ α Κάρμα ἐπάνω τους. Ὅσο γιὰ τὴ μοίρα ἢ τὴν Π ρ α λ ά μ π τ α, οἱ ἀμύητοι στὴν Ἐ π ι σ τ ή μ η τ ο ῦ Ὑ π ε ρ π έ ρ α ν δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ ἀμυδρὴ ἀνακούφιση, γιατὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ τὴν ὑπομείνουν μὲ ὅλη της τὴ σφοδρότητα χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό. Ὅσο γιὰ τὶς Κ ρ ι γ ι ά μ α ν ἢ τὶς πράξεις ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τωρινῆς τους ζωῆς, ἀκολουθώντας τὶς ὑπαγορεύσεις τοῦ νοῦ, θὰ ἔχουν, ὁπωσδήποτε, νὰ θερίσουν ὁλόκληρο τὸν καρπό τους. Αὐτὸ εἶναι ἕνας αὐστηρὸς καὶ ἀδυσώπητος νόμος, εἴτε σεῖς πιστεύετε σ' αὐτὸν εἴτε ὄχι. Δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεση στὸ νόμο τοῦ κάρμα, αὐτὸς ἐργάζεται ἀμείλιχτος, ἀλέθοντας ὅλους τὸ ἴδιο στὸ μονότονο μύλο τοῦ χρόνου.

Οἱ πράξεις μας: καλὲς ἢ κακές, θὰ μεταφερθοῦν ἐμπρὸς στὸ Δικαστήριό Του.

Καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια μας τὰ ἔργα, θὰ προχωρήσουμε ὑψηλότερα ἢ θὰ πεταχτοῦμε μέσα στὰ βάθη.

Αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἐπικοινωνήσει μὲ τὸ Λόγο, τὰ βάσανά τους θὰ τελειώσουν.

Καὶ τὰ πρόσωπά τους θὰ φλογιστοῦν ἀπὸ δόξα,

Ὄχι μόνον αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴ σωτηρία, ὦ Νανάκ!

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ βροῦν τὴν ἐλευθερία μαζί μ' αὐτούς.

Εἶναι λοιπόν, ὑπέρτατης σπουδαιότητας τὸ ὅτι πρέπει νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε ἕνα Διδάσκαλο ἁρμόδιο στὸ νὰ φέρει σὲ τέλος τὸν ἀλλιῶς ἀτέλειωτο κύκλο τοῦ κάρμα, καὶ νὰ γυρέψουμε καταφύγιο στὰ ἀπὸ Λωτὸ Πόδια Του καὶ νὰ ἀπελευθερώσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἐπίδραση τῶν πράξεών μας.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Παράρτημα Ι

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

ΕΤΣΙ όπως είναι ή ζωή πάνω στή γή, έχει μιά τρομερή επίδραση στό κτίσιμο τού σώματος καί τού νού., Πρέπει, λοιπόν, νά προσπαθήσουμε νά άπλοποιήσουμε τή ζωή καί νά μάθουμε νά ζούμε άληθινά. Όλα τά άλλα εξαρτιούνται άπό τόν άληθινό τρόπο ζωής, άκόμη καί ή έρευνα γιά τόν εαυτό καί τόν Υπερεαυτό. Ή σπουδαιότητα τού άληθινού τρόπου ζωής είναι πάρα πολύ μεγάλη. Καί ορθά λέγεται:

> Ή άλήθεια είναι άνώτερη άπό όλα,
> Αλλά άκόμη πιό άνώτερο είναι τό νά ζεί κανείς άληθινά.

Απλός τρόπος ζωής καί ύψηλή σκέψη ήταν πάντοτε τό ίδανικό γιά τούς άρχαίους καί πάντοτε τό επιδίωκαν. Εμείς στή σημερινή εποχή, σπάνια τό έχουμε σκεφτεί, άν καί πολλές φορές τό κηρύσσουμε καί τό σεβόμαστε μόνο μέ τά λόγια. Άν καί μπορεί νά φαίνεται δύσκολο τό νά κατορθώσει κανείς τόν άνώτατο τρόπο ζωής, όμως άξίζει τόν κόπο νά δούμε τί εννοεί αύτό, καί ποιός είναι ό τρόπος καί τά μέσα μέ τά όποία μπορούμε νά τόν άποκτήσουμε καί νά τόν υιοθετήσουμε γιά τούς εαυτούς μας. Ότιδήποτε κάνουμε, πάντοτε θέτουμε ένα σκοπό έμπρός μας,

ἐξακριβώνουμε τὶς ἀρχὲς ποὺ περιλαμβάνονται σ' αὐτό, μελετᾶμε τὶς μεθόδους ποὺ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν στὸν ἐπιθυμούμενο σκοπό, καὶ τελικὰ κάνουμε μιὰ περιοδικὴ ἐπιθεώρηση, μιὰ ὁλόκληρη ἐξέταση, γιὰ νὰ βροῦμε πόσο πιὸ κοντὰ ἔχουμε φτάσει στὸ σκοπό μας. Σχετικὰ μὲ αὐτό, πρέπει κανείς, βεβαίως, νὰ ἔχει ἀφοσιωμένη τὴν προσοχή του μόνο στὸ σκοπὸ καὶ νὰ κάνει μιὰ τίμια προσπάθεια καθημερινῶς γιὰ νὰ μπορέσει νὰ κάνει μιὰ ἀξιοσημείωτη βελτίωση στὴ ζωή του καὶ στὴ συμπεριφορά του, καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό του καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους γύρω του.

Τί ἀποτελεῖ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; — μπορεῖ κανεὶς φυσικὰ νὰ ρωτήσει. Ὁ ἡλικιωμένος μὲ πολὺ πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ μπουχτισμένος ἀπὸ ὅ,τι ἔχει δεῖ καὶ ἀπὸ ὅ,τι ἔχει περάσει μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, στρέφεται σὲ ἀνάλυση τῆς ζωῆς. Ἄραγε ἡ ζωὴ εἶναι μόνο τὸ νὰ τρώει, νὰ πίνει, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ἔχει κανεὶς παιδιά· τὸ νὰ φοβᾶται, νὰ βασανίζεται καὶ νὰ πολεμᾶ· τὸ νὰ ἁρπάζει, νὰ θησαυρίζει καὶ νὰ μισεῖ· τὸ νὰ φυλακίζει καὶ νὰ καθυποτάσσει ἐκείνους ποὺ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ αὐτὸν στὴ δύναμη, φυσικὴ καὶ διανοητική, καὶ τὸ νὰ σκοτώνει ἄλλους καὶ νὰ ἁρπάζει τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὰ ὑπάρχοντα; Ἄραγε, πρέπει νὰ περάσουμε τὶς μέρες μας χαιρόμενοι τὰ κακῶς ἀποκτημένα γήινα κέρδη, χωρὶς κανένα ἄλλο κατόρθωμα στὸ τέλος, παρὰ νὰ πεθαίνουμε ἕναν ἄθλιο θάνατο, λυπούμενοι τὸν ἑαυτό μας καὶ αὐτοὺς γύρω μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ ἀγαπημένους μας, ποὺ ἀπελπισμένοι παραστέκονται καὶ κλαῖνε; Καὶ τὰ γήινα θέλγητρα — τὰ κτήματα, τὰ σπίτια, τὰ χρήματα, τὰ ζωάκια καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀμέτρητα ὑπάρχοντα — ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἀφήσουμε πίσω μας μὲ τὸ ζόρι ἐνάντια στὴ θέλησή μας; Ἔχοντας ἐμπρός μας ὅλα αὐτὰ τὰ σκληρὰ γεγονότα τῆς ἐμπειρίας, ἄραγε θὰ ἔπρεπε λοιπὸν τὸ θησαύρισμα σὲ γήινα πλούτη νὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς σκοπός μας — τὸ πᾶν καὶ ἡ τελικὴ αἰτία τῆς ὕπαρξής μας — ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ κάτι πιὸ ἀνώτερο καὶ εὐγενέστερο, μόνιμο καὶ διαρκὲς ποὺ νὰ μπορεῖ

νὰ μείνει μαζί μας καὶ τώρα καὶ μετέπειτα; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή: ἡ μιὰ Πανίσχυρη Δύναμη, ἡ ἀρχικὴ πηγὴ δλης τῆς ζωῆς, τὸ σπίτι μας τῆς εὐτυχίας, τῆς αἰώνιας εἰρήνης, καὶ τὸ μέσο τῆς ἀπελευθέρωσής μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ σκλαβιὰ τῶν γεννήσεων, τῶν θανάτων καὶ τοῦ κάρμα, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ κύριος σκοπός μας καὶ τὸ μόνο πράγμα ποὺ ἀξίζει νὰ ἐπιθυμοῦμε καὶ νὰ κατορθώσουμε, γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ summum bonum (τὸ ἀνώτατο ἀγαθὸ) τῆς ζωῆς.

Τὸν ἀνώτατο σκοπό, ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἔχει κανεὶς ἁπλῶς ζητώντας τον ἢ ἁπλῶς καὶ μόνο μὲ τὸ νὰ τὸν ἐπιθυμεῖ μὲ τὴ σκέψη. Γιὰ νὰ φτάσουμε τὸν ἀνώτατο σκοπό, πρέπει πρῶτα νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε κάποιον ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὸν κατορθώσουμε πρακτικῶς· κάποιον ποὺ νὰ ἔχει ὁ ἴδιος φτάσει καὶ κερδίσει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ τὴν κερδίσουμε καὶ ἐμεῖς. Ὅπως τὸ φῶς ἔρχεται ἀπὸ τὸ φῶς, ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ ἔρχεται ἀπὸ τὴ ζωή. Αὐτὸς συνεχῶς θὰ μᾶς ὑπενθυμίζει γιὰ τὸ πρὸ πολλοῦ ξεχασμένο Σπίτι μας, τὸν Κῆπο τῆς Ἐδέμ, ποὺ τώρα εἶναι μιὰ χαμένη περιοχὴ γιὰ μᾶς, ἔπειτα θὰ μᾶς δείξει τὶς ἀτέλειές μας στὴν καθημερινή μας ζωή, καί, τελικά, θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ διάγουμε μιὰ ὑπερ - δραστήρια ζωὴ πραγματικῆς ἁγνότητας ἀντὶ τὴν ἐπιφανειακὴ καὶ ἄσκοπη ὕπαρξη ποὺ ἔχουμε τώρα. Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι ἕνα σπίτι γεμάτο ἀπὸ καπνὸ καὶ μουντζούρα, ὅπου δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ μουντζουρωθεῖ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀκόμη καὶ ἂν προσέχει πάρα πολὺ καὶ παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες νὰ ξεφύγει ἀπὸ κεῖ μέσα. Τώρα ὅσο γιὰ αὐτὲς τὶς μουντζοῦρες καὶ τοὺς λεκέδες, καθὼς εἶναι βαθιοί, παχιοὶ καὶ ἀναρίθμητοι καὶ διαπερνοῦν αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ σχέδιο τῆς ζωῆς μας, δὲν μποροῦν νὰ πλυθοῦν καὶ νὰ καθαριστοῦν μὲ τὶς δικές μας προσπάθειες χωρὶς καθοδήγηση καὶ βοήθεια. Κάθε ἄνθρωπος ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴν παρορμητικὴ δύναμη τῆς φύσης του νὰ παίξει τὸ ρόλο του στὸ προσκήνιο τῆς ζωῆς, καὶ νὰ πάρει μέρος σὲ μά-

ταιες πράξεις πού δέν δδηγοῦν πουθενά, ἐκτός ἂν ὑπάρχει τό καθοδηγητικό χέρι κάποιου Διδασκάλου τῆς Ἀλήθειας γιά νά διευθύνει τή βάρκα μας μέ ἐπιτηδειότητα ἀνάμεσα ἀπό τίς ἀμμώδεις ἀκτές καί τά ξέβαθα νερά. Ἕνας Ἅγιος εἶναι ἕνας τέτοιος Θεῖος βοηθός, μπορεῖ κανείς νά Τόν ὀνομάσει Γκουρού (ἤ λαμπαδηφόρο), διδάσκαλο, Σατγκουρού (ἤ ἅγιο Θεϊκό πού εἶναι ἕνα μέ τήν Ἀλήθεια), Μουρσίντ-ι-Καμίλ (ἤ τέλειο Διδάσκαλο), Χάντι (ἤ δδηγό), ἀδελφό, φίλο, μεγαλύτερό του ἤ μέ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὀνομασία τοῦ ἀρέσει.

Μιά πιό λεπτομερή ἀνάλυση θά ἔδειχνε ὅτι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτιέται τό περισσότερο ἀπό δυό κύρια πράγματα: Ἀχάρ (τή διατροφή του) καί Βιχάρ (τίς διαπραγματεύσεις του μέ τούς συνανθρώπους του καί τά ἄλλα πλάσματα). Αὐτά ἀποτελοῦν τό πρόγραμμα τῆς ζωῆς ἑνός ἀνθρώπου. Καί στούς δύο αὐτούς τομεῖς, πράττει κανείς εἴτε σύμφωνα μέ τήν παράδοση ἤ μέ τήν περιορισμένη πληροφορία πού ἔχει πάρει ἀπό τά βιβλία ἤ μέ αὐτά πού ἔχει ἀκούσει. Αὐτά εἶναι τά βασικά πράγματα μέ τά ὁποῖα σχηματίζει τό δικό του σχέδιο ἤθους καί πολιτισμοῦ, πού ριζώνεται μέσα του καί ἀπασχολεῖ τό νοῦ καί τό μυαλό του.

Δέν ὑπάρχουν μαθήματα κοινῆς λογικῆς γιά νά δδηγήσουν συστηματικά τόν ἄνθρωπο στή φυσική, στή διανοητική ἤ στήν πνευματική του ζωή. Γιά νά ξεφύγει ἀπό τή χαώδη του κατάσταση, πρέπει κανείς νά κοσκινίσει καί νά ἀναλύσει τό θέμα στά πιό ἁπλά συνθετικά του μέρη. Χρειάζεται μιά ὁλοκληρωτική ἀνάλυση γιά νά διαμορφώσει κανείς τή ζωή του στήν τρίπτυχη ἄποψή της: φυσική, διανοητική καί πνευματική.

ΑΧΑΡ ἢ ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Ἡ διατροφὴ παίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο στὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Χρειαζόμαστε τροφὴ γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ φυσικοῦ μας σώματος. Ἀναγκαζόμαστε ἀπὸ τὴ φύση νὰ ὑπάρχουμε μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ὅσο ἔχει προκαθοριστεῖ ἀπὸ τὴ μοίρα τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας, ἢ ὅσο δὲν ἔχει τελειώσει τὸ κάρμα μας. Γιὰ τὴν ὕπαρξή μας πρέπει νὰ συντηρηθοῦμε μὲ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πράγμα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τελείως ἀνίκανος νὰ κάνει τίποτε πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Ὁ νόμος τοῦ κάρμα εἶναι ἡ ἀθέατη μέθοδος τῆς φύσης γιὰ νὰ κρατᾶ τὸν κόσμο μέσα στὴ σιδερένια λαβή της, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι πάντα γεμάτος μὲ ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει. Λοιπόν, γίνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀναγκαῖο τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὸ νὰ ἀποκτᾶ συνήθειες διατροφῆς ἀπερίσκεπτα, ἀπρόσεκτα καὶ ἀδιάκριτα. Καθὼς δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε χωρὶς φαγητό, πρέπει τουλάχιστον νὰ διαλέγουμε τέτοια εἴδη διατροφῆς ποὺ νὰ εἶναι τὸ ὀλιγότερο βλαβερὰ στὴν πνευματική μας ἐπιδίωξη. Ἡ διατροφή μας δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς δημιουργεῖ περιττὰ καρμικὰ χρέη ποὺ ἴσως μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε μὲ λίγη φροντίδα. Ἔχοντας στὸ νοῦ μας αὐτὸν τὸ σκοπὸ ἂς μελετήσουμε τὴ φύση.

Ἡ διατροφὴ τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴ γῆ, δηλ. ξηρά, ἀέρα καὶ νερό. Ἐπίσης βλέπουμε ὅτι ὑπάρχει ζωὴ μέσα σὲ ὅλα ὅσα κινοῦνται καὶ ὅσα εἶναι στατικά. Τὰ πλάσματα ποὺ κινοῦνται ζοῦν τρώγοντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, καθὼς καὶ τὴ στατικὴ δημιουργία — δηλ. τὰ λαχανικά, τὰ φυτά, τοὺς θάμνους, τὰ βότανα, τὰ δέντρα καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ ἄνθρωπος, ὅμως, γίνεται φίλος καὶ ἀγαπᾶ τὰ πλάσματα (τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα) τὰ ὁποῖα τρέφονται μὲ τὴ ζωὴ ποὺ ὑπάρχει μέσα στὴ φύση καὶ τὰ κάνει εὐνοούμενά του. Οἱ

ἀρχαῖοι ἤξεραν καλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα ἦταν ὅλα δεμένα μὲ τὸν ἴδιο καρμικὸ δεσμό. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ σκέψη τῆς κοινῆς ἀδελφοσύνης δούλευε σκληρὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὰ εὐνοούμενα ζῶα του. Ὄργωνε τὴ γῆ, καλλιεργοῦσε φροῦτα, καὶ παρήγαγε τροφὴ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ γιὰ τοὺς φίλους του τὰ πουλιά, καὶ γιὰ τὴν ἀγελάδα καὶ τὰ βόδια του. Ἀλλὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἔγινε φίλος τῆς καλοπέρασης, μὲ ἀποτέλεσμα, ὅτι πρῶτα καταβρόχθιζε μόνο τὸ γάλα τῶν ζώων ἐνῶ μετὰ καὶ τὴ σάρκα τους ἐπίσης.

Σύμφωνα μὲ τὸν ἠθικό, τὸν κοινωνικὸ καὶ τὸν πνευματικὸ κανόνα συμπεριφορᾶς, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἐπεμβαίνει στὴ ζωὴ κανενὸς ζώου μέσα στὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Στὶς Ἰνδίες, αὐτὸ τὸ πρότυπο ζωῆς ἐκφράζεται ὡς Ἀ χ ί μ ζ α ἢ ὄχι - βλάβη σὲ ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα. Αὐτὸ ὁδήγησε στὴ χορτοφαγικὴ διατροφὴ ὡς ἀντίθεση ἀπὸ τὴ μὴ χορτοφαγικὴ διατροφή. Ὅσο ἐμβαθύνουμε στὴ φυσικὴ καὶ στὴν ἀφύσικη φάση τῆς διατροφῆς, καταλαβαίνουμε καλύτερα τὸ πρόβλημα τῶν Γ κ ο ύ ν ω ν ἢ τῶν ἔμφυτων ροπῶν, τῶν φυσικῶν κλίσεων καὶ τῶν σὲ λανθάνουσα κατάσταση τάσεων, ποὺ εἶναι ἔμφυτες σὲ ὅλα τὰ μὲ αἰσθήσεις ὄντα.

Ἡ διατροφὴ πρέπει νὰ ταξινομηθεῖ σὲ σπόρους, δημητριακά, λαχανικὰ καὶ φροῦτα ποὺ κατατάσσονται ὡς Σ ά τ β ι κ ἢ Σ α τ ο γ κ ο ύ ν ι διατροφὴ ποὺ εἶναι ἁγνὴ καὶ φέρνει γαλήνη καὶ ἰσορροπία, κατάλληλη γιὰ σοφοὺς καὶ προφῆτες. Οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἐρημίτες, ποὺ ἀποσύρονταν σὲ ἀπομονωμένες σπηλιὲς καὶ καλύβες γιὰ διαλογισμό, πάντα προτιμοῦσαν τὶς Κ ά ν τ (πατάτες), τὶς γλυκοπατάτες, τὶς ζ ά μ ι κ ο υ ν τ ἢ ἀγκινάρες κ.τ.λ. ποὺ μεγαλώνουν καὶ ἀναπτύσσονται κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Αὐτοὶ ἔπαιρναν ἐπίσης μ ο ὺ λ καὶ φ ά λ: τὶς ἐδώδιμες ρίζες ποὺ ἐπίσης μεγαλώνουν κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος ὅπως τὰ ραπάνια, τὰ γογγύλια, τὰ παντζάρια. Τὰ φ ὰ λ (φροῦτα) τοὺς προμήθευαν μὲ ἐπαρκεῖς βιταμίνες καὶ ὀργανικὰ ἅλατα στὴ γνήσια τους μορφή,

γιὰ νὰ τοὺς κρατοῦν ὑγιεῖς γιὰ μιὰ ζωὴ αὐτοσυγκέντρωσης καὶ διαλογισμοῦ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς τροφὲς ὑπάρχουν στὴ φύση σὲ ἀφθονία ἐνῶ ἄλλες παράγονται μὲ κάποια προσπάθεια. Οἱ σπόροι καὶ τὰ δημητριακὰ ἦταν γιὰ τὸ μεγάλο κοινό.

Σ ά τ β ι κ, ἡ ἁγνὴ διατροφὴ μὲ μ ο ύ λ, κ ά ν τ, φ ὰ λ καὶ ἀγελαδινὸ γάλα κ.τ.λ. μακραίνει τὴ ζωὴ καὶ θεραπεύει πολλὲς ἀρρώστιες καὶ ἀδιαθεσίες. Ἡ χρησιμότητά της ἔφτασε νὰ συνειδητοποιειθεῖ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Τὴ σημερινὴ ἐποχὴ πολλὰ φάρμακα εἶναι καμωμένα ἀπὸ βότανα, φροῦτα καὶ σπόρους καὶ ἔχουν ἀποδειχτεῖ πολὺ ἀποτελεσματικά. Ἐπίσης, ὅλοι οἱ φυσικοὶ θεραπευτικοὶ τρόποι τῆς ἡλιοθεραπείας, τῶν θαλάσσιων λουτρῶν, τῶν λασπόλουτρων, τῶν λουτρῶν, τῶν μαλάξεων, τῆς φυσιοθεραπείας, τῆς φυσικῆς θεραπείας, τῆς χρωμοθεραπείας, φέρνουν θαυμάσια ἀποτελέσματα. Οἱ Σ ά τ β ι κ τροφὲς καὶ ὁ ἁπλὸς τρόπος ζωῆς συντελοῦν στὴν ἀνάπτυξη ἀνώτατου ἤθους ἢ πολιτισμοῦ. Πρέπει νὰ θυμόμαστε ὅτι ἡ τροφὴ ἔγινε γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν τροφή. Τρῶτε γιὰ νὰ ζῆτε καὶ μὴ ζῆτε γιὰ νὰ τρῶτε θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ γνωμικό μας στὴ ζωή. Ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν πορεία, δημιουργοῦμε δεκτικότητα γιὰ ἀνώτερα πράγματα τῆς ζωῆς, ἠθικὰ καὶ πνευματικά, ποὺ ὁδηγοῦν σιγὰ σιγὰ στὴν Αὐτογνωσία καὶ στὴ Θεογνωσία.

Ρ ά τ ζ σ ι κ ἡ τροφὴ ποὺ παράγει ἐνέργεια περιλαβαίνει μαζὶ μὲ τὶς χορτοφαγικὲς τροφές, προϊόντα ὅπως τὸ γάλα, τὴν κρέμα, τὸ βούτυρο καὶ τὸ γ κ ί, κ.τ.λ. ἀπὸ ἄλλα ζῶα ἐκτὸς ἀγελάδες, ἂν παίρνονται μὲ μέτρο. Στὶς ἀρχαῖες Ἰνδίες, ἡ χρήση τοῦ γάλακτος ἦταν περιορισμένη κυρίως στὴν τάξη τῶν πριγκίπων, καθὼς οἱ πρίγκιπες χρειάζονταν ἐπιπλέον ἐνέργεια γιὰ νὰ κρατοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό τους τραχεῖς, ταραχοποιούς, καὶ βάρβαρους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ζοῦσαν σύμφωνα μὲ κανένα εἶδος καθορισμένων ἀρχῶν γιὰ τὴ ζωή. Τὸ ἄρμεγμα τῶν ἀγελάδων τῆς γαλακτοκομίας ἐπιτρεπόταν μόνο μετὰ ποὺ οἱ ἀγελάδες εἶχαν ἀνατραφεῖ καὶ

φροντιστεῖ μὲ πρόσθετη φροντίδα, καὶ ἀφηνόταν ἀρκετὸ γάλα στοὺς μαστούς τους γιὰ νὰ θρέψουν τὸ δικό τους παιδί, τὸ μοσχάρι. Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ γάλακτος ἐπιτρεπόταν στὸν ἄνθρωπο σὲ εἰδικὲς περιπτώσεις. Αὐτὸς ὁ εἰδικὸς κανόνας ἦταν γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἄρχιζε. Ἡ περιορισμένη χρήση τοῦ γάλακτος γινόταν ἐπίσης καὶ ἀπὸ τοὺς ρ ί σ ι ς τὸν παλιὸ καιρό, ποὺ ζοῦσαν ὁλομόναχοι σὲ ἀπόλυτη ἀπομόνωση, ἀφιερώνοντας τὸν περισσότερο χρόνο τους σὲ διαλογισμό, καὶ ἄφηναν μεγάλη ποσότητα γάλακτος γιὰ τὴ χρήση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀπογόνων τῶν ζώων.

Τὸ παραδοσιακὸ ἔθιμο τοῦ νὰ χρησιμοποιοῦν μόνο τὸ περίσσευμα τοῦ γάλακτος ἐπικρατεῖ ἀκόμη σὲ μερικὰ χωριὰ στὶς Ἰνδίες. Ἀλλὰ σήμερα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀπληστεία του γιὰ ἀχαλίνωτη δύναμη καταπατεῖ ὅλους τοὺς νόμους τῆς φύσης μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπονομαζόμενης ἐλευθερίας ποὺ ἀπαιτεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὁ ἄνθρωπος δυστυχῶς ἔχει φτάσει νὰ πιστεύει στὴν ἀρχὴ «τῆς ἐπιβίωσης τοῦ δυνατότερου», καὶ γι' αὐτό, θὰ πληρώσει ἀκριβὰ γιὰ τὴν ἀπερίσκεπτη ἐκλογή του πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Σήμερα ἡ μόνη σκέψη τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὸ νὰ πάρει ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο γάλα ἀκόμη καὶ εἰς βάρος τῶν ἴδιων τῶν μοσχαριῶν. Σὲ μερικοὺς τόπους, τὰ πετοῦν μέσα σὲ βραστὸ νερὸ ἀμέσως μετὰ ποὺ θὰ γεννηθοῦν, καὶ ἐφαρμόζουν στοὺς μαστοὺς τῶν ἀγελάδων μηχανὲς ἀρμέγματος γιὰ νὰ ρουφήξουν καὶ τὴν τελευταία σταγόνα γάλακτος γιὰ νὰ συμβαδίζουν μὲ τὸν ἐμπορικὸ συναγωνισμὸ καὶ νὰ ἐπωφελοῦνται. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μερικοὶ ὑπερήφανα ὀνομάζουν ὑψηλὴ τεχνικὴ ἐπιδεξιότητα καὶ πολιτισμό. Οἱ σημερινοὶ νέοι ἀναμορφωτές μας κατακρίνουν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κάνει τέτοιου εἴδους ἐμπόρια καὶ πράξεις ἀντὶ νὰ καλυτερέψει τὴ γεωργία καὶ τὰ βοσκοτόπια καὶ νὰ ἀναπτύξει τὴν κτηνοτροφία, ποὺ καὶ τὰ δύο εἶναι ἀβλαβεῖς ἐπιδιώξεις καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀνακουφίσουν τὴν πίεση τῆς ἀνάγκης, ποὺ συζητιέται τόσο πολὺ σήμερα.

Τ ά μ σ ι κ ἡ διατροφὴ ποὺ ἀποναρκώνει, ἀποτελεῖται ἀπὸ κρέας καὶ ποτά, σκόρδο, κ.τ.λ. ἢ πραγματικὰ κάθε ἄλλη τροφή, φυσικὴ ἢ ἀφύσικη, μπαγιάτικη ἢ φρέσκια. Αὐτοὶ ποὺ καταφεύγουν σὲ ἐλεύθερο καὶ χωρὶς ἔλεγχο φαγητό, ζοῦν γιὰ νὰ τρῶνε καὶ δὲν τρῶνε γιὰ νὰ ζοῦν. Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τους εἶναι ἡδονιστικὸς καὶ τὸ σύνθημά τους εἶναι: «φᾶτε, πιεῖτε καὶ χαρεῖτε». Αὐτοὶ πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν κατάχρηση σὲ ὅ,τι ὀνομάζουν γλυκὲς χαρὲς τῆς ζωῆς. Ὅταν εὐλογηθοῦν μὲ λίγες δυνάμεις αὐτοσυγκέντρωσης, κατευθύνουν ὅλη τους τὴν ἐνέργεια (διανοητικὴ καὶ σωματικὴ) πρὸς τὴ δόξα τοῦ μικροῦ ἑαυτοῦ. τους, τὸν ἐγωιστικὸ νοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστιέται νὰ ὀνομάζει αὐτὴν τὴν πορεία δράσης ὡς ἀνώτερη ἀντίδραση πολιτισμοῦ. Αὐτὸ τὸ εἶδος ζωῆς εἶναι αὐστηρὰ ἀπαγορευμένο, ἀπὸ τοὺς Διδασκάλους τῆς ἀνώτατης τάξης, σ' αὐτοὺς ποὺ ζητοῦν νὰ γνωρίσουν τὸ πνεῦμα ποὺ εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν τελικὴ ἀπελευθέρωση τῆς ψυχῆς τους ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ὕλης.

Ἄραγε, οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται, θὰ σταθοῦν καμιὰ φορά, ἔστω γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ διαλογιστοῦν καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἀληθινὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου; Γιατὶ εἶναι τόσο ὑπερήφανος νὰ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του, ἢ νὰ τὸν ὀνομάζουν, τὸ πιὸ εὐγενέστερο τῶν πλασμάτων, ἢ σκεπὴ καὶ κορωνίδα τῆς δημιουργίας; Ποῦ πηγαίνει ὁ ἄνθρωπος κατακέφαλα; Μήπως δὲ στέκεται στὴν ἄκρη ἑνὸς τρομεροῦ γκρεμοῦ μὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀπότομη κατωφέρεια, ἕτοιμος νὰ πέσει κάτω ὁποιαδήποτε στιγμή; Μέ τὴ συμπεριφορά του, ἔχει ἐκτεθεῖ ριψοκίνδυνα στοὺς τυχαίους ἀνέμους τῆς ἐκδίκησης τῆς Φύσης. Κάθε στιγμὴ βρίσκεται σὲ κίνδυνο νὰ σαρωθεῖ στὰ κατάβαθα τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἐκμηδένισης.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πάρει τὰ μαθήματα διατροφῆς του ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας καὶ συμπεριφέρεται σὰν ἄγριο πλάσμα. Εὐχαριστιέται νὰ τρώει τὴ σάρκα ὄχι μόνο τῶν ἀβλαβῶν πλασμάτων ὅπως τῆς ἀγελάδας καὶ τῆς κατσίκας, τοῦ ἐλαφιοῦ καὶ τοῦ προβάτου, τῶν ἀθώων πουλιῶν τοῦ ἀέρα

καὶ τῶν ψαριῶν τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ πραγματικὰ τρώει ἀνθρώπινη σάρκα καὶ πίνει ἀνθρώπινο αἷμα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν ἀχόρταγη πείνα του γιὰ χρυσάφι καὶ πλούτη. Ἀκόμη δὲν ἔχει τελειώσει μὲ τὴ μεγαλοποίηση τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ὁποία αὐτὸς ὑπερήφανα ὀνομάζει πρόοδο. Καλὰ θὰ ἔκανε νὰ σκεφτεῖ τὶς βασικὲς ἀρχὲς πάνω στὶς ὁποῖες οἱ Διδάσκαλοι συμβουλεύουν καὶ ὁρίζουν τὴ χορτοφαγικὴ διατροφή. Καὶ τὰ λαχανικὰ ἐπίσης ἔχουν ζωή, σὲ μιὰ λανθάνουσα μορφή, ὅπως ἔχει τώρα ἀποδειχτεῖ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ καθὼς ἔχουμε νὰ παίξουμε τὸ ρόλο μας μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανόραμα τῆς ζωῆς, στὸ προσκήνιο τοῦ κόσμου, καὶ πρέπει γι' αὐτὸ νὰ συντηρούμαστε γιὰ νὰ κρατᾶμε τὴν ψυχὴ μέσα στὸ σῶμα, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ἐξαρτιόμαστε ἀπὸ τὴν παραγωγὴ τοῦ ἐδάφους.

Ναί, βεβαίως ὑπάρχει ζωὴ στὰ λαχανικά, στὰ φροῦτα καὶ στοὺς σπόρους. Τὸ οὐσιαστικὸ στοιχεῖο τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀνάπτυξη καὶ ἡ ἀποσύνθεση. Μποροῦμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη τῆς ἀλήθειας αὐτοῦ τοῦ πράγματος καὶ στοὺς ἀρχαιότατους χρόνους. Αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ καινούργια ἐτυμηγορία, ἂν καὶ μερικὲς ἐπιστημονικὲς διάνοιες ξαναανακάλυψαν αὐτὴ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴ διεκδικοῦν ὡς δική τους.

Τώρα ἂς ἔρθουμε στὸ θέμα μας. Μέσα σὲ ὁλόκληρη τὴ δημιουργία, ὁ νόμος τῆς φύσης εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴ ζωή. Ὅπως τὰ πλάσματα στὶς ἄλλες τάξεις τῆς δημιουργίας, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπίσης συντηρεῖ τὸν ἑαυτό του τρώγοντας κάτι ποὺ νὰ περιέχει ζωή. Ἐξωτερικῶς φαίνεται, γιὰ ὅτι ἀφορᾶ τὴ σύναψη τοῦ κάρμα, πὼς ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται μέσα στὴν ἴδια βάρκα μὲ τὰ ἄλλα πλάσματα τῶν κατώτερων στρωμάτων τῆς ζωῆς, τὰ ζῶα, τὰ ἑρπετά, καὶ τὰ παρόμοια.

Ἡ φύση ἔχει καὶ ἕναν ἄλλο τροχὸ ποὺ ἐργάζεται σ' αὐτὸν τὸν ὑλικὸ κόσμο: τὸ νόμο τῆς Ἐξέλιξης. Αὐτὸς προνοεῖ ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ κατάσταση σὲ μιὰ ἄλλη. Καθὼς αὐτὰ ταξιδεύουν ἀπὸ τὴ μιὰ τάξη τῆς

δημιουργίας στὴν ἑπόμενη ἀνώτερη, κάθε ὂν ἔχει μιὰ χωριστὴ ἀξία ἀπὸ τὸ κατώτερο. Ἡ βάση γιὰ νὰ προσδιορίσουμε τὴ φαινομενικὴ ἀξία καθὼς καὶ τὴν πραγματικὴ εἶναι ἡ ὕλη καὶ τὸ μυαλό· ὅσο περισσότερο πολύτιμα εἶναι τὰ συστατικὰ τῆς ὕλης ποὺ ὑπάρχουν σὲ προεξέχουσα μορφὴ μέσα σὲ ἕνα ὄν, τόσο περισσότερο μυαλὸ ὑπάρχει καὶ τόσο περισσότερη εἶναι ἡ ἀξία τοῦ ὄντος. Οἱ Ἅγιοι μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ νόμο γιὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἴτε αὐτὸς τοῦ δίνει σημασία εἴτε ὄχι, οἱ Ἅγιοι τοῦ παραθέτουν αὐτὸν τὸ νόμο, ἔτσι ὥστε νὰ μεταρρυθμίσει τὴ διατροφή του, καὶ νὰ ἀποφύγει, ὅσο εἶναι δυνατόν, ἕνα βαρὺ φορτίο καρμικῶν ἁλυσίδων μέσα στὶς ὁποῖες κρατιέται σφυχτὰ χωρὶς διέξοδο.

Κάθε εἶδος διατροφῆς ἔχει τὴ δική του ἐπίδραση πάνω στὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶναι ἐπιβλαβὴς στὴν ἀπόκτηση τοῦ ἀνώτατου σκοποῦ: τῆς Αὐτογνωσίας καὶ τῆς Θεογνωσίας. Αὐτὸς ὁ νόμος συμπίπτει μὲ ὅ,τι γενικῶς παραδέχεται ὁ ἄνθρωπος ἂν καὶ αὐτὸς δὲ γνωρίζει τὴν αἰτία τῶν πράξεών του.

Ἂν συγκρίνουμε τὰ ἀκόλουθα δεδομένα στὴν καθημερινὴ ζωή, αὐτὰ θὰ ἐπιβεβαιώσουν, πρὸς κατάπληξη τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ αὐτὸς παραδέχεται στὴν κοινωνικὴ ζωὴ παραμένει σὲ τέλεια συμφωνία μὲ τὸ νόμο τῆς φύσης, ποὺ ἐξηγεῖται ἐδῶ πέρα.

Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, μὲ όλα τὰ πέντε τάτβας (ἢ δημιουργικὰ καὶ συνθετικὰ στοιχεῖα: Γῆ, Νερό, Φωτιά, Ἀέρα καὶ Αἰθέρα) σὲ ὁλοκληρωτικὴ δραστηριότητα ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο αὐτὸς εἶναι πρῶτος στὸν κατάλογο τῶν ὄντων μέσα στὴ δημιουργία καὶ θεωρεῖται ὅτι εἶναι μετὰ τὸ Θεό — τὸ Δημιουργό του. Τὸ νὰ σκοτώνει ὁ ἄνθρωπος τοὺς συνανθρώπους του θεωρεῖται ὡς τὸ πιὸ ἀποτρόπαιο ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα, ποὺ ἀξίζει τὴ μεγαλύτερη τιμωρία ἢ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Μετὰ κατὰ σειρὰ ἀξίας ἔρχονται τὰ τετράποδα καὶ τὰ θηρία ποὺ ἔχουν τέσσερα τάτβας σὲ ἐνεργητικὴ λειτουργία μέσα τους, τὸ πέμπτο, ὁ αἰ-

θέρας, σχεδὸν ἀπουσιάζει ἢ ἀποτελεῖ ἕνα τμῆμα ἐλάχιστης σημασίας. Λοιπόν, ὁ αὐθαίρετος φόνος τοῦ ζώου ἑνὸς ἄλλου ἐπιβάλλει μιὰ ποινὴ ἰσάξια μὲ τὴν ἀξία τοῦ ζώου ποὺ φονεύτηκε. Μετὰ ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν πουλιῶν, μὲ τρία στοιχεῖα σὲ ἐνέργεια μέσα τους, δηλ. νερό, φωτιά καὶ ἀέρα, καὶ γι' αὐτὸ ὑπολογίζονται μὲ μιὰ μηδαμινὴ ἀξία. Ἀκόμη λιγότερη εἶναι ἡ ἀξία ποὺ δίνεται στὰ πλάσματα ποὺ ἔχουν δύο στοιχεῖα σὲ ἐνέργεια — δηλ. γῆ καὶ φωτιὰ — καὶ τὰ ἄλλα τρία σὲ μιὰ κοιμισμένη ἢ λανθάνουσα μορφή, ὅπως στὰ ἑρπετά, στὰ σκουλήκια καὶ στὰ ἔντομα, ποὺ σκοτώνονται καὶ ποδοπατιοῦνται χωρὶς τὴν ἐλάχιστη μετάνοια, καθὼς δὲ δίνεται καμιὰ ποινὴ στὴν περίπτωσή τους. Ἐλάχιστη ἀξία δίνεται στὶς ρίζες, στὰ λαχανικά, καὶ στὰ φροῦτα μέσα στὰ ὁποῖα μόνο τὸ στοιχεῖο τοῦ νεροῦ εἶναι ἐνεργὸ καὶ ὑπερισχύει, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα τέσσερα στοιχεῖα εἶναι τελείως σὲ μιὰ κοιμισμένη κατάσταση. Ἀπὸ τὴν καρμικὴ ἄποψη, ἡ χορτοφαγικὴ καὶ φρουτοφαγικὴ διατροφὴ ἀποτελεῖ, πράγματι, τὴ διατροφὴ ποὺ παράγει τὸν πιὸ λιγότερο πόνο, καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νὰ παίρνει αὐτὰ ὡς τροφή, δημιουργεῖ τὸ μικρότερο καρμικὸ χρέος. Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶναι ἱκανοποιημένος μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς ἐφόσον δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραλείψει καὶ νὰ παίρνει κάτι ποὺ νὰ μὴν ἔχει τελείως καμιὰ συνέπεια. Τώρα ἂς δοῦμε τί λέει πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα τὸ Εὐαγγέλιο τῶν Ἐσσαίων ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη:

Ἀλλὰ αὐτοὶ (οἱ μαθητὲς) τοῦ ἀπάντησαν: «Ποῦ θὰ πρέπει νὰ πᾶμε, Διδάσκαλε; γιατὶ τὰ λόγια σου εἶναι τὰ λόγια τῆς αἰώνιας ζωῆς. Πές μας, ποιὲς εἶναι οἱ ἁμαρτίες ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγουμε, ὥστε νὰ μὴν ξαναδοῦμε ποτὲ πιὰ ἀρρώστια;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε: «Ἂς γίνει ἔτσι σύμφωνα μὲ τὴν πίστη σας», καὶ κάθησε κάτω μεταξύ τους, λέγοντας: XXI

«Λεγόταν σ' αὐτοὺς τὸν παλιὸ καιρό: Νὰ τιμᾶς τὸν

Οὐράνιο Πατέρα σου καὶ τὴ γήινη Μητέρα σου, καὶ νὰ ἀκολουθεῖς τὶς ἐντολές τους, ὥστε οἱ μέρες σου πάνω στὴ γῆ νὰ εἶναι πολλές». Καὶ ἀμέσως μετὰ δόθηκε αὐτὴ ἡ ἐντολή: «Μὴ φονέψεις», γιατὶ ἡ ζωὴ δόθηκε σὲ ὅλους ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει δώσει ἂς μὴν τὸ ἀφαιρέσει ὁ ἄνθρωπος. Γιατὶ ἀλήθεια σᾶς λέω, ἀπὸ μιὰ Μητέρα προέρχονται ὅλα ποὺ ζοῦν πάνω στὴ γῆ. Γι' αὐτὸν τὸ λόγο, αὐτὸς ποὺ σκοτώνει, σκοτώνει τὸν ἀδελφό του. Καὶ αὐτὸν ἡ Μητέρα Γῆ θὰ τὸν ἐγκαταλείψει καὶ θὰ τὸν ἀποκόψει ἀπὸ τὰ ζωογόνα στήθια της. Καὶ οἱ ἄγγελοί της θὰ τὸν ἀποφεύγουν, καὶ ὁ Σατανᾶς θὰ κάνει κατοικία του τό σῶμα του. Καὶ ἡ σάρκα τῶν σφαγμένων ζώων θὰ γίνει μέσα στὸ σῶμα του ὁ δικός του τάφος. Γιατὶ ἀλήθεια σᾶς λέω, αὐτὸς ποὺ σκοτώνει, σκοτώνει τὰν ἑαυτό του, καὶ αὐτὸς ποὺ τρώει τὴ σάρκα τῶν σφαγμένων ζώων, τρώει ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ θανάτου... Καὶ ὁ θάνατός τους θὰ γίνει ὁ θάνατός του... Γιατὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ θάνατος. Μὴ σκοτώνετε, οὔτε νὰ τρῶτε τὴ σάρκα τοῦ ἀθώου θύματός σας, γιὰ νὰ μὴ γίνετε οἱ σκλάβοι τοῦ Σατανᾶ. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μονοπάτι τοῦ πόνου, καὶ ὁδηγεῖ στὸ θάνατο. Ἀλλὰ κάνετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὥστε οἱ ἄγγελοί Του νὰ σᾶς ὑπηρετοῦν στὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Ὑπακούετε, λοιπόν, τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ: «Ἰδού, σᾶς ἔδωκα πάντα χόρτον κάμνοντα σπόρον, ὅστις εἶναι ἐπὶ τοῦ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν δένδρον τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν δένδρου κάμνοντος σπόρον· ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι εἰς ἐσᾶς πρὸς τροφήν· καὶ εἰς πάντα τὰ ζῶα τῆς γῆς, καὶ εἰς πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς πᾶν ἑρπετὸν ἕρπον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζῶσαν, ἔδωκα πάντα χλωρὸν χόρτον εἰς τροφήν». Ἐπίσης τὸ γάλα κάθε πλάσματος ποὺ κινεῖται καὶ ζεῖ ἀπὸ αὐτὸ θὰ εἶναι τροφὴ γιὰ σᾶς, ἀκόμη ὅπως ἔδωσα σ' αὐτὰ τὰ πράσινα χόρτα, ἔτσι δίνω τὸ γάλα τους σὲ σᾶς. Ἀλλὰ σάρκα, καὶ

τὸ αἷμα ποὺ τὴ ζωογονεῖ, σεῖς δὲν πρέπει νὰ τρῶτε».

XXII

Τότε ἕνας ἄλλος (μαθητής) εἶπε: «Ὁ Μωϋσῆς, ὁ μεγαλύτερος μέσα στὸ Ἰσραήλ, ἐπέτρεψε στοὺς προγόνους μας νὰ τρῶνε τὴ σάρκα τῶν καθαρῶν κτηνῶν, καὶ ἀπαγόρεψε τὴ σάρκα τῶν ἀκάθαρτων κτηνῶν. Γιατί, λοιπόν, σὺ μᾶς ἀπαγορεύεις τὴ σάρκα ὅλων τῶν κτηνῶν; Ποιὸς νόμος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Θεό; Αὐτὸς τοῦ Μωϋσῆ ἢ ὁ δικός σου νόμος;

XXIII

Καὶ ὁ Ἰησοῦς συνέχισε: «Ὁ Θεὸς ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς προγόνους σας: «Νὰ μὴ σκοτώνετε». Ἀλλὰ ἡ καρδιά τους σκλήρυνε καὶ σκότωναν. Τότε ὁ Μωϋσῆς θέλησε τουλάχιστον αὐτοὶ νὰ μὴ σκοτώνουν ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ σκοτώνουν κτήνη. Καὶ τότε ἡ καρδιὰ τῶν προγόνων σας σκλήρυνε ἀκόμη περισσότερο, καὶ σκότωναν καὶ ἀνθρώπους καὶ κτήνη. Ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς λέω: Νὰ μὴ σκοτώνετε οὔτε ἀνθρώπους, οὔτε κτήνη, οὔτε ἀκόμη καὶ τὸ φαγητὸ ποὺ βάζετε μέσα στὸ στόμα σας. Γιατὶ ἂν τρῶτε ζωντανὴ τροφή, αὐτὴ θὰ σᾶς ζωογονήσει, ἀλλὰ ἂν σκοτώνετε τὴν τροφή σας, ἡ νεκρὴ τροφὴ θὰ σκοτώσει καὶ σᾶς ἐπίσης. Γιατὶ ἡ ζωὴ ἔρχεται μόνο ἀπὸ ζωή, καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται πάντα ἀπὸ θάνατο. Γιατὶ κάθε πράγμα ποὺ σκοτώνει τὴν τροφή σας, σκοτώνει καὶ τὰ σώματά σας ἐπίσης. Καὶ κάθε πράγμα ποὺ σκοτώνει τὰ σώματά σας σκοτώνει καὶ τὶς ψυχές σας ἐπίσης. Καὶ τὰ σώματά σας γίνονται ὅ,τι εἶναι καὶ ἡ τροφή σας, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ πνεύματά σας, παρόμοια, γίνονται ὅτι εἶναι καὶ οἱ σκέψεις σας».

XXIV

«Λοιπὸν τρῶτε πάντοτε ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ Θεοῦ: τοὺς καρποὺς τῶν δέντρων, τοὺς σπόρους τῶν χόρτων τοῦ ἀγροῦ, τὸ γάλα ἀπὸ τὰ κτήνη, καὶ τὸ μέλι ἀπὸ τὶς μέλισσες. Γιατὶ ὅλα τὰ πράγματα πέρα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὁ Σατανᾶς, καὶ ὁδηγεῖ μέσο τοῦ δρόμου τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν στὸ θάνατο. Ἀλλὰ οἱ τροφὲς ποὺ τρῶ-

τε ἀπὸ τὸ πλούσιο τραπέζι τοῦ Θεοῦ δίνουν δύναμη καὶ νεότητα στὸ σῶμα σας, καὶ σεῖς ποτὲ δὲ θὰ δῆτε ἀρρώστια».

XXV

ΒΙΧΑΡ ἢ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἡ ἐξανθρώπιση εἶναι ἐπίσης χαρτοφυλάκιο ἑνὸς Ἁγίου. Τὸ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο τελείως ἱκανὸ γιὰ τὴν ἀνώτατη ἐπιστήμη τῆς ψυχῆς καὶ τῆς Ψυχῆς τῶν πάντων, εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ ἀρχική του Ἀποστολή. Ἀπὸ τοὺς ἀναζητητὲς τῆς Ἀλήθειας, ὁ Ἅγιος ζητεῖ τέλεια ἐξάγνιση τοῦ σώματος, τοῦ νοῦ καὶ τῆς διάνοιας, ἐφόσον αὐτὸ κάνει τὸν ἄνθρωπο τέλειο καὶ ὁλόκληρο, πρὶν ἐπιχειρήσει τὸ λύσιμο τοῦ Γόρδιου δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Ἕνας ἀκρωτηριασμένος καὶ κολοβωμένος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίσει οὔτε τὸν ἑαυτό του οὔτε τὸ Θεό. Ποιὰ γραμμὴ δράσης θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀκολουθήσει ὁ ὑποψήφιος ἀναζητητής; Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ζωτικὴ ἐρώτηση καὶ ὅμως αὐτὴ ποὺ πιὸ πολὺ ἀγνοεῖται καὶ παραλείπεται χωρὶς πολλὴ σκέψη. Ἡ ἀνεπαρκὴς πληροφορία ποὺ εἶναι στὴ διάθεση τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου προέρχεται εἴτε ἀπὸ τὴν κοινωνία ἢ ἀπὸ τοὺς πλανημένους ὑπαινιγμούς, ποὺ γίνονται ἀπ' τοὺς θρήσκους, ἢ ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων. Καμιά ὅμως προσπάθεια δὲν ἔχει γίνει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ μιὰ καθορισμένη διαδικασία ἢ μελέτη, οὔτε ἀκόμη καὶ στὸ διανοητικὸ ἐπίπεδο. Πράγματι, αὐτὸς ποτὲ δὲν εἶχε ἀρκετὸ χρόνο γιὰ νὰ προσέξει αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἴσως ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἢ ὁ φόβος δέν ἐπιτρέπουν στὸν κλῆρο νὰ τραβήξει τὴν προσοχὴ τοῦ λαοῦ πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ἴσως τὸ βρίσκει ἕνα ἔργο χωρὶς ἐλπίδα τὸ νὰ σχεδιάσει ἕνα κώδικα διατροφῆς, ἐξαιτίας τοῦ βίαιου ματεριαλισμοῦ ποὺ ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ἀκόμη, ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν προκατειλημμένες γνῶμες, καὶ μελετοῦν τὴ φιλολογία τῆς Ἀνατολῆς μὲ εὐρὺ πνεῦμα. Ἀλλὰ

ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν πολλὲς δυσκολίες ἐξαιτίας τῆς ἰδιόρρυθμης ὁρολογίας ποὺ εἶναι ξένη γι' αὐτούς. Οἱ λέξεις δὲν εἶναι ἀρκετὰ σαφεῖς ἢ δὲν μεταδίνουν μὲ ἀκρίβεια τὶς προθέσεις τῶν συγγραφέων.

Οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ — οἱ Ρίσις καὶ οἱ Μιούνις τοῦ παλιοῦ καιροῦ — ἔχουν λύσει σωστὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἀνάλυσαν ἐξαντλητικὰ τὶς διάφορες ἀπόψεις του καὶ ἔφτασαν σὲ ἕνα κατορθωτὸ διαπαιδαγωγικὸ πρόγραμμα γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐρευνᾶ γιὰ τὴν τελειότητα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀναπτύχτηκε ἕνα παραδεκτὸ πρότυπο παγκόσμιου πολιτισμοῦ ἢ ἀναμόρφωσης, ποὺ συμπεριλάμβανε τὴ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ ἢ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ φτάσιμο στὴν ἀνώτατη τελικὴ Πραγματικότητα — τὴ μεγάλη Ἀλήθεια. Αὐτοὶ ἄρχισαν μὲ τὸ νὰ ἐρευνοῦν μεθοδικὰ τὶς Γκοῦνες (ποιότητες) — ποὺ εἶναι ἡ σπονδυλικὴ στήλη καὶ ἡ πρωταρχικὴ πηγὴ ἀπὸ ὅλες τὶς δραστηριότητες τοῦ κάρμα, πάνω στοῦ ὁποίου τὸ ὑπομόχλιο ταλαντεύεται ὁ νοῦς. Μετὰ ἔκοψαν τὶς Γκοῦνες καὶ τὶς διαίρεσαν σὲ τρεῖς ξεχωριστὲς ὁμάδες, κάθε μιὰ τελείως ἀνόμοια μὲ τὴν ἄλλη.

(1) Σάτογκουν — Ὁ πιὸ ἀνώτερος τρόπος δράσης. Μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ ὡς ἁγνὸς τρόπος ζωῆς μὲ μιὰ διανοητικὴ ἰσορροπία.

(2) Ράτζογκουν — Ἐξηγεῖται ὡς ἡ μεσαία πορεία δράσης μὲ ἕνα τρόπο πάρε δῶσε σὰν τὸ ἐμπόριο.

(3) Τάμογκουν — Εἶναι ὁ πιὸ κατώτερος τρόπος δράσης καὶ εἶναι τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς μόνο γιὰ τοὺς ἐγωιστικούς του σκοπούς, χωρὶς καμιὰ σκέψη γιὰ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὸ τὸ θέμα μπορεῖ εὔκολα νὰ γίνει νοητὸ παίρνοντας δύο παραδείγματα:

(α) Σκεφτεῖτε, π.χ., τὸ πρόβλημα τῆς ἐξυπηρέτησης καὶ τῆς βοήθειας.

(1) Ὁ «Χ» ἔχει ὡς ἀρχὴ τῆς ζωῆς του νὰ ἐξυπηρετεῖ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν περιμένει καμιὰ ἐξυπηρέτηση ἢ βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἄλλους σὰν ἀνταπόδοση γιὰ ὅ,τι ἔχει κάνει. Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό, εἶναι ὁ κανόνας του στὴ ζωή.

(2) Ὁ «Ψ» ἐξυπηρετεῖ καὶ βοηθᾶ καὶ περιμένει τὸ ἴδιο ὡς ἀνταπόδοση. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ παρομοιαστεῖ μὲ μία ἀνταλλαγὴ στὴν ἐξυπηρέτηση, ὅπως στὰ ἐμπορικὰ ἱδρύματα, πάνω στὴν ἀρχὴ τοῦ πάρε - δῶσε ἢ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐμπορίου — κάνε στοὺς ἄλλους ὅπως θὰ ἤθελες οἱ ἄλλοι νὰ κάνουν σὲ σένα.

(3) Ὁ «Ω» οὔτε ἐξυπηρετεῖ οὔτε βοηθᾶ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ θεωρεῖ πὼς ἔχει δικαίωμα βοήθειας καὶ ἐξυπηρέτησης ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσει τίποτε ἀπολύτως ὡς ἀνταπόδοση.

(6) Τώρα σκεφτεῖτε τὸ θέμα τῆς φιλανθρωπίας:

(1) Ὁ «Χ» δίνει καὶ ξεχνᾶ καὶ δὲ θέλει νὰ δεχτεῖ τίποτε ὡς ἀνταπόδοση — ἡ ἀρχή του εἶναι νὰ δίνει ἀνιδιοτελὴ ἐξυπηρέτηση στοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀπόρους.

(2) Ὁ «Ψ» δίνει καὶ περιμένει μιὰ ἀνταπόδοση γιὰ τὴν καλὴ ἐξυπηρέτηση ποὺ ἔκανε μὲ τὸν ἕνα ἢ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο.

(3) Ὁ «Ω» μόνο δέχεται ἐξυπηρέτηση καὶ βοήθεια, ὁποτεδήποτε ἔχει ἀνάγκη, ἀλλὰ ποτὲ δὲ δίνει τίποτε ὡς ἀνταπόδοση, ἀκόμη καὶ ὅταν ἕνας ἄλλος μπορεῖ νὰ εἶναι σὲ τρομερὴ ἀνάγκη δίπλα του.

Εἶναι φανερὸ ὅτι (1) ἡ διαγωγὴ τοῦ «Χ» εἶναι ἡ καλύτερη καὶ εἶναι Σάτογκουν. Οἱ καλές του πράξεις εἶναι ἀξιέπαινες στὰ μάτια τοῦ καθενὸς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ ἀκόμη καὶ στὸν κόσμο τοῦ Δημιουργοῦ του. (2) Ὁ «Ψ» δὲν κερδίζει καμιὰ πίστωση γιὰ τὶς καλές του πράξεις γιατὶ σχεδὸν τὶς ἰσορροπεῖ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ζεῖ τοῦ πάρε - δῶσε, ὅπως στὸ ἐμπόριο, χωρὶς νὰ τοῦ γίνεται καμιὰ πίστωση. (3) Ὁ «Ω» ἀντιθέτως ἐπιβαρύνει τὸν ἑαυτό του μὲ χρέος ἢ παθητικὸ γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ ὑποστεῖ τὴν καρμικὴ διαδικασία, ποὺ ἴσως νὰ ἐκτείνεται ἀτέλειωτα ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά.

Οἱ Διδάσκαλοι, λοιπόν, συμβουλεύουν τὸν ἄνθρωπο νὰ υἱοθετήσει τὴν πορεία 'Αρ. (1) καὶ σὲ καμιὰ περίπτωση νὰ μὴν πάει χαμηλότερα ἀπὸ τὸν 'Αρ. (2) ἂν ὑπάρξει καθόλου ἀνάγκη. Ἔτσι, ὁ καθένας μπορεῖ νὰ κάνει τὸ δικό του πρόγραμμα ζωῆς καὶ νὰ καθορίσει τὴν πορεία δράσης. Αὐτὰ λοιπὸν γιὰ τὶς διαπραγματεύσεις τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὴ ζωὴ ὡς μέλος τῆς κοινωνικῆς τάξης στὴν ὁποία ἀνήκει. Αὐτά, ὅμως, δὲν εἶναι ὁ τελικὸς σκοπός, ἀλλὰ μόνο ἕνα μέσο πρὸς αὐτόν, ποὺ εἶναι τὸ νὰ γίνει κανεὶς ν έ - κ ά ρ μ α· αὐτὸ θέλει νὰ πεῖ, νὰ κάνει κάρμα ὄχι μόνο χωρὶς καμιὰ προσκόλληση ἢ ἐπιθυμία γιὰ τὸν καρπό του, ἀλλὰ σὰν μιὰ σ ο υ α ν τ χ ά ρ μ (μιὰ πράξη ἐνῶ δὲν πράττει) καὶ μετὰ νὰ προχωρεῖ πρὸς τὸ ξεδίπλωμα τοῦ ἑαυτοῦ ἐσωτερικῶς καὶ νὰ ἔχει τὴν ἐμπειρία τῆς πηγῆς ὅλης τῆς 'Αγάπης, τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Φωτός· μέσα στὴν ὁποία ἐμεῖς πράγματι ζοῦμε καὶ ἔχουμε αὐτὴ τὴν ἴδια μας τὴν ὕπαρξη, ἀκριβῶς ὅπως ἕνα ψάρι μέσα στὸ νερὸ ποὺ δὲ γνωρίζει τί εἶναι τὸ νερό.

Παράρτημα II

ΖΩΗ ΑΥΤΟΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ τῆς ᾿Ατσὰρ ἢ προσωπικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἄτομο εἶναι ἕνα πρόβλημα πρώτης σπουδαιότητας γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὸ πνευματικὸ μονοπάτι. Μιὰ μὲ ἀγάπη πίστη καὶ μιὰ τέλεια αὐτοπαράδοση στὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ σ' αὐτὸ τοῦ ᾿Εκλεκτοῦ Του, τοῦ Θεανθρώπου, ἀποτελοῦν τὶς βασικὲς ἀρχὲς γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀναζητητοῦ τῆς ᾿Αλήθειας.

Καὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ γραφές, μᾶς λένε ὅτι ἐνῶ ζοῦμε μέσα στὸν κόσμο, δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ συμπεριφερόμαστε σὰν νὰ ἀνήκουμε στὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ κρατοῦμε μιὰ στάση αὐτοαπάρνησης ἢ ὁλοκληρωτικῆς ἀποκόλλησης ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ὅλων ὅσα ἀνήκουν στὸν κόσμο. Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ζοῦμε ὅπως ἕνα φύλλο λωτοῦ ποὺ ἔχει τὶς ρίζες του κάτω μέσα στὴ λάσπη, ἀλλὰ ὑψώνει τὸ κεφάλι του πολὺ πάνω μέσα στὸ φῶς τοῦ ἔνδοξου ἥλιου ποὺ λάμπει πάνω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ νερό, ἢ ὅπως ἕνας βασιλικὸς κύκνος (ἕνα ὑδρόβιο πτηνὸ) ποὺ πλέει μεγαλοπρεπῶς πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ποὺ εἶναι ἡ πατρική του κατοικία, καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ πετάξει ψηλὰ

στεγνός· ἂν θελήσει καὶ ὅταν θελήσει ἢ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη γι' αὐτό.

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μὲ ἀπάθεια ἀπομόνωσης ἢ τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὸν κατώτερο ἑαυτό του, τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὸ νοητικὸ κόσμο, ἔρχεται μόνο ὅταν διαλύει κανεὶς τὸ ἐγώ του ἢ τὴν ἀτομικὴ του θέληση μέσα στὴ Θέληση τοῦ Θεοῦ ἢ τὴ Θέληση τοῦ Γκουροῦ του, τοῦ Θεανθρώπου, γιατὶ τότε αὐτὸς δρᾶ ἁπλῶς ὅπως μιὰ κούκλα παντομήμιας σὲ μιὰ βουβὴ παράσταση, ἡ ὁποία χορεύει καὶ παίζει σύμφωνα μὲ τὴ θέληση αὐτοῦ ποὺ τραβᾶ τὴν κλωστὴ πίσω ἀπὸ τὴν ὀθόνη. Ὀνομάζεται πλήρης αὐτοπαράδοση, ὅταν σιωπηλὰ ἐπιθυμεῖ κανεὶς διακαῶς τό: «Ὄχι ἡ δικιά μου, ἀλλὰ ἡ δικιά Σου θέληση, ὦ Κύριε». Μιὰ τέτοια στάση βοηθᾶ στὸ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος νε - κάρμα. Ἐνῶ φαινομενικὰ κάνει τὸ ἕνα πράγμα ἢ τὸ ἄλλο, αὐτὸς δὲν κάνει τώρα τίποτε ἀπὸ μόνος του, ἀλλὰ ἐκτελεῖ τὸ Θέλημα τοῦ Πατέρα του τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Θείου του Διδασκάλου γιατὶ βλέπει πράγματι μέσα Του τὸ Θεῖο Σχέδιο ὅπως εἶναι, καὶ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μόνο ἀφήνεται νὰ κυλᾶ μὲ τὸ Μεγάλο Ρεῦμα τῆς Ζωῆς καὶ γίνεται ἕνα συνειδητὸ ἐργαλεῖο μέσα στὰ ἀόρατα χέρια, ποὺ διευθύνουν ὅλες τὶς κινήσεις του.

Αὐτοπαράδοση λοιπὸν σημαίνει τὸ νὰ παραδώσει κανεὶς τὰ πάντα στὸ Θεὸ ἢ στὸν Ἐκλεκτό Του, τὸ Διδάσκαλο (τὸ Θεὸ μέσα στὸν Ἄνθρωπο), συμπεριλαμβάνοντας τὸ σῶμα, τὰ πλούτη καὶ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ (τὸ νοῦ ποὺ σκέπτεται). Αὐτὸ δὲν σημαίνει γενικὴ χρεωκοπία γιὰ τὸ ἄτομο, ὅπως μερικοὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν τάση νὰ νομίσουν. Ὁ μεγαλοδύναμος Θεὸς καὶ ὁ Ἐκλεκτός Του εἶναι οἱ δωρητὲς ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη αὐτῶν τῶν ἴδιων τῶν δώρων ποὺ αὐτοὶ ἔχουν δωρίσει μὲ ἀφθονία στὰ παιδιά τους, γιὰ νὰ κάνουν τὴν καλύτερη καὶ νόμιμη χρήση τους. Ἐμεῖς ἀπὸ ἄγνοια τὰ θεωροῦμε ὡς δικά μας καὶ γιὰ νὰ τὰ ἀποκτήσουμε υἱοθετοῦμε μιὰ στάση ἐπιθετικότητας καὶ προσπαθοῦμε νὰ τὰ ἁρπάξουμε μὲ ὅλα τὰ μέσα, τίμια ἢ ἄτιμα, καὶ μετὰ

τὰ φυλάγουμε ζυλότυπα μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη. Προσκολλημένοι σ' αὐτὰ τὰ δῶρα καὶ κρατώντας τα γερά, ξεχνοῦμε Τὸν Ἴδιο Τὸ Μεγάλο Δωρητή· καὶ τότε εἰσχωρεῖ ἕρποντας καὶ ἀπαρατήρητα ἡ μεγάλη ἀπάτη, ἡ ριζικὴ αἰτία ὅλων τῶν δυστυχιῶν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφοῦ δόθηκαν σὲ μᾶς εἶναι δικά μας, ἀλλὰ ἔχουν δοθεῖ σὲ μᾶς προσωρινῶς ὡς μιὰ ἱερὴ παρακαταθήκη γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τοῦ Δωρητοῦ, ἡ ὁποία, βεβαίως, εἶναι τέλεια, ἁγνὴ καὶ καθαρὴ χωρὶς κανένα ψεγάδι. Ἀλλὰ καθὼς ζοῦμε στὸ βασίλειο τῆς ὕλης, ἐμεῖς, μὲ ὅλη μας τὴ γήινη ἐξυπνάδα, δὲν μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε τὴν προσκόλληση σὲ μᾶς τῶν χοντρῶν ἐντυπώσεων καὶ νὰ μὴν τὶς ἐπιτρέπουμε νὰ συσσωρεύονται ἐλεύθερα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ὡσότου αὐτὲς σχηματίζουν ἕνα γρανιτένιο τοῖχο γύρω μας καὶ ἔτσι χάνοντας τὴ διαύγεια τῆς ἀντίληψής μας, γινόμαστε τυφλοὶ πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ ταυτιζόμαστε μὲ τὴν π ί ν τ α καὶ τὸν π ί ν τ ι - μ ά ν α ς (τὸ σῶμα καὶ τὸν σωματικὸ νοῦ). Μ' αὐτὰ τὰ μουντζουρωμένα γυαλιὰ καὶ τὶς παρωπίδες ποὺ ἔχουμε προσθέσει σ' αὐτά, ἐλαττώνουμε τὴν ὅρασή μας καὶ δὲν βλέπουμε τὴ λευκὴ λαμπρότητα τῆς Πραγματικότητας, καθὼς εἶναι τώρα σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα θόλο μὲ ποικιλόχρωμα γυαλιά. Οἱ Ἅγιοι μᾶς λένε γιὰ τὴν Πραγματικότητα καὶ μᾶς βοηθοῦν νὰ σπάσουμε ὅλα αὐτὰ τὰ ψεύτικα γυαλιά, νὰ σχίσουμε καὶ νὰ πετάξουμε τὶς παρωπίδες, ποὺ περιορίζουν τὴν ὅρασή μας, καὶ νὰ δοῦμε τὸν ἐκδηλωμένο κόσμο ὡς ἕνα ἔργο τῶν χεριῶν τοῦ Θεοῦ. Μᾶς λένε, ὅτι ὁ κόσμος ποὺ βλέπουμε εἶναι μιὰ ἀντανάκλαση τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς κατοικεῖ ἐκεῖ μέσα. Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἐμεῖς πρέπει νὰ κρατοῦμε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ — τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὰ πλούτη — πεντακάθαρα, ὅπως ὅταν μᾶς δόθηκαν, καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε σοφὰ στὴν ἐξυπηρέτησή Του καὶ στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς δημιουργίας Του, σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Θέλημά Του ποὺ εἶναι ἤδη γραμμένο μέσα στὰ ἀχνάρια τῆς ὀντότητάς μας (ἀλλιῶς πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ ὑπάρχουμε;)· ἀλλὰ ἐμεῖς,

μὲ μιὰ συνεχὴ αἴσθηση χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν Πραγματικότητα, τὴν ἔχουμε χάσει ἀπὸ τὴν ὄψη μας μέσα στὴν ἰσχυρὴ δύνη τοῦ κόσμου καὶ ἔχουμε πάψει πιὰ νὰ κρατιόμαστε ἀπὸ τὶς ζωτικὲς χορδὲς τῆς Ζωῆς μέσα μας: τὸ Φῶς καὶ τὸν Ἦχο τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἅγιοι μᾶς λένε νὰ ἀντιστρέψουμε τὴν πορεία μας, ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ ἔξω προέκταση στὴν ἐσωτερική πραγματικότητα, μὲ τὸ νὰ καταλάβουμε τὶς ἀληθινὲς ἀξίες τῆς ζωῆς, γιατὶ ἡ «ζωὴ» εἶναι πολὺ πιὸ πολύτιμη ἀπὸ τὴ σάρκα (τὸ σῶμα) καὶ ἡ σάρκα περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐνδύματα (τὰ γήινα πλούτη) μὲ τὰ ὁποῖα ντύνουμε τοὺς μικροὺς ἑαυτούς μας τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ, λαθεμένα θεωρώντας τα ὡς δικά μας καὶ μεταχειρίζοντάς τα ἀπρόσεχτα καὶ ἐγωιστικὰ γιὰ αἰσθησιακὲς ἀπολαύσεις καὶ γιὰ γήινες ἐπιδείξεις. Ἂν μιὰ φορὰ ὑψωθοῦμε πάνω ἀπὸ τὴ σωματικὴ συνειδητότητα τότε γνωρίζουμε τί εἴμαστε καὶ ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὰ δῶρα μας στὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι σὲ ἁμαρτωλὲς δραστηριότητες γεννημένες ἀπὸ σαρκικὲς ὀρέξεις ἢ αὐτομεγαλοποίηση, ἢ ὡς μέσα γιὰ τὴν ἀπόκτηση προσωρινῆς δύναμης, ἢ γιὰ προσωπικὸ ὄφελος ἢ κέρδος. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο μάθημα ποὺ ὁ σοφὸς Ἀσταβάκρα ἔδωσε στὸν Ράτζα Τζανὰκ μετὰ ποὺ τοῦ ἔδωσε μιὰ πρακτικὴ ἐμπειρία τῆς Πραγματικότητας. Πράγματι δὲν ἔχουμε νὰ ἀπαρνηθοῦμε τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἐγωιστικὴ προσκόλληση στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς καρδιᾶς, καὶ αὐτὸ δὲ μᾶς κάνει καθόλου φτωχότερους γιατὶ ἑλκύει περισσότερα ἀπὸ τὰ φορτωμένα ἀγάπη δῶρα τοῦ Ὑπέρτατου Πατέρα, ὅταν Αὐτὸς βλέπει τὴ σοφία τοῦ παιδιοῦ Του, ποὺ ἦταν ἕνας ἄσωτος γιὸς πρὶν καὶ τώρα ἔγινε σοφότερος. Αὐτὸ εἶναι τὸ νὰ παραδώσει κανεὶς τὸν μικρὸ ἑαυτὸ μὲ ὅλα τὰ συνακόλουθά του: τὸ σῶμα, τὸ νοῦ καὶ τὰ πλούτη, πρὸς χάρη τοῦ ἀνώτερου ἑαυτοῦ (τῆς ψυχῆς) σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Θέλημα καὶ νὰ γίνει ν έ - κ ά ρ μ α, ποὺ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς.

Τώρα θὰ πάρουμε ἕνα παράδειγμα γιὰ νὰ κάνουμε αὐτὸ

τὸ σημεῖο πιὸ σαφές. Ὑπάρχει μιὰ ἱστορία τῆς ἐποχῆς τοῦ Γκουροῦ Ἀρτζάν, τοῦ πέμπτου στὴ σειρὰ τῆς διαδοχῆς τοῦ Γκουροῦ Νανάκ, γιὰ ἕναν σὶκχ ποὺ ἦταν ὑπόδειγμα καὶ ποὺ ὀνομαζόταν Μπχάι Μπχικάρι. Μιὰ φορὰ ἕνας μαθητὴς ρώτησε τὸν Γκουροὺ νὰ τὸν συστήσει σὲ ἕναν Γ κ ο υ ρ μ π ά κ τ α ἢ ἕναν ἀφοσιωμένο μαθητή. Ὁ Γκουροὺ τὸν ἔστειλε, δίνοντάς του καὶ ἕνα γράμμα, στὸν Μπχάι Μπχικάρι καὶ τοῦ εἶπε νὰ μείνει μὲ τὸν Μπχάι Σαχὶμπ γιὰ μερικὲς μέρες. Ὁ Μπχικάρι ὑποδέχτηκε τὸν ἀδελφό του «ἐκ πίστεως» πολὺ θερμὰ καὶ τὸν περιποιήθηκε ὅσο καλύτερα τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ μέσα του. Τὴ μέρα ποὺ ἔφτασε, ὁ οἰκοδεσπότης ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε ἔρραβε ἤρεμα ἕνα κομμάτι ὕφασμα ποὺ ἔμοιαζε σὰν σάβανο. Ὁ μαθητὴς ἀφοῦ πέρασε μερικὲς εὐχάριστες μέρες μὲ τὴ συντροφιά του, πρότεινε νὰ γυρίσει πίσω, ἀλλὰ ὁ Μπχικάρι τοῦ ζήτησε νὰ μείνει γιὰ λίγο καιρὸ ἀκόμη καὶ νὰ παρευρεθεῖ στὸ γάμο τοῦ γιοῦ του ποὺ θὰ γινόταν σύντομα. Βλέποντας τὴν μὲ ἀγάπη ἐπιμονὴ τοῦ οἰκοδεσπότη παραδέχτηκε νὰ μείνει. Ἡ μέρα τοῦ γάμου ἔφτασε. Στὸ σπίτι γινόταν γιορτές, ἀλλὰ ὁ Μχικάρι ἦταν γαλήνιος ὅπως πάντα. Ὁ μαθητής, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀκολούθησε τὴ γαμήλια πομπή, παραστάθηκε στὸ χαρούμενο γάμο, καὶ συνόδεψε τὴ νυφικὴ πομπὴ πίσω στὸ σπίτι τοῦ Μπχικάρι. Τὴν ἑπόμενη μέρα, ἀπὸ κακοτυχία ὁ μοναδικὸς γιὸς τοῦ Μπχικάρι, ὁ νιόπαντρος νέος, ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε. Ὁ Μπχικάρι ἤρεμα ἔβγαλε τὸ ὕφασμα ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ μερικὲς μέρες νωρίτερα, τύλιξε τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ γιοῦ του μέσα σ' αὐτό, τὸ πῆρε στὸν τόπο τῆς καύσης τῶν νεκρῶν, καὶ ἔκανε τὶς τελευταῖες ἱεροτελεστίες μὲ τὴ συνηθισμένη του ἠρεμία. Τοῦ Μπχικάρι ἡ σταθερὴ στάση ἀταραξίας σὲ ὅλη τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ ἐναλλασσόμενου πανοράματος τῆς ζωῆς, ἄφησε ἄφωνο ἀπὸ κατάπληξη τὸ μαθητή, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε στὸν Μπχικάρι κανένα ἴχνος χαρᾶς καὶ λύπης, ἀλλὰ πλήρης ὑποταγὴ στὸ Θέλημα τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖο γνώριζε ἀπὸ τὴν

ἀρχή· καὶ εἶχε πράξει σύμφωνα μὲ αὐτό, χωρὶς καθόλου νὰ δείχνει κανένα προσωπικὸ αἴσθημα ἢ συναίσθημα.

Ὁ Γκουροὺ Νανὰκ συνήθιζε νὰ προσεύχεται: «Ὦ Κύριε! Μὴν κάνεις τίποτε ἀπὸ ὅ,τι λέω ἐγώ, ἀλλὰ νὰ κάνεις τὸ Θέλημά Σου». Ὅμοια ὁ Σὰντ Καμπὶρ συνήθιζε νὰ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του σκύλο, μὲ τὸ ὄνομα Μότι ὡς ὄνομα του, καὶ περιέγραφε ὅλες του τὶς πράξεις ὡς πράξεις τοῦ Κυρίου του, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ λουρὶ στὰ χέρια Του καὶ τὸν τραβοῦσε ὅπου τοῦ ἄρεζε. Ὁ Χριστὸς πάντοτε προσευχόταν: «Ἂς ἐπικρατεῖ τὸ Θέλημά Σου πάνω στὴ γῆ ὅπως καὶ στὸν Οὐρανό». Ἂς γίνει τὸ Θέλημά Σου» ἦταν πάντοτε ἡ τελευταία φράση στὶς καθημερινὲς προσευχὲς τῶν Ἰνδῶν μοναχῶν καὶ τῶν Μουσουλμάνων δερβίσηδων· καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἱερεῖς συνέχιζαν μὲ τὰ λόγια «Τ ά θ α Ἄ σ τ ο υ» ἢ «Ἀ μ ὴ ν» ποὺ σημαίνουν «εἴθε νὰ γίνει ἔτσι».

Ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἰπώθηκαν πιὸ πάνω, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι σαφὲς πόσο ἀληθινὰ οἱ εἰλικρινεῖς μαθητὲς τῶν Διδασκάλων, καθὼς καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Διδάσκαλοι, πάντοτε θεωροῦν ὅτι δὲν ἔχουν καμιὰ ἀτομικὴ ὕπαρξη αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ξεχωριστὴ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ Θεάνθρωπου ἢ τοῦ Θεοῦ. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνθρωποι διαβάζουν τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον σὰν ἕνα ἀνοικτὸ βιβλίο καὶ κάνουν πράγματα σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Σχέδιο. Αὐτὸ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ ἀκαταμάχητο συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεὸς βοηθᾶ ἐκεῖνες τὶς ψυχὲς ποὺ κάνουν τὸ Θέλημά Του. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μόνο γιὰ ἀνθρώπους σταθερῆς πίστης καὶ δὲν πρέπει νὰ παίρνεται σὰν ἕνα μέσο διαφυγῆς ἀπὸ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν πάντοτε στὸ ἐπίπεδο τῶν αἰσθησεων, γιατί αὐτοὶ κυβερνιοῦνται ἀπὸ τὸ νόμο: ὁ Θεὸς βοηθᾶ ἐκείνους ποὺ βοηθοῦν τοὺς ἑαυτούς τους. Ἡ ποιότητα τῆς αὐτοπαράδοσης, μὲ ὁποιοδήποτε βαθμὸ πίστης, φέρνει γρήγορα τὸ δικό της καρπό, σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίπεδο στὸ ὁποῖο ἀσκεῖται. Μὲ βαθμιαία ἐμπειρία μαθαίνει κανεὶς γιὰ τὴν πλήρη ἀξία τοῦ Μονοπατιοῦ, καθὼς αὐτὸς προχωρεῖ πάνω σ' αὐτό, ὥσπου φτάνει σὲ ἕνα σημεῖο ὅπου χάνει τελείως τὸ ἐγώ του

μέσα στὸ Θεῖο Θέλημα καὶ ἔτσι ὁ ἴδιος γίνεται ν ἑ - κ ά ρ- μ α, ἡ κορωνίδα καὶ ἡ δόξα ὅλης τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Μιὰ μὲ ἀγάπη πίστη στὴν ἔμφυτη καλοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁλοκληρωτικὴ αὐτοπαράδοση στὸ Θεῖο Θέλημα ὁδηγοῦν στὴ μεγάλη λεωφόρο πρὸς τὴν πνευματικότητα χωρὶς καμιὰ μεγάλη συνεχὴ προσπάθεια ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ φιλοδοξεῖ γι᾿ αὐτή. Αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα ἀποτελοῦν τὸ μυστικὸ «Σουσάμι» καὶ τὸ μαγικὸ κλειδὶ ποὺ ἀνοίγουν διάπλατα τὶς πόρτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ ναὸ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τοῦ ναοῦ ποὺ εἴμαστε ὅλοι μας. «Σεῖς δὲν γνωρίζετε ὅτι σεῖς εἶστε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθινὰ κατοικεῖ ἐκεῖ μέσα;» λένε ὅλες οἱ Γραφές.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

ΞΕΝΙΚΩΝ ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΑΒΤΑΡΑΣ Ἐνσαρκώσεις.

ΑΚΑΣΜΠΑΝΙ Οὐράνια Μουσική· Νάαμ· Λόγος.

ΑΜΠΝΤΟΥΛΛΑΧ Μαθητὴς τοῦ Χάζρατ Μίαν Μίρ, ἕνας μεγάλος ἅγιος.

ΑΝΙΜΑ Ἡ δύναμη νὰ γίνεται κανεὶς ἀόρατος στὰ ἐξωτερικὰ μάτια· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σίντις.

ΑΡΘΑ Οἰκονομικὴ ἢ ὑλικὴ εὐφορία· μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερεις σφαῖρες τὶς ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

ΑΣΡΑΜΣ Τὰ τέσσερα στάδια τῆς ζωῆς, ὅπως τὴ διαιροῦσαν οἱ παλιοί.

ΑΣΤΑΒΑΚΡΑ Ἕνας μεγάλος ρίσις τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

ΑΤΑΜ ΓΚΟΥΝΑΣ Ἰδιότητες τῆς ψυχῆς.

ΑΤΜΑΝ Πνεῦμα.

ΑΤΣΑΡ Προσωπικὴ διαγωγή.

ΑΧΑΡ Διατροφή.

ΑΧΙΜΣΑ Ὄχι βιαιότητα· ὄχι βλάβη.

ΒΑΙΡΑΓΚΙΑ Ἀποκόλληση.

ΒΑΙΣΙΑΣ Ἐκεῖνοι πού ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἐμπόριο ἢ τὴ γεωπονία· ἡ τρίτη ἀπὸ τὶς τέσσερεις φυλετικὲς τάξεις τῶν Ἰνδιῶν.

ΒΑΝΠΡΑΣΤΑ Ἀσκητής, ἐρημίτης· ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄσραμς.

ΒΑΡΝΣ Κοινωνικὲς τάξεις· οἱ τέσσερεις φυλετικὲς τάξεις τῶν Ἰνδιῶν.

ΒΑΣΙΤΟΥΑ Ἡ δύναμη νὰ φέρνει κανεὶς τοὺς ἄλλους κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδραση καὶ τὸν ἔλεγχό του· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΒΕΝΤΑΣ ἢ ΒΕΔΕΣ Οἱ τέσσερεις πιὸ ἱερὲς γραφὲς τῶν Ἰνδιῶν.

ΒΙΧΑΡ Δοσοληψίες, κοινωνικὴ διαγωγή.

ΒΙΚΑΡΜΑΣ Ἀπαγορευμένες πράξεις.

ΓΙΑΜΑ Ὁ ἄγγελος τοῦ Θανάτου.

ΓΙΑΚΣΑΣ Μιὰ τάξη ἀγγέλων.

ΓΙΑΤΖΝΑΣ Θυσίες.

ΓΚΑΝΤΧΑΡΒΑΣ Μιὰ τάξη ἀγγέλων.

ΓΚΑΡΙΜΑ Ἡ δύναμη νὰ κάνει κανεὶς τὸ σῶμα βαρὺ ὅπως ἐπιθυμεῖ· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΓΚΟΥΝΑΣ Οἱ τρεῖς ποιότητες: Σ ά τ β α (ἁγνότητα), Ρ ά τ ζ α ς (δραστηριότητα), καὶ Τ ά μ α ς (ἀδράνεια).

ΓΚΟΥΡΜΠΑΚΤΑ Ὁ ἀφοσιωμένος στὸ Διδάσκαλο.

ΓΚΟΥΡΜΠΑΝΙ Τὰ γραπτὰ τῶν Σὶκχ Διδασκάλων ἢ τὸ Ἄ ν τ ι Γ κ ρ ά ν θ· ἐσωτερικῶς, ὁ Σάμπτ ἢ ὁ Λόγος.

ΓΚΟΥΡΟΥ Πνευματικὸς δάσκαλος ἢ Διδάσκαλος· κατὰ λέξη, ὁ διασκορπιστὴς τοῦ σκοταδιοῦ ἢ ὁ λαμπαδηφόρος.

ΓΚΟΥΡΟΥ ΑΡΤΖΑΝ (1563 - 1606) Ὁ πέμπτος Γκουροὺ τῶν Σὶκχ.

ΓΚΟΥΡΟΥ ΓΚΟΜΠΙΝ ΣΙΝΓΚ (1666 - 1708) Ὁ δέκατος Γκουροὺ τῶν Σίκχ.

ΓΚΟΥΡΟΥ ΝΑΝΑΚ (1469 - 1539) Ὁ πρῶτος Γκουροὺ τῶν Σίκχ.

ΓΚΡΕΧΑΣΤΑ Οἰκογενειάρχης ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄ σ ρ α μ ς.

ΕΡΑΦ Καθαρτήριο.

ΙΣΤΟΥΑ Ἡ δύναμη νὰ ἀποκτήσει κανεὶς ὅλες τὶς δόξες γιὰ τὸν ἑαυτό του.

ΚΑΛΜΑ ἢ ΚΑΛΑΜ - Ι - ΚΑΝΤΙΜ Τὸ Ἀκουστὸ Ρεῦμα Ζωῆς· τὸ Ἠχητικὸ Ρεῦμα· ὁ Λόγος.

ΚΑΜΑ Πάθος· ἐπιθυμία· μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερεις σφαῖρες τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

ΚΑΜΠΙΡ (1398 - 1518) Ἕνας μεγάλος ποιητὴς - ἅγιος, σύγχρονος μὲ τὸν Γκουροὺ Νανάκ.

ΚΑΡΑΜ Καλοσύνη, εὐσπλαχνία, ἔλεος, χάρη.

ΚΑΡΜΑ - ΡΕΧΑΤ Νὰ κάνει κανεὶς κάρμα σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Σχέδιο· νὰ μὴ δρᾶ ἐνῶ εἶναι σὲ δράση.

ΚΑΡΜΑΝ - ΣΡΙΡΑ Καρμικὸ κέλυφος ἢ λεπτὸ σῶμα (ἀστρικό).

ΚΙΝΝΑΡΣ Μιὰ τάξη ἀγγέλων.

ΚΟΥΚΑΡΜΑΣ Κακὲς πράξεις.

ΚΟΥΡΒΑΣ Μιὰ ἀπὸ τὶς παρατάξεις στὴ μεγάλη μάχη τῆς Μ α χ α μ π α ρ ά τ α.

ΚΡΙΓΙΑΜΑΝ Τὸ κάρμα ποὺ ἐκτελεῖ κανεὶς ἐλεύθερα στὴν τωρινή του ζωὴ πάνω στὴ γῆ, ποὺ θὰ χτίσει ἢ θὰ καταστρέψει τὸ μέλλον· θεληματικὲς πράξεις.

ΚΡΙΣΝΑ, ὁ ΘΕΟΣ Ἕνας μεγάλος Ἰνδός, μιὰ Ἐνσάρκωση τοῦ παλιοῦ καιροῦ, τοῦ ὁποίου τὰ διδάγματα ἐξηγοῦνται λεπτομερῶς μέσα στὴν Μ π ά γ κ α β α τ Γ κ ί τ τ α.

ΚΣΑΤΡΙΓΙΑΣ Πολεμιστὲς καὶ κυβερνῆτες· ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς τέσσερεις φυλετικὲς τάξεις τῶν Ἰνδιῶν.

ΛΑΓΚΧΙΜΑ Ἡ δύναμη νὰ κάνει κανεὶς τὸ σῶμα του ὅσο λαφρὺ ἐπιθυμεῖ· μία ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΜΑΓΙΑ Ἀπάτη.

ΜΑΧΑΤΜΑ Μιὰ Μεγάλη Ψυχή.

ΜΑΧΙΜΑ Ἡ δύναμη νὰ ἐπεκτείνει κανεὶς τὸ σῶμα του σὲ ὁποιοδήποτε μέγεθος· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΜΙΟΥΝΙ Σοφὸς ἢ ἅγιος ἄνθρωπος.

ΜΟΣΚΑ Σωτηρία· ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν γεν-

νήσεων καὶ τῶν θανάτων· μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερεις σφαίρες τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας.

ΜΟΥΡΣΙΝΤ ἢ ΜΟΥΡΣΙΝΤ - Ι - ΚΑΜΙΛ Μουσουλμανικὸς ὅρος γιὰ τὸν Πνευματικὸ Διδάσκαλο ἢ τὸν τέλειο ὁδηγό.

ΜΠΑΓΚΟΥΑΤ Μιὰ ἀπὸ τὶς δεκαοχτὼ Ἰνδικὲς Πουράνες.

ΜΠΑΙ· ΜΠΧΙΚΑΡΙ Ἕνας ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένος στοὺς Σὶκχ Γκουρού.

ΜΠΑΙ· ΜΑΝΙ ΣΙΝΓΚ Ἕνας ποὺ ἦταν ἀφοσιωμένος στοὺς Σὶκχ Γκουρού.

ΜΠΑΙΚΟΥΝΘ Παράδεισος.

ΜΠΑΝΓΚ - Ι - ΑΣΜΑΝΙ Οὐράνιος Ἦχος· ὁ Λόγος.

ΜΠΑΜΠΑ ΦΑΡΙΝΤ (1173 - 1265) Ἕνας Μουσουλμάνος Ἅγιος.

ΜΠΑΜΠΕΡ Ὁ πρῶτος Μογγόλος Βασιλιὰς τῶν Ἰνδιῶν.

ΜΠΑΤΖΑΝ Τὸ νὰ ἀκούει κανεὶς τὴν Οὐράνια Μουσικὴ ἐσωτερικῶς.

ΜΠΑΧΙΣΤ Παράδεισος.

ΜΠΟΥΝΤΑ (ΒΟΥΔΔΑΣ) Ξυπνημένος ἢ Φωτισμένος, Αὐτὸς ποὺ βλέπει τὸ Ἐσωτερικὸ Φῶς. Τίτλος ποὺ δόθηκε στὸν Πρίγκιπα Σιντχάρθα Γκωτάμα (583 - 463 π.Χ.) ἱδρυτοῦ τῆς Βουδδικῆς θρησκείας.

ΜΠΡΑΧΜΑΝΤ Ἕνα μεγάλο Τμῆμα τῆς Δημιουργίας, ποὺ περιέχει τρία ἐπίπεδα.

ΜΠΡΑΧΜΑΝΣ Ἱερεῖς· ἡ ἀνώτατη ἀπὸ τὶς τέσσερεις φυλετικὲς τάξεις τῶν Ἰνδιῶν.

ΜΠΑΧΜΑΤΣΑΡΙΑ ἀγαμία, ἐπίσης καὶ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄ σ ρ α μ ς, τὸ στάδιο τῆς μόρφωσης.

ΜΩΛΑΝΑ ΡΟΥΜΙ (1207 - 1273) Ἕνας Πέρσης Ἅγιος, συγγραφέας τοῦ Μ α σ ν ά β ι

ΝΑΑΜ Λόγος, Ἠχητικὸ Ρεῦμα· ἡ δημιουργικὴ ἄποψη τοῦ Θεοῦ· ὁ Θεὸς σὲ δράση.

ΝΑΝΤΙΡ ΣΑΧ Ἕνας Βασιλιὰς τῆς Περσίας ποὺ κατάσφαξε τοὺς κατοίκους τοῦ Δελχί.

ΝΑΣΕΝΤΧ Ταπεινωτικές, ἐξευτελιστικὲς πράξεις.

ΝΕ - ΚΑΡΜΑ Νὰ κάνει κανεὶς κάρμα σύμφωνα μὲ τὸ Θεῖο Σχέδιο, ὡς ἕνας συνειδητὸς συνεργάτης μὲ τὴ Δύναμη τοῦ Θεοῦ· νὰ μὴ δρᾶ ἐνῶ εἶναι σὲ δράση.

ΝΕΤΙΑ Κάρμα ποὺ ἐπιβάλλεται.

ΝΙΣ - ΚΑΜΑ ΚΑΡΜΑ Κάρμα ποὺ ἐκτελεῖται χωρὶς καμιὰ προσκόλληση ἢ ἐπιθυμία γιὰ τὸν καρπό του.

ΝΤΑΡΙΤΡΑΣΤΡΑ, ΒΑΣΙΛΙΑΣ Τυφλὸς ἄρχοντας τῆς Ἐποχῆς τῆς Μ α χ α μ π α ρ ά τ α ς.

ΝΤΑΡΜΑ Ἠθικὴ ἢ θρησκευτικὴ βάση ποὺ συγκρατεῖ καὶ ὑποβαστάζει τὸ Σύμπαν· ἀρχὴ ζωῆς· ὁμαδικὸ κάρμα μιᾶς κοινωνίας ἢ ἑνὸς ἔθνους.

ΝΤΑΡΜΑ - ΚΑΓΙΑ Ἡ Οὐσία τοῦ Σύμπαντος· σῶμα ποὺ δονεῖται μὲ τὴν Ἀρχὴ τῆς Ζωῆς.

ΝΤΑΡΒΙΣ (ΔΕΡΒΙΣΗΣ) Μουσουλμανικὸς ὅρος γιὰ τὸν μύστη ἢ τὸ Θεάνθρωπο.

ΝΤΕΒΑΣ Θεοί, θεϊκὰ ὄντα.

ΝΤΙΑΝ Διαλογισμός· θέαση.

ΝΤΟ ΤΖΑΝΜΑ Δυὸ φορὲς γεννημένος.

ΟΥΝΤ Τὸ δεύτερο τμῆμα τῆς Δημιουργίας, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ ὑλικό· τὸ ἀστρικὸ ἐπίπεδο.

ΟΥΠΑΣ Μυθικὸ δέντρο ἀπὸ πολυπληθεῖς ἐπιθυμίες.

ΠΑΝΤΙ Ἕνας ποὺ ἔχει μελετήσει τὶς Ἰνδικὲς Γραφές.

ΠΙΝΤ Τὸ ὑλικὸ ἐπίπεδο· τὸ ὑλικὸ σῶμα· τὸ κατώτερο καὶ τελευταῖο τμῆμα τῆς Δημιουργίας.

ΠΙΝΤΙ ΜΑΝΑΣ Ὁ σωματικὸς νοῦς.

ΠΟΥΡΑΝΕΣ Ἰνδικὲς Γραφές.

ΠΡΑΚΑ·Ι·ΜΑ Ἡ ἱκανότητα νὰ ἐκπληρώνει κανεὶς τὶς ἐπιθυμίες τῶν ἄλλων· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΠΡΑΚΡΙΤΙΣ Εἴκοσι πέντε ἐκδηλώσεις τῆς φύσης.

ΠΡΑΛΑΜΠΝΤΑ Τύχη, μοίρα, πεπρωμένο· αὐτὸ τὸ κάρμα ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τῆς τωρινῆς μας ζωῆς, καὶ ποὺ πρέπει νὰ διεκπεραιωθεῖ πρὶν τὸ θάνατο.

ΠΡΑΠΤΙ Ἡ δύναμη νὰ ἔχει κανεὶς ὁτιδήποτε θελήσει ἀ-

πλῶς ἐπιθυμώντας το· μιὰ ἀπὸ τὶς ὀκτὼ σ ί ν τ ι ς.

ΠΡΑΣΤΣΙΤ Μετάνοια.

ΡΑΜΑ ὁ Θεὸς Ράμα.

ΡΑΜΑ, ΘΕΟΣ Ἕνας μεγάλος Ἰνδὸς ποὺ ἦταν Ἐνσαρκωση καὶ ἥρωας τῆς Ρ α μ α γ ι ά ν α.

ΡΑΜ ΤΣΑΡΙΤΡΑ ΜΑΝΣΑ Ἡ Ἰνδικὴ Ρ α μ α γ ι ά ν α ἀπὸ τὸν Τούλσι Ντὰς (16ος αἰώνας).

ΡΑΤΖΑ ΠΡΙΚΣΑΤ Ἕνας Ἰνδὸς βασιλιὰς τῆς ἀρχαιότητας.

ΡΑΤΖΣΙΚ Ποὺ ἀνήκει στὴ Ρ ά τ ζ α γ κ ο ύ ν α· ἀναφερόμενο στὴ διατροφή: ποὺ παράγει ἐνέργεια.

ΡΑΤΖΑΣ ΓΚΟΥΝΑ ἢ ΡΑΤΖΟΓΚΟΥΝ Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς γκοῦνες· ἡ ποιότητα τῆς δραστηριότητας· ὁ μεσαῖος δρόμος, ἕνας τρόπος ὅπως ἡ συναλλαγή, πάρε - δῶσε.

ΡΑΤΖΑ ΤΖΑΝΑΚ Ἕνας μεγάλος ἅγιος βασιλιὰς τῶν ἀρχαίων Ἰνδιῶν.

ΡΙΝΤΙΣ Ὑπερφυσικὲς δυνάμεις.

ΡΙΣΙ Σοφὸς ἢ προφήτης· συνήθως ἀναφέρεται γιὰ τοὺς Θεανθρώπους τῆς ἀρχαιότητας, ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ συνάθροισαν τὶς Ἰνδικὲς Γραφές.

ΣΑΚΙΑ ΜΙΟΥΝΙ Ἕνας ἀπὸ τοὺς τίτλους τοῦ Θεοῦ Βούδδα.

ΣΑΝΙΑΣ Ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄ σ ρ α μ ς· τὸ στάδιο ἑνὸς πνευματικοῦ προσκυνητοῦ.

ΣΑΝΤ Ἅγιος. Αὐτὸς ποὺ μέσα του ἔχει ἐκδηλωθεῖ ὁ Θεός.

ΣΑΝΤΑΝΣ Πνευματικές, διανοητικὲς καὶ σωματικὲς ἀσκήσεις.

ΣΑΝΤ ΣΑΤΓΚΟΥΡΟΥ ἢ ΣΑΤΓΚΟΥΡΟΥ Διδάσκαλος τῆς Ἀνώτατης Τάξης· Τέλειος Διδάσκαλος· Θεάνθρωπος.

ΣΑΝΤΣΙΤ Ἀποθηκευμένο κάρμα.

ΣΑΝΤΧ ἢ ΣΑΝΤΟΥ πειθαρχημένη ψυχή· ἅγιος· στὴ λαϊκὴ γλώσσα ἕνας περιπλανώμενος ἀσκητής.

ΣΑΟΥΝΤΙΑΓΙΑ Τὸ διάβασμα τῶν κειμένων τῶν γραφῶν.
ΣΑΡΟΥΠ Μορφή.
ΣΑΤΒΑ ΓΚΟΥΝΑ ἢ ΣΑΤΟΓΚΟΥΝ Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς γ κ ο ῦ ν ε ς ἢ ποιότητες· ἁγνὴ ζωὴ μὲ διανοητικὴ ἰσορροπία.
ΣΑΤΒΙΚ Ποὺ ἀνήκει στὴ Σ ά τ β α γ κ ο ύ ν α· ἁρμονική, ἤρεμη· ὅταν ἀναφέρεται στὴ διατροφή: αὐτὲς οἱ τροφὲς ποὺ παράγουν ἁρμονία καὶ ἠρεμία δηλ. αὐστηρὰ χορτοφαγικὲς τροφές.
ΣΑΤΣΑΝΓΚ Ὁμιλία ἑνὸς Τέλειου Διδασκάλου· συνάνθροιση ὅπου προεδρεύει ἕνας τέτοιος Διδάσκαλος ἢ ἕνας ἀντιπρόσωπός Του· ἐπαφὴ μὲ ἕνα Διδάσκαλο στὰ ἐξωτερικὰ ἢ στὰ ἐσωτερικὰ ἐπίπεδα· κατὰ λέξη, σύνδεσμος μὲ τὴν Ἀλήθεια.
ΣΑΤΣΑΝΓΚΙΣ Μαθητὲς ἑνὸς τέλειου Διδασκάλου.
ΣΙΜΡΑΝ Ἐνθύμηση· στὸν ἐσωτερισμό: ἐπανάληψη τῶν Ὀνομάτων τοῦ Θεοῦ.
ΣΙΝΤΙΣ Οἱ ὀκτὼ ἐξαιρετικὲς γιογκικὲς δυνάμεις.
ΣΟΥΑΜΙ ΡΑΜ ΤΙΡΑΘ Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ πραγματοποίησε τὸ Θεό, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.
ΣΟΥΑΝΤΑΡΜ Πράξη χωρὶς νὰ πράττει κανείς.
ΣΟΥΑΡΑΓΚ Παράδεισος.
ΣΟΥΚΑΜΑ Καλὲς ἐπιθυμίες.
ΣΟΥΚΑΡΜΑΣ Κάρμα (ἢ πράξη) ποὺ ἀνυψώνει.
ΣΟΥΝΤΡΑΣ Ἡ κατώτερη ἀπὸ τὶς τέσσερεις Ἰνδικὲς φυλετικὲς τάξεις· αὐτοὶ ποὺ κάνουν χειρωνακτικὴ ἐργασία καὶ εἶναι ὑπηρέτες τῶν τριῶν ἀνώτερων τάξεων.
ΣΟΥΡΑΤ Προσοχή· ἡ ἔκφραση τῆς ψυχῆς.
ΣΟΥΡΑΤ ΣΑΜΠΤ ΓΙΟΓΚΑ Ἀπορρόφηση στὸν ἱερὸ Λόγο ἢ Ἱερὸ Ἦχο· ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἄσκηση τοῦ βυθίσματος μέσα στὸ Ἀπόλυτο μὲ τὴν ἕνωση (Γιόγκα) τῆς ἔκφρασης τῆς ψυχῆς (σ ο ύ ρ α τ) μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ Θεοῦ (Σ ά μ π τ, Ν ά α μ, ἢ Λόγος).

ΤΑΘΑ ΑΣΤΟΥ «Εἴθε νὰ γίνει ἔτσι», Ἀμὴν λέγεται στὶς Ἰνδίες στὸ τέλος τῆς προσευχῆς.

ΤΑΜΑΣ ΓΚΟΥΝΑ ἢ ΤΑΜΟΓΚΟΥΝ Μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς γ κ ο ῦ ν ε ς ἢ ποιότητες· ἀδράνεια ἢ νωθρότητα· ὁ κατώτερος δρόμος· τὸ νὰ ζεῖ κανεὶς μόνο καὶ μόνο γιὰ τοὺς ἐγωιστικούς του σκοποὺς χωρὶς καμιὰ σκέψη γιὰ τοὺς ἄλλους.

ΤΑΜΣΙΚ Ποὺ ἀνήκει στὴ Τ ά μ α ς γ κ ο ύ ν α· ἀδρανής, νωθρός· ὅταν ἀναφέρεται στὴ διατροφή, ἐκεῖνες οἱ τροφὲς ποὺ παροτρύνουν τὴν ἀδράνεια καὶ βαραίνουν τὴν ψυχή, ὅπως τὸ κρέας, τὸ ψάρι, τὰ αὐγά, τὰ οἰνοπνευματώδη.

ΤΑΠΑΣ Αὐστηρότητες.

ΤΑΤΟΥΑΣ ἢ ΤΑΤΒΑΣ Δημιουργικὰ καὶ συνθετικὰ στοιχεῖα· γῆ, νερό, φωτιά, ἀέρας καὶ αἰθέρας.

ΦΑΝΑ—ΦΙ—ΣΕΪΧ Αὐτοεξάλειψη μέσα στὸν Μ ο υ ρ σ ὶ ν τ ἢ Διδάσκαλο.

ΧΑΖΟΥΡ ΜΠΑΜΠΑ ΣΑΟΥΑΝ ΣΙΝΓΚ ΤΖΙ (1858-1948). Ὁ Ὑπέρτατος Διδάσκαλος τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου Σὰντ Κιρπὰλ Σὶνγκ Τζὶ (1896 - 1974).

ΧΑΖΡΑΤ ΜΙΑΝ ΜΙΡ Ἕνας Μουσουλμάνος μύστης, σύγχρονος μὲ τὸν Γκουροὺ Ἀρτζάν.

ΧΑΝΤΙ Ὁδηγός.

ΧΟΥΜΑΓΙΟΥΝ Ὁ γιὸς τοῦ βασιλιὰ Μπάμπερ.

Ἄλλα βιβλία τοῦ ἴδιου συγγραφέα, μὲ θέμα τὴν Ἐπιστήμη τῆς Ψυχῆς, ποὺ μεταφράστηκαν στὰ Ἑλληνικά:

1. Τὶ εἶναι Πνευματικότης;

2. Τὸ Μυστήριο τοῦ Θανάτου

3. Ρουχάνι Σάτσανγκ, (Ἡ Ἐπιστήμη τῆς Πνευματικότητας)

4. Ἄνθρωπε! γνῶθι σεαυτὸν

5. Νάαμ ἢ Λόγος (Ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος)

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.
Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

Για τη Sawan Kirpal Ruhani Mission: Επιστήμη της Πνευματικότητας

Η Sawan Kirpal Ruhani Mission -Επιστήμη της Πνευματικότητας- είναι ένας αφιλοκερδής οργανισμός αφιερωμένος στο να μεταδίδει στους αναζητητές της αλήθειας τα διδάγματα του Sant Rajinder Singh Ji Maharaj, του Sant Darshan Singh Ji Maharaj, του Sant Kirpal Singh Ji Maharaj, του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj και των Διδασκάλων που προηγήθηκαν. Οι αναζητητές διδάσκονται την επιστήμη του διαλογισμού με την οποία έχουν την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός και Ήχου, υψώνονται πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, υπερβαίνουν τις ανώτερες πνευματικές περιοχές και, τελικά, αποκτούν την Αυτογνωσία και τη Θεογνωσία. Η Επιστήμη της Πνευματικότητας, που τα κεντρικά της γραφεία είναι στο Kirpal Ashram στο Δελχί της Ινδίας, έχει1600 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες. Οι αναζητητές και οι σπουδαστές μπορούν να επισκεφθούν τον Sant Rajinder Singh Ji Maharaj στο Kirpal Ashram για καθοδήγηση στο διαλογισμό, για μύηση και για να ακούσουν τις ομιλίες του, ή μπορούν να τον συναντήσουν στις συχνές περιοδείες του σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν, επίσης, βιβλία, περιοδικά και άλλα έγγραφα μεταφρασμένα σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες, καθώς και κασέτες και βιντεοκασέτες πάνω στην πνευματικότητα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
http://www.sos.org/el

Ὅλα μέσα στό Σύμπαν εἶναι καρπός ἑνός Δίκαιου Νόμου, τοῦ Νόμου τῆς Αἰτιότητας, τοῦ Νόμου τῆς Αἰτίας καί τοῦ Ἀποτελέσματος, τοῦ Νόμου τοῦ Κάρμα.

ΓΚΩΤΑΜΑ ΒΟΥΔΑΣ